

1 Mayıs'ta
1 Mayıs Alanına!

Proleterce DEVİRİMCI DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Nisan 2010 Sayı: 15

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Tekel işçilerinin 1 Nisan buluşması, daha Ankara girişinde polis barikatlarıyla engellendi. Otobüsleri durdurulan işçiler ve destekçiler, kilometrelerce yolu yürümek zorunda kaldı. Türk-İş Genel Merkezi'nin önü ve bulunduğu cadde, polis ablukası altındaydı. İşçiler ve devrimciler, bu ablukayı kırmak için gün boyu eylem yaptı. Ancak akşam saatlerinde caddeye girebildiler.

Ertesi gün de manzara aynıydı. Tek Gıda İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, polis ablukası altında konuşma yaptı. Ve yeni "eylem takvimi"ni açıkladı. İlkinde bir ay sonraya attığı Ankara buluşmasını, bu kez iki ay sonraya erteledi. Amaç belliydi: Sürece yaymak, soğutmak, gündemden düşürmek ve eritmek...

1 Nisan, bunun en iyi göstergesi oldu. Bu duruma tepki duyan işçiler, sendika alehine sloganlar atarak, Mustafa Türkel'in üzerine yürüdüler. Bir zamanlar Bayram Meral'in işçilerden kaçmak için ağaca tırmanması gibi, Türkel de kendini bir binanın içine attı.

Tekel işçisi, yalnızca devletin kolluk güçlerinin barikatı ile değil, sendika ağalarının barikatıyla da savaşmak, onları aşmak zorunda kalmıştı. 1 Nisan buluşması, bunu çok daha açık ve çarpıcı bir şekilde ortaya koydu.

Önümüz 1 Mayıs! Bu önemli güne, işçi ve emekçiler, eylemlerle giriyor. Tekel işçilerinin yaktığı ateş, ülkenin dört bir yanına yayılmış durumda. Bir çok işyerinde direnişler sürüyor.

Sayfa 2'de sürüyor

Barikatları

aşa, aşağı

Birleşe, Birleşe KAZANACAĞIZ!

Barikatları aşı aşı BİRLEŞE BİRLEŞE KAZANACAĞIZ!

Tekel'i örnek alan işçiler, daha kararlı ve radikal eylemlere başvuruyorlar. Sendikalaşma oranı artıyor.

Ne var ki işçilerin artan örgütlenme isteği, sendika bürokratlarının ilgisizliğine çarpıyor. Hatta sendikalı oldukları için atılan işçilerin direnişlerine bile yeterince sahip çıkmıyorlar. Bunlardan biri olan Akkardan işçileri, iki gün sendikada oturarak, sendikacıları harekete geçirmeye zorladı.

İşçiler bir yandan kendi iç örgütlerini oluşturmak, bir yanda da sendikaları zorlamakla karşı karşıyalar. Direniş ve eylemler içinde öğreniyor, deneyim kazanıyorlar. Tekel işçilerinde yaşandığı gibi, devrimci önerilere daha açık hale geliyorlar.

Böyle bir ortamda 1 Mayıs'ın çok daha kitlesel ve işçi ağırlıklı geçeceği, şimdiden belli olmuştur. Fakat bunun kendiliğinden olmayacağı da bilinmelidir. Bir çok sendika, önceki yıllarda olduğu gibi, bu yıl da işçilerin katılımını olabildiğince sınırlamaya çalışacaktır.

Bu yıl bunu başarma şansları daha zor ise de, asıl görevin yine komünist ve devrimcilere düştüğü açıktır. Başta direnişte olan işyerleri olmak üzere fabrika fabrika, semt semt, 1 Mayıs örgütlenmesine başlanmalıdır.

Bu yıl sendika konfederasyonları, 1 Mayıs'ı birlikte yapma kararı almıştır. Daha önce Türk-İş'e bağlı bazı şubelerin bu yöndeki çabaları ve ortak açıklamaları, etkisini göstermiş benzer. Fakat esas faktör, işçi eylemlerinde görülen artış ve daha kararlı bir şekilde sürdürme isteğidir. Başta direnişteki işçiler olmak üzere genel olarak işçi ve emekçiler, sendikalarını daha fazla zorlamaya başlamıştır. Bunu taban örgütleri kurarak, daha örgütlü bir hale getirdikleri zaman, sendikaları daha aktif kılacaklardır. Aksi halde işçilerin sendika bürokratlarına artan tepkisi, onları bulundukları yerden aşağı edecektir. 1 ve 2 Nisan'da Tekel işçilerinin sendikanın geri tutumuna yönelik tepkisi, bunun ilk işaretlerini vermeye başlamıştır.

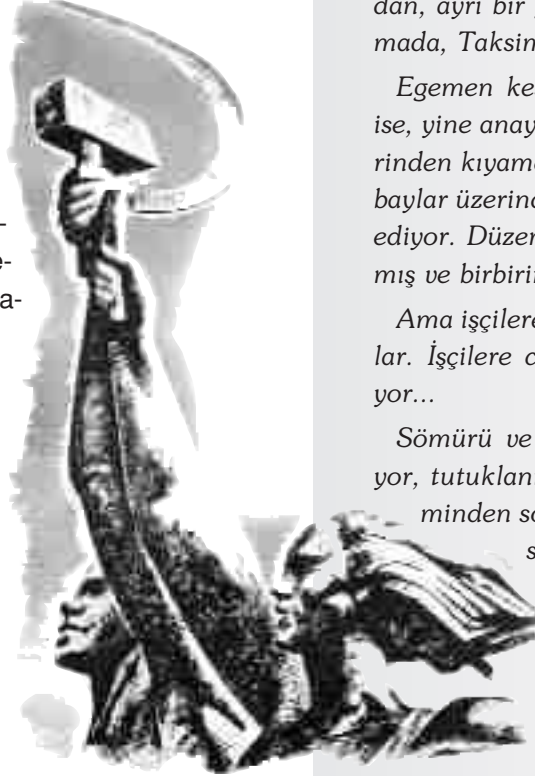
1 Mayıs'ın birleşik bir tarzda ve bir merkezde yapılması, kuşkusuz olumlu bir gelişmedir. Fakat bu, kutlamaları Taksim dışında bir alana kaydırmanın gerekçesi yapılsa, "bir adım ileri, iki adım geri" atılmış olur ki, bir durumda kazanım değil, kayıp yaşanır.

Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu, artık tartışmasız kabul edilmektedir. '77 yılından bu yana verilen mücadeletin geldiği nokta, bunu hazırlamıştır. Öncükiler bir yana son üç yıldır verilen savaş, bu düzeye getirmiştir. Buradan geri adım atmak, can ve kan bedeli kazanılan mevziyi terk etmek anlamına gelir ki, bunun faturası ağır olur.

İşçi direnişlerinden 1 Mayıs kutlamalarına, önümüze çıkan barikatları aşı aşı ilerleyeceğiz. Bu barikatların coplu-gazlı olanı kadar, çiçeklerle süslenmiş olanı da vardır. İkinciler kamuflajlı olduğu için, daha da tehlikelidir. Fakat mücadele yükseldikçe, hem kamuflajlar dökülmekte, hem de artık kar etmemektedir. Her şey bizim kararlılığımıza, ısrarımıza, mücadele gücümüze bağlıdır.

Krizin derinleşmesiyle birlikte daha da çekilmez hale getirilen çalışma ve yaşam koşullarına karşı, 1 Mayıs'ta güçlerimizi birleştirmeli, tek yumruk, tek yürek olarak sokaklara taşmalıyız. Hedef Taksim'dir! Bu hedefe kilitlenirsek, bütün yollar Taksim'e çıkar.

Tüm dünya işçi ve emekçileriyle birlikte, proletarya enternasyonalizminin bayrağı altında yürüyeceğiz! 1 Mayıs'ı adına, anlamına, tarihine uygun bir şekilde kutlayacağız! Devletin ve sendika ağalarının barikatlarını aşarak, birleşe, birleşe / direne direne KAZANACAĞIZ!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

1 Mayıs'a doğru akan günlerin içindeyiz...

Bu yıl, 1 Mayıs'ın çok daha kitlesel ve militan geçeceğini şimdiden söyleyebiliriz. Başta Tekel olmak üzere, aylardır direnişte olan işçilerin, büyük buluşması da İstanbul'da gerçekleşecek...

1 Mayıs'ın birleşik bir tarzda Taksim'de kutlanması, mücadelenin bundan sonraki seyri bakımından, ayrı bir güç ve moral verecektir. Geline aşamada, Taksim'den geri adım atılamaz.

Egemen kesimlerin ve sözcülerinin gündeminde ise, yine anayasa tartışmaları var. Bu kez yargı üzerinden kıyamet kopuyor. Emeklisi muvazzafıyla su-baylar üzerindeki gözaltı ve tutuklamalar da devam ediyor. Düzenin tüm kurumları kendi içinde çatlamış ve birbirine düşmüş durumda.

Ama işçilere, Kürt halkına saldırıda yine kol kola-lar. İşçilere coplar iniyor, dağlar yine bombalanıyor...

Sömürü ve baskıya başkaldıranlar ise, katlediliyor, tutuklanıyor. 2000 yılındaki ölüm orucu eyleminden sonra tahliye edilen okurumuz, Gülümser Seyitcemaloğlu da Mart ayı içinde tutuklananlar arasında.

Bunların bizi yıldıramayacağını bir kez daha yineliyoruz.

Dergimizin bu sayısı doğal olan 1 Mayıs ağırlıklı oldu. Yanı sıra anayasa tartışmalarından yola çıkarak anayasa kavramını ve sosyalist anayasayı sayfalarımıza taşıdık. Başta Tekel olmak üzere, işçi ve emekçi direnişleri, her zamanki gibi dergimizde yerini buluyor.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

15. sayıda

3	AKP'nin yeniden ısıttığı Anayasa tartışması
4	Baskılar bizi yıldıramaz
5	Çatışa çatışa yarılacak barikatlar
6	Tekel işçilerinin Mart eylemleri
7	8 Mart mitingi yapıldı Gazi şehitleri anıldı
8	Newroz coşkulu kutlandı
9	1 Mayıs'ta ! Mayıs alanına akalım!
10	İşçi, emekçi direnişlerinden...
11	Irak seçimleri
12	Öğrencilere saldırılar ve eylemler
13	Gıda üzerinde oynanan oyunlar
14	1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına!
16	Bir kavrama olarak Anayasa
17	Sosyalist Anayasa
18	TİKB(B) 5. Konferansı başarıyla gerçekleşti
20	1 Mayısı yaratan öncü işçilerden Albert Parsons
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Tasfiyecilik bataklığının son 12 yılı-II

Son aylarda yine anayasa tartışması gündeme oturdu. Burjuva klikler arasında süregelen çatışma, şimdi anayasa üzerinden devam ediyor.

Bilindiği gibi AKP hükümeti, daha önceki yıllarda da anayasa değişikliğini gündeme getirmişti. Hatta böyle bir taslak da hazırlattı. Fakat o yıllarda bunları geçirecek gücü kendinde bulamadı. **Bugün yeniden anayasa değişikliğini ısıtıp ortaya sürmesi, bu çatışmada belli bir mesafe aldığını, o güvenle hareket ettiğini gösteriyor.** Ama yine de yeni bir anayasa taslağı ile çıkamıyor. Sadece kendince önemli bulduğu maddelerde değişiklik istiyor. Bu maddeler de can alıcı yerleri vuruyor. Fakat henüz tam zaferini ilan edebilmiş değil.

göstermelik kaldığı, bilinen gerçeklerdir. Burjuva klikler arası çatışmada, yargının böylesine işin merkezine oturması bile, onun ne kadar “bağımsız” olduğunu kanıtlamaya yeter. **Hükümet-ordu arasında cereyan eden bu çatışma, bir süredir, hükümet-yargı çatışmasına dönüşmüş durumda. AKP, yoğun gözaltı ve tutuklamalar ile ordu içindeki karşıtlarını büyük oranda sindirdi. Fakat yargı üzerinde henüz bu etkiyi sağlayabilmiş değil. O yüzden son dönemde asıl kapışma, yargı üzerinde oluyor.**

Yargı da kendi içinde parçalı. Son olarak Erzincan’da olduğu gibi, cemaatlere karşı soruşturma açan savcı, başka bir savcı tarafından engellenip tutuklanabildi. Geçtiğimiz günlerde ise, “Balyoz operasyonu”ndan tutuklu bulunan üst düzey su-

maddeler daha az oy alacağı için, cumhurbaşkanı tarafından paketten çıkarılması) bunun içindir.

“Demokratik anayasa” masalı

Yaşanan tartışmanın içeriği de, sorunun “demokratik anayasa” olmadığını ortaya koymaktadır. Buna karşın AKP yanlısı burjuva liberaller, hala “sivil anayasa”, “demokratik anayasa” diyerek, kitle desteği oluşturmaya soyunmuşlardır. **Taslağın içine 12 Eylül generallerinin yargılanmasını içeren 15. madde de konulmuş, taban genişletilmeye çalışılmıştır. Ve güya, memura “toplu sözleşme hakkı”, işçiye “dayanışma grevi” gibi soslarla allanıp pullanmıştır.**

Bunlar, öylesine göz boyamaya dönüktür ki, 12 Eylül darbecilerine yargı yolunun açılmasının, onları yargılamak anlamına gelmediğini onlar da bilmektedir. Zaten böyle bir niyetleri olsa, “darbeye teşebbüs” edenlerden önce, bizzat “darbeyi yapanlar”ın yargılanması gerekmez miydi? Kenan Evren de bunun rahatlığı ile konuşmaktadır.

Memura “toplu sözleşme hakkı” ise daha komiktir. Zaten grevsiz “toplu sözleşme hakkı” olamayacağı gibi, yeni değişiklik ile varolan durum daha da kötüleşmiştir. Çünkü sözkonusu 53. maddede yapılan değişiklik, “uyuşmazlık halinde taraflar Uzlaşma Kuruluna başvurabilir. Uzlaşma Kurulu kararları kesindir ve toplu sözleşme hükmündedir” diyor. KESK’in de belirttiği gibi, öncesinde Uzlaşma Kurulu kararına itiraz hakları varken, şimdi bu hak bile ellerinden alınıyor. Sadece adı “toplu görüşme” değil de “toplu sözleşme” oluyor!

“Dayanışma grevi”nin sözünü dahi etmiyoruz. **Tam da anayasa tartışmaları yaşanırken, 1 Nisan’da Ankara’ya giden Tekel işçilerine ve onlarla “dayanışma” içinde olanlara yapılanlar, yeterince açıklayıcıdır. İşçi sınıfının en temel talebi olan “iş güvencesi” konusunda ise, hiç bir değişiklik gündeme alınmamıştır.**

Daha yakın zamanda “Kürt açılımı” diye ortalığı ayağa kaldıran AKP, yeni taslakta, Kürtlere dair tek bir değişiklik getirmemiştir. **Binlerce Kürt çocuğu “taş atmak”tan on yılları bulan hapis istemiyle cezaevlerindedir. Bunları çıkarmak değil, yargı biçimini değiştirmekten bahsetmektedirler sadece. Keza yüzlerce DTP yöneticisi, belediye başkanı tutuklanmıştır. Cezaevleri yüz bini aşkın tutuklu ve hükümlü ile ağzına kadar doludur. Hasta tutuklular ölümüne mahkum edilmektedir. Hücrelerde yalıtılmakta, en**

AKP’nin yeniden ısıttığı ANAYASA TARTIŞMASI

AKP’nin anayasada değiştirmeyi düşündüğü maddelerin en önemlilerini, hukuksal ve askeri alan oluşturuyor. Böylece AKP, rakipleri karşısında elde ettiği üstünlüğü yasalarla da pekiştirmek istiyor. Asıl fırtına da buradan kopuyor.

Anayasa değişikliğinin işçi-emekçi haklarıyla, demokratik hak ve özgürlüklerle bir alakası olmadığı ortadadır. CHP, MHP gibi muhalefet partilerinin itirazları da bu noktalarda değildir. Hatta yüzde 10 seçim barajının düşmesini bile, hiç biri dile getirmemektedir. Onların bütün derdi, sözcülüğünü yaptıkları burjuva kesimlerin çıkarlarıdır. Gerisi, kitleleri kandırmaya dönük yalan ve demagojidir.

Anayasa değişikliği üzerinde kopan fırtına

AKP’nin anayasada değiştirmeyi düşündüğü yaklaşık 30 madde var. Bunların en önemlilerini, hukuksal ve askeri alandaki değişiklikler oluşturuyor. Asıl fırtına da buradan kopuyor. Muhalefet partilerinin anayasa değişikliğine dönük eleştirileri bu noktada odaklanıyor.

Çünkü sözkonusu değişiklikte, başta Anayasa Mahkemesi olmak üzere, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) Yargıtay gibi, yüksek yargı kurumları hedef durumunda. Bunların üye bileşimlerini değiştirdiği gibi, seçimle gelenlerin oranını da düşürüyor, atama usulünü ön plana geçiriyor. Tıpkı YÖK’te olduğu gibi, göstermelik bir seçim, fakat son sözün cumhurbaşkanından çıktığı bir sistemi, yargıda da oturtmak istiyor. Cumhurbaşkanı tek seçici yaparak, her şeyi bir merkezde topluyor. O yüzden de muhalefet, bunun “kuvvetler ayrılığı” ilkesine ters düştüğü, “kuvvetler birliği”ni getirdiği eleştirisini yükseltiyor. “Başkanlık sistemi”ne yakın bir sistem kurmakla itham ediyor.

Yargının “bağımsız” ya da “tarafsız” olmadığı, “kuvvetler ayrılığı” ilkesinin de

baylar, “nöbetçi hakim” tarafından serbest bırakıldı, fakat üç gün sonra Ergenekon savcıları, yeniden tutuklama kararı çıkardı. İçlerinde 25 generalin bulunduğu “3. Balyoz operasyonu” başladıktan bir-kaç saat sonra, Başsavcı tarafından durduruldu... Son haftalarda arka arkaya gerçekleşen bu olaylar, yargıdaki iç çatışmayı, artık ayan beyan gözler önüne seriyor.

AKP, yargıda da denetimi eline geçirmek için tüm kozlarını oynuyor. Kendisine direnen kurum ve kişileri yıpratıyor, her tür baskı yöntemini devreye sokuyor. Yargıda AKP’ye karşı net tutum alan HSYK üzerinde yoğunlaşması bundandır. Anayasa değişikliği ile, son darbeyi indirmeye hazırlanıyor. Yargıtayda beklemekle olan kapatma davasını bertaraf edebilmek için de, “siyasi partileri kapatma”yı zorlaştıran maddeler koyuyor.

Bütün bunlar, anayasa değişikliğinin AKP’nin -onun arkasındaki burjuva kliklerin- ihtiyaçları doğrultusunda hazırlandığını gösteriyor. Klik çatışmasında ele geçirilen üstünlüğü, yasalarla da pekiştirme çabasıdır bu. Bunu ne kadar başaracakları hala belirsizdir. Karşı taraf, direnmeye, belli mevzilerde tutunmaya çalışmaktadır. Ve paketi delme gayreti içindedir. CHP’nin son hamlesi (mecliste maddelerin tek tek oylanması, yargıya ait

insani hakları gaspedilmektedir. Bırakalım "politik tutsaklara özgürlük" talebinin karşılanmasını, iyileştirme yönünde dahi tek bir değişiklik yoktur.

Bu bir kaç nokta bile, **anayasa taslağının işçi-emekçi haklarıyla, demokratik hak ve özgürlüklerle bir alakası olmadığını göstermeye yeter.** CHP, MHP gibi muhalefet partilerinin itirazları da bu noktalarda değildir. Hatta yüzde 10 seçim barajının düşmesini bile, hiç biri dile getirmemektedir. Onların bütün derdi, sözcülüğünü yaptıkları burjuva kesimlerin çıkarlarıdır. Gerisi, kitleleri kandırmaya dönük yalan ve demagojidir.

Yasalar mücadele ile değiştirilir

12 Eylül anayasası, '82 yılından bu yana, yani 30 yıldır yürürlüktedir. Bugüne dek 12 kez, 70'ten fazla maddesi değişmiştir, fakat bir bütün olarak kaldırılamamıştır. Aslında uzunca bir süredir yeni bir anayasa gündemdedir. En başta patronlar kulübü TUSİAD bu isteği dile getirmiştir. Ancak kendi aralarında konsensus oluşturamadıkları için tümenden kaldırmak mümkün olmamıştır. AKP'nin işbaşına gelmesinden sonra ise, klik çatışmaları daha da şiddetlenmiş, taraflardan birinin mutlak üstünlüğü kurulamadığından taslaklar gelip gelip gitmiştir.

Son değişiklik önerisi, AKP'nin rakiplerine karşı bir hamlesidir. Bunu istediği biçimde geçirirse, üstünlüğünü yasalarla da pekiştirmiş olacaktır. Fakat yolu düz değildir. Meclisteki çoğunluğu buna elvermemektedir. O yüzden referandum seçeneğine başvurmuş ve bir paket olarak oylatmayı şart koşmuştur. Maddelerin bırakalım tek tek, belli gruplarda toplanarak oylatılması durumunda bile, amacına ulaşması zor görünmektedir. Kitle desteğinin giderek azaldığı bir ortamda, referandumdan yenik çıkması ise, AKP'yi daha da zor durumda bırakacak, erken seçim olasılığını arttıracaktır.

İşçi ve emekçileri asıl ilgilendiren yönü şudur ki, **hükümeti ve muhalefetiyle yeni anayasa taslakları veya değişiklikler, burjuva anlamda bile demokratikleşme getirmemektedir. Çünkü bu tartışmalar, işçi ve emekçilerin, ezilen halk ve kesimlerin talepleri üzerinden yapılmıyor, onların mücadelesinin basıncı sonucu gerçekleşmiyor. Egemen kliklerin kendi aralarındaki çelişkilerinden ve bugünkü ihtiyaçlarından kaynaklanıyor.**

Elbette 12 Eylül Anayasası, bugün değilse yarın kaldırılacaktır. Fakat bu düzen değişmediği sürece, anayasaların gerici-şoven karakteri değişmeyecektir. Çünkü bu karakter, 12 Eylül Anayasası ile sınırlı değildir. 1876'da kabul edilen ve "Kanun-i Esasiye" (Temel Kanun) adıyla bilinen ilk anayasadan beri, bu öz korunmaktadır. Kimi maddeler, Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonraki anayasalara da aynen taşınmıştır.

Kitlelerin yükselteceği mücadele ile kimi hakların alınması, anayasada değişikliklerin yapılması mümkündür, fakat bu düzenin esasına ilişkin olmaz. Bugüne dek yapılan anayasalar içinde, demokratik hak ve özgürlükler bakımından en geniş olan '61 Anayasası, dünyada ve Türkiye'de yükselen işçi, emekçi ve gençliğin mücadelesi sonucunda elde edilebilmiştir. Bugün de kimi yasalarda değişiklik gerçekleşecekse, bu biçimde olacaktır. Bunun başka bir yolu yoktur.

Daha önce TİKB(B) davasından yargılanan Gülümser Seyitcemaloğlu, 24 Mart 2010 tarihinde "adli takip sistemine uymadığı" gerekçeyle, İzmir'de gözaltına alındı ve çıkarıldığı mahkemece tutuklandı.

2000 yılında gerçekleşen F tipi saldırısı sırasında ölüm orucu eyleminin birinci ekibi içinde yeralan Gülümser Seyitcemaloğlu, 229 gün süren direnişinin ardından tahliye edilmişti. "Yasadışı örgüt yöneticiliği"nden açılan davada, siyasi savunmaları gerekçe gösterilerek, en üst sınırdan ceza verildi. Verilen ceza, daha sonra yargıtay tarafından da onaylandı.

Gözaltılar, tutuklamalar BİZLERİ YILDIRAMAZ!

Gözaltında iken susma hakkını kullanan ve açlık grevine başlayan Gülümser Seyitcemaloğlu, tutuklandıktan sonra, Buca Cezaevi'ne götürüldü. Oradaki üst arama biçimine karşı çıktığı için, gardiyanlar tarafından tartaklandı. Yaşanan arbede üzerine Bergama M Tipi Cezaevine sevk edildi.

Bu son tutuklama, devletin, ölüm orucu direnişçilerine ve siyasi kimliğini savunanlara olan kinini, bir kez daha ortaya koydu. Biz de bir kez daha baskıların, tutuklamaların bizleri yıldıracağını söylüyoruz.

Ali Yetgin kaybedilmek istendi

8 Mart'tan 16 Mart'a kadar kendisinden haber alınamayan İşçi Köylü okuru Ali Yetgin'in Metris Cezaevi'ne konulduğu ortaya çıktı.

Gülsuyu'nda çalıştığı çay bahçesinden gece geç saatlerde arkadaşı tarafından 70 Evler Köprüsü'ne bırakılan Yetgin'den günlerce haber alınamadı. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri ile Partizan okurları köprü kesme ve AKP il binasını işgal eylemleri gerçekleştirdiler.

Ayrıca Taksim'de her gün, saat 19'da "Sağ aldınız sağ istiyoruz" pankartları ve sloganlarla eylemler yapıldı. Eylemlerin ardından kamuoyu baskısı iyice yükselince, kabul etmek zorunda kaldılar. Ankara'da Tekel direnişi sırasında da polisin tehdidine maruz kalan Ali Yetgin'in ,evine 8 Mart'tan önce de gelinmiş ve karakola uğraması için haber bırakılmıştı. Ali Yetgin'le görüşen avukatları, 8 Mart günü karakola uğrayan müvekkillerinin, hiçbir hukuki gerekçe gösterilmeden ve savcılığa çıkarılmadan cezaevine konulduğunu öğrendiler.

Cezaevinde de ailesini aramak için girişimlerde bulunan ve dilekçeler yazan Ali Yetgin'in talepleri dikkate alınmazken, avukatları olayın peşini bırakmayacaklarını ve yetkililer hakkında hukuki işlemleri başlatacaklarını belirttiler.

BDSP'ye operasyon protesto edildi

31 Mart'ta İzmir, Ankara, Bursa ve Samsun'da BDSP bürolarına ve BDSP'lilerin kaldığı evlere polis tarafından baskınlar düzenlendi.

Baskınlar sabahın erken saatlerinde gerçekleştirilirken, 18 devrimci gözaltına alındı. Baskınlara gerekçe olarak TKİP adına faaliyet yürütmek ve eylem hazırlığında olmak, Alaattin Karadağ'ın cenazesine ve eylemlerine katılmak olarak gösterildi. İzmir'de gözaltına alınan 10 devrimcinin tamamı çıkarıldıkları savcılıktan serbest bırakıldı.

Baskınları protesto etmek için eylemler düzenlendi. 31 Mart'ta İstanbul Taksim tramvay durağında BDSP'nin çağrısıyla bir araya gelen kurumlar, baskınları protesto ettiler. 18.30'da başlayan eylemde, "Faşist baskı ve terör sökmedi sökmeyecek, Gözaltılar serbest bırakılsın" pankartının açıldı. "Gözaltılar, tutuklamalar baskılar bizi yıldırma-

maz", "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Yaşasın Devrimci dayanışma", "Devrimci faaliyet engellenemez" sloganları atıldı. Eylemde gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması istenirken, polis tarafından yeni gözaltı listelerinin oluşturulduğuna vurgu yapıldı. Eyleme, PDD, DHF, Partizan, Halk Cephesi, EHP'de destek verdi. Aynı gün Bursa ve Ankara'da da protesto eylemleri gerçekleştirilerek gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi.

Çatışa çatışa yarılacak barikatlar

Tekel işçileri, 1 Nisan'da tekrar Ankara'ya döndü. Öyle bir dönüşü ki bu, devleti kendi başkentini işgal ettirecek kadar korkutmuştu. Daha şehire girmeden başlayan polis noktaları, Türk-İş önüne ve Kızılay'a açılan bütün sokaklarda kurulan barikatlarla pekiştirilmişti.

Kendi yasalarını dahi hiçe sayan devlet, bir kez daha gerçek yüzünü ortaya koydu. Hiçbir gerekçeyle dayandırılmayacak bir valilik yasağıyla, Ankara'ya girişleri engellenmeye çalıştı. Buna rağmen Tekel işçileri, devrimciler ve ilerici kesimler, eylemlerini gerçekleştirdiler.

Ankara'ya girişler kapatıldı

1 ve 2 Nisan tarihlerindeki eylemlerde polis kitle arasında yoğun bir çatışma ve taktik savaşı yaşanırken, devletin aczi ve sefaleti, tüm ekranlara ve gazetelere yansdı.

İstanbul, İzmir, Adana, Diyarbakır'dan yola çıkan araçlar, Ankara girişlerinden sonra durduruldu. "Otobüslerle Ankara'ya giremezsiniz, çünkü bu örgütlü bir giriştir" denilerek kesilen araçlardan inen binlerce kişi, kilometrelerce yolu yürüyerek ve kendi imkanlarıyla aşarak eylem alanına ulaştı.

İstanbul'dan gelen 9 otobüs'ün yolu, Batıkent'te kesildi. Burada yapılan görüşmelerde polis otobüsleri sokmayacağını belirtti. Hiçbir hukuki gerekçe sunamaması ve sadece "valilik açıklama yaptı niye geldiniz" diyerek savunmaya girişmesi gözden kaçmadı. Otoban yolunun kesilme ihtimalini düşünen polis, "kitlenin yürüyerek gidebileceği"ni söyleyerek yıldırıma çalışsa da, aralarında HSGGP platformu bileşenlerinin de bulunduğu 400 kişilik kitle, otobandan 5 km'lik sloganlı bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Devletin tüm engellemelerine rağmen sürdürülen yürüyüşte, 3 kez polis barikadı kuruldu ve her defasında aşıldı. "Her yer tekel her yer direniş", "Tekel işçisi yalnız değildir" sloganları atılırken, arabalarla geçenler zafer işaretleri ve kornalarla desteklerini gösterdiler.

Yürüyüşün ardından eylemlerin başladığı bilgisi alınınca, tutulan araçlarla eylem alanına ulaşıldı. Türk-İş önüne açılan tüm sokaklarda, üç sıra arka arkaya barikat kuran polis, panzerlerle ana artelleri tuttu. Adakale'de toplanan Tekel işçileri ve diğer şehirlerden gelen devrimcilerin önü barikatla kesildi. Sabahın erken saatlerinden saat 15'00'e kadar süren bekleyiş sırasında, barikata yüklenilmesine rağmen aşılamadı. Bu arada çekilen halaylar ve söylenen marşlarla coşku ve moral yüksek tutuldu. "Barikat açılışın yürüyüş başlasın", "Her yer Tekel her yer direniş", "Tekel işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Genel grev genel direniş", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Polis ise, barikata yüklenmeler sırasında defalarca anons yaparak tehdit etti ve tam teçhizat hazırlıklarıyla korku salmaya çalıştı.

Adakale dışında Türk-İş civarındaki toplanmalara da saldıran polis, sadece Türk-İş bürokratlarının

geçişine izin verdi. Sendika bürokratları da devlet erkânıyla görüşüp "sorunu çözme" derindeydi. Yani kitleleri oyalayarak yıldırmanın içinde onlar da yer aldılar. **Ne Mustafa Kumlu ne de Mustafa Türkel, işçilerin ve emekçilerin yanına gelmedikleri gibi, onların yanına giden işçileri de gözmezlikten gelerek terslediler. Bu işçilerin öfkelerini daha da bilenken, sloganlar sendika ağalarına yönelmeye başladı.**

Sakarya caddesi üzerinde toplanmaya çalışan işçilere de gaz bombalarıyla saldırdılar. KESK üyeleri, Mithatpaşa Caddesi üzerinden yürüyerek Türk-İş önüne ulaşmaya çalıştı. "Her yer Tekel her yer direniş", "Tekel işçisi yalnız değildir" sloganlarıyla yürüyen KESK'lilerin önü, polis barikadıyla kesildi ve gaz bombalarıyla saldırıya uğradılar. Yoğun saldırıya karşı Adakale'ye doğru çekilen KESK'liler, bekleyişlerini sürdüren kitlenin yanına geldiler.

Saat 16.00 civarında Adakale'den çekilen kitle, ana caddeyi trafiğe keserek yürüyüşe geçti. Sloganlar atarak sürdürülen yürüyüşe, polis dört koldan saldırısı geçti. Bunun üzerine Yüksel Caddesi ve civarına çekildiler ve barikatlar kurarak polisle çatıştılar.

Tüm ablukaya rağmen Sakarya'ya sızmayı başaran devrimciler ve işçiler eylemleri başlattılar. Engelleme çabalarını Türk-İş önünde yoğunlaştıran polis, bu iradeyi kıramayacağını anladığı anlarda geri çekilmek zorunda kaldı.

Sakarya caddesinde toplanan 3 bin kişiye Mustafa Türkel bir konuşma yaptı. Yoğun polis ablukasını eleştirdi. Ardından alandan çekilerek, Türk-İş Genel Merkezi'ne gitti. Kitle de halaylar ve türküler eşliğinde bekleyişlerini sürdürdü, pankartlar ve flamlalarla alan süslenmeye başlandı.

Saat 20.00 civarında polis, barikatları daraltarak, yeniden dağılma yönünde anonslar yapmaya başladı, esnafı kepenk kapatmaya zorladı. "Dağılın" uyarılarına "Faşizme karşı omuz omuza", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Her yer tekel her yer direniş" sloganlarıyla karşılık verildi. Polis saldırıya, kitle çatışmaya hazırlanırken, reformist TKP ve Halkevleri gidip devletle pazarlık yaparak bir saat sonra dağılma üzerine anlaştılar. Bunun üzerine devrimciler, toplu biçimde Yüksel Caddesi'ne yürüdü. Polis çatışarak caddeye ulaştı ve bir açıklama gerçekleştirdiler. Aralarında PDD, Kaldıraç, BDSP, SDP, SP'nin de olduğu kurumlar, yaptıkları açıklamanın ardından o gün için eylemlerini bitirdiler.

2 Nisan günü

2 Nisan sabahı Türk-İş önünde basın açıklaması yapılacağı için 11'de kitle toplanmaya başladı. Sakarya caddesinde toplanan kitleye, Mustafa Türkel, "Türk-İş'in önüne yürüyeceğiz, açıklamayı orada yapacağız" demesine rağmen, polis barikatının

önünde açıklamayı yapıp "dağılıyoruz" deyince, işçiler ve devrimciler tarafından ablukaya alındı ve alandan ayrılmasına izin verilmedi. Bu sırada devreye korumaları ve diğer sendika bürokratları girdi. "Kahrolsun sendika ağaları", "Satılmış sendika istemiyoruz", "Her yer tekel her yer direniş" sloganları arasında alandan kaçmak zorunda kalan Mustafa Türkel, işçileri ve emekçileri bir kez daha mücadele alanında yalnız bıraktı.

Barikat önünde bekleyişlerini sürdüren devrimcilerin önüne Tekel işçileri, itfaiye işçileri ve İSKİ işçileri geçti ve barikatın önüne yattılar. Bir yandan da devrimcilerle el ele tutuşarak güç almaya çalıştılar. Gerçek dostlarıyla başbaşa kalan işçiler, polisin saldırısının ardından gözaltına alınmaya başladı. Saat 12.00 civarında gerçekleşen saldırıdan sonra Yüksel Caddesi ve Kolej'e doğru çekilen devrimciler, yarım saatlik bir çatışmanın ardından eylemi bitirdiler.

Alandan kaçmak zorunda kalmadan önce Mustafa Türkel, Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun almış olduğu kararları açıkladı. Alınan kararlar, süreci soğutmaya yönelikti. Amaçlarının, işçileri geriye çekmek olduğu bir kez daha belli oldu. Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarına yayılan eylemlilik sürecine, işçilerin tepkisi çok sertti. "Artık sendikadan beklentimiz kalmadı, ne yaparsak kendimiz yapacağız" söylemleri yükselmeye başladı.

Reformistler de tarihsel rollerini oynamaya devam etti. Çatışmalar boyunca hiç ortada görünmeyen TKP ve Halkevleri, ne zaman Sakarya cadde-sine çıkıldı, o zaman alana geldiler. Ses düzenleriyle kendi propagandalarını yapmaya başladılar. Yani "iyi gün dostu" olduklarını bir kez daha gösterdiler. Polisin saldırısına direnmeye hazırlanan devrimci kitleyi de "tanımadıklarını" açıklayacak kadar, işi ileriye götürdüler.

Devrimci kurumlar ise, 1-2 Nisan eylemlilik sürecinin ilerletilmesi noktasında gereken inisiyatifini koymadılar.

Tekel eylemleri bir kez daha gösterdi ki, işçilerin ve emekçilerin kararlılığı, devletin tüm baskısına, sendika ağalarının geri çekme çabasına, reformizmin direnişçi özünü boşaltan tutumlarına rağmen sürüyor. **İşçi ve emekçiler "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır" sloganlarını boşuna atmadıklarını gösterdiler. Komünist ve devrimci öncüleriyle birlikte sokakta çatışacak, onları koruyacak kadar yakındırlar birbirlerine.**

Sokakları ablukaya alan devlet, ne kadar korktuğunu bir kez daha göstermiş oldu. 7 bin 500 polisin görev aldığı eylemler sırasında, demokrasi de, yeni anayasa da yalan oldu. İşçi ve emekçiler en doğal taleplerini kullanamazlarken, en basit hak mücadelesi gazla copla bastırılırken, nasıl bir demokrasiden bahsedildiği bir kez daha açığa çıktı.

Şimdi Ankara direnişinden aldığımız derslerle kavgayı daha da büyütmenin, 1 Nisan'ı, 1 Mayıs'a taşımanın zamanıdır.

Tekel işçilerinin Mart eylemleri

2 Mart'ta çadırları kaldırdıktan sonra Ankara'dan ayrılan Tekel işçileri, döndükleri illerde eylemlerine devam ettiler.

İzmir'de ayakları- nın tozuyla Tarih işçilerini, Antep'te de Çemen tekstil işçilerini ziyaret eden Tekel işçileri, 1 Nisan'a kadar Van, Adıyaman, Malatya, Hatay, İstanbul, Samsun'da eylemler düzenlediler.

İllerine gelen bakanları protesto etmelerinin yanı sıra, AKP il ve ilçe binalarını işgal etme, binaların önünde kitlesel basın açıklamaları yapma şeklinde eylemler gerçekleştirirken, 1 Nisan'a çağrı için çadırlar da kurdular. 8 Mart ve newroz eylemlerine de katılım gösteren Tekel işçileri, orada bulunan kitleye mesajlarını ilettiler. Yaptıkları eylemlerde polis saldırısının yanı sıra, gözaltına da maruz kaldılar.

Hatay'daki Tekel işçileri, 15 Mart'ta Antakya Parkı'nda çadır kurdu. Özlük haklarının gaspını işçi ve emekçilere anlatmak ve 1 Nisan'a çağrı yapmak amacıyla kurulan çadıra, ilerici ve devrimci

İstanbul Kartal mitingi

leri kabul edilinceye kadar direneceklerini belirttiler. Tekel işçileri, Paşaköşkü Mahallesi'nde kurdukları Hamdullah Uysal çadırından her hafta AKP il binasına meşaleli yürüyüşler düzenlediler. Yürüyüş-

lerde "Her yer Tekel her yer direniş", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atıldı. 27 Mart'ta da AKP İl Başkanlığı tarafından düzenlenen Halk Günü'ne giden 6 Tekel işçisi, milletvekili ve il başkanını sloganlarla protesto edince, gözaltına alındılar.

Adıyaman Tekel işçileri, 20 Mart'ta Adıyaman Demokrasi Parkı'nda toplanarak, kendilerine destek oldukları için okuldan atılan Mehmetçik Lisesi öğrencilerine destek eylemi gerçekleştirdi. "Güvenli iş, güvenli gelecek, güvenli yaşam" pankartının açıldığı eylemde, "Her yer tek el her yer direniş" sloganı sıklıkla atıldı.

Diaryabakır işçileri, 14 Mart'ta AKP İl Danışma Meclisi toplantısını bastı. AKP'lilerle kavgaya giren bir Tekel kadın işçisi, kalp spazmı geçirdi. Eylem, atılan sloganlarla bitirildi. Milletvekillerinin de katıldığı toplantının ardından, işçiler, "sorunlarımız çözülünceye kadar AKP'lilerin olduğu her yerde olacağız" açıklaması yaptılar.

İzmir Tekel işçileri, direnişte olan Tarih işçilerini hiç yalnız bırakmadı. Ankara'ya yürüyerek gitmek için aldıkları karar, Tek Gıda-İş sendikası tarafından sabote edildi.

İstanbul'da ise, Tekel işçileri direnişteki işçileri ziyaret etme eylemlerinin yanı sıra, basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirdiler. 27 Mart'ta Cevizli Tekel işletmeleri önünde toplanan 3 bin kişi sloganlarla Kartal meydanına yürüdü. PDD okurlarının da destek verdiği eylem boyunca "Her yer Tekel her yer direniş", "Tekel işçisi yalnız değildir", "Genel grev genel direniş" sloganları atıldı. Yürüyüşe MHP ve CHP'nin davet edilmesini protesto eden devrimci ve ilerici kurumlar, sendika bürokratlarının yürüyüşünden bir müddet sonra, yürüyüşe başladılar.

dar Tekel işçisi, belediye başkanını ziyaretinin ardından sloganlar attı. 25 Mart'ta da işçiler, Milli Eğitim Bakanlığı önüne siyah çelenk bıraktılar. Ulus Meydanı'nda yaptıkları basın açıklamasının ardından, okuldan atılan 24 Mehmetçik Lisesi öğrencisinin okula geri alınmasını istediler. Hatay'da işçiler ayrıca mart ayı boyunca resim sergileri ve konvoy etkinlikleri de gerçekleştirdiler.

Malatya'da da Tekel işçileri çadır kurdu. Çadırlarına Tekel şehidi Hamdullah Uysal'ın adını veren işçilere, KESK, Türk-İş ve DİSK de destek verdi. İşçiler, talep-

Okuldan atılan öğrencilere destek

Tekel işçilerine destek eylemleri örgütleyen Sarıgazi'deki Mehmetçik Lisesi öğrencilerinden 24'ü okuldan atıldı.

Başta Tekel işçileri olmak üzere, öğrenci velileri, devrimci ve ilerici kurumlar, yaptıkları eylemler ve destek ziyaretleriyle öğrencilerin okula geri alınmasını talep etti.

Mehmetçik Lisesi'nde devrimci örgütlenmeye tahammül edemeyen idare fırsatını bulduğu anda öğrencilere saldırmaya devam ediyor. Yüzlerce öğrencinin katıldığı eylemleri örgütlediği iddiasıyla 24 öğrenciyi okuldan atan idareye talimatın ilçe milli eğitim müdürlüğü ve emniyetten geldiği açığa çıkarken, veliler de çocuklarının yanında olduğunu vurguladılar.

Okuldan atılan öğrenciler, kendilerini ziyarete gelen burjuva parti yöneticilerini de teşhir ediyorlar. CHP'li Mehmet Sevigen'in ziyareti sırasında öğrenciler, CHP'yi teşhir eden açıklamalar yaptılar ve Sevigen'in arabasını yumrukladılar. Öğrenciler "bizim üzerimizden şov yapamazsınız" dediler.

Konya'da ise bir ilkökul öğrencisini sınıftaki arkadaşlarının hepsine tokatlatan sözleşmeli öğretmen ve okul müdürü görevlerinden alındı. 11 Mart'ta gerçekleşen olayda, kitabını getirmeyi unutan öğrenciyi ceza olsun diye 28 arkadaşına tokatlatan Huriye Alpar adlı öğretmen, 15 Mart'ta görevinden alınırken, müdür Adem Yüce de idarecilik vasıflarını yerine getiremediği iddiasıyla görevden alındı.

Bir öğretmen daha intihar etti

İşsizlik ve gelecek kaygıları, genç yaşta intihara sürüklemeye devam ediyor. Krizle birlikte intihar oranları da arttı. Son örneği Bursa'da yaşandı. 24 yaşındaki vekil öğretmen Fikret Ercan, 23 Mart'ta Bursa'da intihar etti.

"Onurunuzu zedeleyecek

hiçbir şey yapmadım. Yaşasaydım da bir şey olamayacaktım" yazılı bir not bırakarak...

Kadro bekleyen, okullarda saat başı 6 TL'ye çalışan sözleşmeli öğretmenlerin hepsi zor durumda. 300 bine yakın vekil öğretmen atama beklerken, devlet adeta dalga geçmesine 10 bin öğretmen atamasını yapacağını duyuruyor. Öğretmen açığı, 200 bini aşmışken yapıyor bunu.

Her yıl binlerce genç üniversitelerden mezun olarak, bir yerlerde iş bulmayı hedefliyor. Mesleğini yapamayan üniversite mezunlarının seçtiği mesleklerden biri de öğretmenlik oluyor. Ama onlar da yıllarca atama bekliyor. Bu durum, bunalıma ve intiharlara kadar sürüklüyor.

Sistemin kendisi umutsuzluğu körüklüyor. Bunu yenmenin tek yolu, birleşmekten, örgütlenmekten, mücadeleden geçiyor. Fikret Ercan ve onun gibi öğretmenler örgütlenmeyi ve mücadeleyi seçtiği koşullarda umutlarını koruyacaklar.

Fikret Ercan'ın intihar etmesinin ardından eylemler de yapıldı. "Atanması Yapılmayan Öğretmenler Platformu", Bursa'da Famora meydanında 24 Mart'ta eylem gerçekleştirdi. "Öğretmenin katili ücretli kölelik düzeni" pankartının açıldığı eyleme 30 kişi katıldı. Yapılan açıklamada, Ercan'ın KPSS sistemine verilen 13. kurban olduğu belirtildi.

Bir eylem de 26 Mart'ta İstanbul'da gerçekleştirildi. Taksim tramvay durağından Galatasaray Lisesi'ne yürüyen ataması yapılmayan öğretmenler, sorunların çözümünü talep ettiler.

İşten atılan Çamalan'a destek ziyareti

Tekel işçilerine destek grevine katıldığı için TÜBİTAK'taki işinden atılan Aynur Çamalan'ın direnişi devam ediyor. Aynur Çamalan'a işçiler ve öğrencilerin yanı sıra emekçi kadınlar da destek veriyor.

Çamalan'ı Ankara Direnişteki İşçi-Emekçilerle Dayanışma Platformu da ziyaret etti. 25 Mart'ta Yüksel caddesinde toplanan platform bileşenleri, "Tekel'den Tübitak'a direnen işçiler kazanacak" pankartını açtılar. Saat 17.00'de Yüksel Caddesi'nde toplanan platform üyeleri, "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Aynur Çamalan yalnız değildir" sloganlarını attılar.

Eylem başladığı andan itibaren ise polisin yoğun önlem aldığı görüldü. Platformda, PDD; BDSP, Kaldıraç, DHF, DDSB, Halk Cephesi ve Özgürlük dergisi bulunuyor.

8 Mart mitingle kutlandı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. Yılında, dünyada ve Türkiye'de mitingler ve eylemlilikler düzenlendi.

Burjuvazinin 8 Mart'ın içini boşaltarak "Kadınlar Günü"ne dönüştürme çabaları, bir kez daha devrimcilerin ve komünistlerin duvarına çarptı. Reformistler, feministler ve oportünistler bir kampta, devrimci 8 Mart'ın yaratıcıları işçi ve emekçi kadınlar, diğer kampta toplandı. Bu yılki 8 Mart kutlamaları kitlesel ve coşkulu oldu.

İstanbul 8 Mart mitingi

İstanbul'da bu yıl da 8 Mart iki ayrı mitingle kutlandı. "Kadınlar günü" mitingi 6 Mart'ta, devrimci dünya emekçi kadınlar günü mitingi ise, 7 Mart'ta yapıldı. İki miting de Kadıköy'deydi. İlkinde alana mor renk ve "kadınlık" hakim olurken, ikincisinde, kızıl renk ve kadın-erkek mücadelesinin ortaklığı yansdı.

7 Mart'ta, Proleterce Devrimci Duruş, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Hareket, Demokratik Kadın Hareketi, Emek ve Özgürlük Cephesi, Halk Cephesi, Kaldıraç, Partizan, Çağdaş Hukukçular Derneği, Belediye-İş Sendikası 2 Nolu Şube, Genel-İş Anadolu 1 Nolu Şube, Emekli-Sen Kartal ve Beyoğlu Şubeleri, Divriği Kültür Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin örgütlediği bir miting düzenlendi. Saat 11'de Tepe Nautilus'un önünde toplanılması ve kortejler oluşturulmasıyla başlayan miting, Kadıköy İskele meydanına yapılan yürüyüş ve yapılan programla devam etti.

Mitingte, kadın-erkek mücadelesinin ortak olduğu vurgusu öne çıkarıldı, 8 Mart'ın içinin boşaltılmak istenmesine karşı da tepkiler sloganlara yansdı. Sık sık "8 Mart kızıldır kızıl kalacak", "Yaşasın 8 mart dünya emekçi kadınlar günü", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son" sloganları atıldı. Ayrıca kadın emeği ve bedeni üzerindeki baskılar taşınan dövizlere yansımıştı.

Proleterce Devrimci Duruş okurları da mitinge "Emekçi kadının sahiplendiği kavga yenilmez" pankartıyla katıldı. Flamaların yanı sıra dünya devrimci kadın önderleri ile ihtilalci komünist hareketin kadın şehitleri Selma Aybal, Songül Kayabaşı, Zeynep Poyraz ve Nilgün Gök'ün fotoğrafları taşındı. Disiplinli duruşuyla dikkat çeken kortejde sık sık "Kadın erkek elele mücadeleye", "Cinsel ulusal sınıfsal sömürüye son", "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz", "8 Mart kızıldır kızıl kalacak", "Herkes iş herkese çalışma hakkı", "Biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz", "Marks, Engels, Lenin, Stalin Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları haykırıldı.

Alana tüm kortejlerin girmesinin ardından, saygı duruşuyla program başladı. Mitingi örgütleyen kurumlar adına yapılan açıklamada, 8 Mart'ın içini boşaltanlara karşı, devrimcilerin her zaman alanda olacağı, kadın emeği üzerindeki sömürünün arttığı, krizde ilk kapı önüne konulanların kadınlar olduğu belirtildi. Pınar Sağ ve Grup Yorum'un türküleri ve marşlarının ardından, Sinter Metal, Entes direnişçileri adına birer konuşma gerçekleştirildi. Tekel işçilerinin mitinge gönderdiği mesajın okunması ise, "Tekel işçisi direnişin simgesi", "Tekel işçisi yalnız değildir" sloganlarıyla karşılandı. Tanyeli şiir grubunun ardından, Gece Tutuştu müzik grubu sahne aldı. Gece Tutuştu, söylediği türküler ve halaylarla kitleyi coşturdu.

Bu yıl mitinge 3 bin kişi katılırken, Ankara, İzmir, Bursa, Diyarbakır, Antalya, Mersin, Adana'da da mitingler gerçekleştirildi.

Tekel işçilerinin 8 Mart mesajı

Direnış boyunca Tekel işçilerinin yanında olan Nevin Berktaş'ın kürsüden okuduğu Tekel işçilerinin mesajının aynen yayınıyoruz

8 Mart'ın 100. yılında, Amerika'da yakılan ateş, yanmaya devam ediyor. Emek mücadelesi, sendikaların tüm ayak diremelerine rağmen sürüyor. 83 gün önce bizler, Tekel işçileri olarak, Amerika'da yanan ateşi daha da büyütmek için bir mücadele başlattık. Bu mücadelede kadın-erkek omuz omuza yürüdük. İlk günlerde tokalaşmaktan imtina eden kadın arkadaşlarımızla, son günlerde acılarımızı ve sevinçlerimizi sarılarak paylaştık. Gördük ki, kadınların özgürlüğü, emek mücadelesi ile mümkündür.

Şimdi bu ateşi daha da büyütmeye zamanıdır! 1 Nisan günü yüzbinlerle Ankara'ya gitmek ve geri dönmek gerekiyor. Herkesin üzerine düşeni yapacağını biliyoruz. Tekel kazanırsa, hepimiz kazanacağız!

Direnış sürüyor, sürdüreceğiz!

Kurtuluş yok tek başına

Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Gazi şehitleri anıldı

Devrimcilerin katledildiği halkın kurşunlandığı, 1995 Gazi katliamı 15. yılında binlerce devrimcinin ve halkın katılımıyla lanetlendi.

Sabahın erken saatlerinde içlerinde çok sayıda pdd okurunun da bulunduğu binlerce devrimci ve emekçi halk, Gazi eski karakol önünde toplanmaya başladı.

Kortejler oluşturulduktan sonra yürüyüş en önde içinde Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), Devrimci Hareket ve Proleterce Devrimci Duruş'un bulunduğu 12 Mart Gazi Platformu'nun yürümesiyle başladı. Zeynep Poyraz, Sezgin Engin ve Hasan Ocak'ın ailelerinin de katıldığı eyleme çok sayıda devrimci ve devrimci kurumlarda destek verildi.

Kitle en önde 12 Mart Gazi Platformu'nun "12 Mart Gazi katliamını unutmadık unutturmayacağız! / 12 Mart Gazi Platformu" yazılı pankartın arkasında kendi filama ve pankartlarıyla yürüdü.

Çok sayıda şehit ailesinin de katıldığı Yürüyüşün başlamasıyla sık sık (Gazi şehitleri ölümsüzdür, taş yürek barikat yaşasın gazi direnişimiz, biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz Anaların öfkesi katilleri boğacak) sloganları atıldı. Ayrıca yol güzergâhı boyunca, TİKB(B) militanlarınca yapılmış yol üzerine gerilmiş TİKB (B) imzalı (Zeynep Poyraz ve Hakan Çabuk Yoldaşlar Ölümsüzdür TİKB (B)) yazılı pankart asıldığı ve yine çok sayıda TİKB(B) imzası da göze çarptı.

Kitlenin mezarlığa varması ile anma başladı. Gazi katliamında şehit düşenlerin huzurunda tüm devrim şehitleri için

1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Platform adına okunan anma metninde Gazi katliamının tarihi, gelişmeleri, katliamdan sonra devam eden hukuki mücadeleler hakkında geniş bilgi verildi.

Ortak anmada bittikten sonra tek tek yapılan mezar anmalarında TİKB(B) Şehidi Zeynep POYRAZ'ın mezarı başında toplanan militanlar, önce bir dakikalık saygı duruşu yaptı. Daha sonra TİKB(B) 5.Konferansı duyurusu yapılırken (Orak-Cekiç Silah Yıldız Bayrağımız! Yaşasın TİKB(B)! sloganları atıldı. Kortej bir süre böyle yürüdükten sonra dağıldı.

Ayrıca Halk Cephesi, Partizan, Barış ve Demokrasi Platformu da anmalar gerçekleştirdiler. Aileler adına yapılan anmada ise açıklamayı Zeynep Poyraz'ın ablası Kibar Poyraz okudu. Anma Grup Yorum'un söylediği marşla bitirilirken sık sık "Gazi şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek" sloganları atıldı. Anma geçen yıllara göre kitlesel geçmesine rağmen, parçalı yapısı dikkat çekti. Anmalara toplam 6 bin civarında bir katılım oldu. Gazi esnafı kepenk kapatarak anmaya destek verirken, mahalle çevresinde polisin yoğun bir abluka yaptığı görüldü.

1 Mayıs Mahallesi'nde anma

Her yıl olduğu gibi bu yıl da, Gazi Mahallesi'nden sonra 1 Mayıs Mahallesi de şehitlerini andı.

13 Mart Cumartesi günü şehitlerin olduğu Karacaahmet ve Dudulu mezarlığı ziyaret edildi. 14 Mart Pazar günü, saat 12 .00 de şehitler için cemevinde yemek verildi.

Saat 14.00'de Cennet düğün salonu önünde toplanan kitle, buradan çatışmanın meydana geldiği 30 Ağustos İlköğretim Okulu önüne, sloganlar eşliğinde bir yürüyüş gerçekleştirdi. "Katil devlet hesap verecek", "Gazi şehitleri ölümsüzdür", "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür", "Katil polis 1 Mayıs'dan defol" sloganları sıklıkla atıldı. Okul önüne gelindiğinde, 1 Mayıs, Gazi ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna geçildi.

Saygı duruşunun ardından şehit ailelerinin açıklamalarıyla eylem son buldu.

Newroz coşkulu kutlandı

Newroz bu yıl da başta İstanbul ve Diyarbakır olmak üzere, Kürt illerinde de yoğun katılımı kutlandı.

İlk kutlama 18 Mart'ta Yüksekova'da ateşlerin yakılmasıyla başladı. Ankara, İzmir, Bursa, Batman, Siirt, Adana, Van, Adıyaman, Malatya, Sakarya, Balıkesir, Antep, Antalya, Mersin'de newrozlar BDP'nin çağrısıyla gerçekleştirildi. Mitinglerde coşku yüksekti, sloganlarda tepkiler daha çok devletin saldırılarına yönelikti. Kürsülerden yapılan konuşmaların içeriğini, "barış süreci" belirledi, BDP'li milletvekilleri ve başkanlar, "Kürt meselesinin çözümünü istiyorsanız alanlara bakacaksınız" vurgusunu yaptılar.

İstanbul'da miting Kazlıçeşme'de yapıldı. Sabahın erken saatlerinden itibaren Kürt halkı başta olmak üzere katılımcılar, Kazlıçeşme'ye geldiler. Yoğun bir polis aramasından geçirilen kitleden arama noktalarında 30'dan fazla kişi gözaltına alındı. Alanda birçok yerde ateşler yakıldı, halaylar gün boyunca devam etti. Ağırıklı olarak Abdullah Öcalan'ın cezaevi koşulları sloganlarla protesto edildi. "Katil AKP" sloganı en atılan slogan oldu. Mitingte yapılan konuşmalarda "Kürt sorunu ve barış Öcalansız çözülmez" denildi. 300 bin kişinin katıldığı miting, müzik gruplarının ve sanatçıların söylediği türküler, marşlardan sonra bitirildi.

Diyarbakır'da ise bir milyona yakın kişi, newrozu kutladı. Sabahın erken saatlerinden itibaren newroza akan kitle, gün boyu sloganlar eşliğinde halaylar çekti. Kürsüden Barış ve Demokrasi Çözüm Grubu adına Mehmet Şerif Gençdal konuşma yaptı. Konuşmada barış sürecine katkı sağlanması istenirken, operasyonların derhal durdurulması için çağrı yapıldı. Konuşmada, dört talep öne çıkarıldı: "Abdullah Öcalan'ın cezasının ev hapsinde sürdürülmesi, operasyonların durdurulması, barış görüşmeleri için BDP'nin muhatap alınması, tutuklanan Kürt belediye başkanları ve siyasetçilerinin bırakılması"

ABD ve Türkiye, PKK'nin tasfiyesi için, askeri operasyonların yanı sıra, diplomatik yöntemleri de devreye sokuyor. AKP anayasa değişiklikleri ve sözde açıklamalarla hamle yapıyor. Ancak son newroz kutlaması da göstermiştir ki, Kürt halkı yıllardır gördüğü baskı ve acıdan sonra, yapılan barış çağrılarına inanmıyor ve taleplerini dile getirmekten bıkmıyor.

Gazi'de Newroz

Proleterce Devrimci Duruş okurları, 21 Mart akşamı Gazi Mahallesi'nde Newroz kutlaması yaptılar. Flamalarını açtıktan sonra "Biji Newroz," "Newroz

Piroz Be", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganlarını atarak Newroz ateşinin yaktıkları alana geldiler. Devrim ve sosyalizm şehitleri şahsında saygı duruşuyla başlayan eylemde, Newroz'un anlamına vurgu yapıldı, ateş başında halaylar çekildi. "Biz çelikten biz bolşevik müfrezeyiz", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", sloganlarının atılmasının ardından söylenen Yürüyüş marşıyla kutlama bitirildi. Yarım saat süren kutlama bittikten sonra "Orak-çekiç-silah-yıldız bayrağımız", "Yaşasın TİKB(Bolşevik)" sloganlarının atıldığı duyuldu.

Esenyurt Belediye-si'nde sendikacı oldukları için işten atılan işçilerin direnişi, 300'lü günlere yaklaşıyor. 2009 Temmuz ayında sendikadan istifa etmeleri için belediye başkanı tarafından sürekli tehdit edilen işçiler, bu dayatmaları kabul etmeyince, kapı önüne konulmuştu. Bunun üzerine 16 işçi, belediye önünde direnişe başladı. Belediye önünde bekleyişlerini sürdüren işçilere, polisler, zabıta ve bizzat belediye başkanı saldırarak tehditlerde bulundu. Esenyurt belediye işçileri, birçok kez gözaltına alınırken, direnişlerinden taviz vermedikleri gibi, hukuki kazanımlar da elde ettiler.

Mart ayı içinde mahkeme 9 işçinin işe iadesine karar verdi. Bunun üzerine iş başı yapan işçilerin hemen ardından, Belediye Başkanı yeniden işten atma saldırısına geçti ve 68 işçinin daha işine son verdi. İşçileri tehditlerle korkutamayan Belediye Başkanı, işten atarak işçilerden intikam almaya çalışıyor. Ancak işçilerin kararlı direnişi, Esenyurt halkının desteğiyle sürüyor. Belediye-İş 2 No'lu şubeye üye işçiler, her hafta çarşamba günleri Esenyurt Meydanı'ndan Belediye önüne yürüyüş ve basın açıklaması yapıyorlar. Ayrıca İstanbul'daki işçi ve emekçi eylemlerine katılmayı, direnişteki diğer işçilerle dayanışmayı da ihmal etmiyor.

68 işçinin işten atılmasının ardından, 28 Mart'ta Belediye-İş'in çağrısıyla Esenyurt'ta bir miting düzenlendi. 13.00'te Belediye binası önünden başlayan yürüyüşe, işten atılan İSKİ işçileri,

Esenyurt Belediye işçileri miting yaptı

itfaiye işçileri, Sinter metal işçileri, Marmaray işçileri de katıldı. İşçi ve emekçilerin yanı sıra Proleterce Devrimci Duruş da mitinge dövizleriyle Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun pankartının ardında katıldı. BDSP, DİK, ESP, Partizan, DHF, SO-DAP ve Halk Cephesi'nin yanı sıra, reformist partiler de yürüyüşe des-

tek verdi.

Yürüyüş boyunca "Esenyurt işçisi yalnız değildir", "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Tekel işçisi yalnız değildir", "Genel grev genel direniş", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları sıkça atıldı. Esenyurt meydanına kadar süren yürüyüşe bini aşkın kişi katıldı.

Meydana gelindiğinde ilk konuşmayı Belediye-İş Genel sekreteri gerçekleştirdi. Konuşmasında, direnişin önemine vurgu yaptı ve sendika düşmanını bu tutuma, daha güçlü duracaklarını belirtti. Ardından bir Belediye işçisinin çocuğu ve eşi konuştu. Belediye İş 2 nolu şube başkanı Hasan Gülüm'ün basın açıklamasını okumasının ardından, Pınar Sağ'ın söylediği türkülerle eylem bitirildi.

Esenyurt Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu'nun psikolojik saldırılarının yanı sıra, fiili saldırıları da devam ediyor. Direniş başladığı günlerde işçilere yumruk atan Kadioğlu, 2 Nisan'da da direniş yerine gelerek işçilere "Burada durmak yasak" diyerek saldırdı. Korumalarıyla birlikte gerçekleştirdiği saldırıda, 2 işçi yaralandı.

Hasta tutsaklara özgürlük eylemleri sürüyor

Hasta Tutsaklara Özgürlük Platformu'nun eylemleri 35. haftayı geride bıraktı. Taksim yürüyüşleri başladığı andan itibaren önemli bir kamuoyu oluşturan Platform'un eylemleri hasta tutsaklar için bir umut ve başvuru kapısı olmaya devam ediyor. Hasta tutsaklara Ümit İlater, Ufuk Keskin de eklenmiş durumda ve platformun basıncı sonucu tedavileri yapılmak zorunda kalıyor. Ümit İlater yoğun uğraşlar sonucu İstanbul'daki hastanelere gelebildi ve hastalığının seyrini öğrenebilecek. Abdullah Akçay ise kanser ve çıkmazsa ölecek. 35. haftada da Ufuk Keskin'in durumu hakkında bilgiler verildi. Yüzde 76 oranında işgöremez raporu olan Keskin, arkadaşlarının yardımı ve kendi direnci olmazsa yaşamını sürdüremeyecek. Ailesinin kendisine uzak olduğu Kırıkkale F Tipi'nde kalıyor.

Mart ayı içinde İstanbul ve Adana'da eylemler gerçekleştirildi. İstanbul'da Taksim tramvay durağından Galatasaray'a yürüyüşler gerçekleştirildi. Türkçe ve İngilizce "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartlarının açıldığı eylemlerde "Katil devlet hesap verecek", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz" sloganları atıldı. İstiklal caddesi üzerinde yapılan oturma eylemi ve hasta tutsaklara özgürlük isteminin ardından Galatasaray Lisesi önünde yapılan açıklamalarla eylemler devam etti. 2 Nisan'da gerçekleştirilen

eylemde Abdullah Akçay'ın gönderdiği mektup okundu. Akçay mektubunda cezaevine giriş sebebini ve pişmanlığını anlatırken, hastalığının ardından yaşadığı sürece de değinerek "Devletten çocukluğumu istiyorum" diyerek, eylemcileri selamladı. 26 Mart'ta aynı içerikte Adana'da da gerçekleştirilen eylemle hasta tutsakların serbest bırakılması istendi.

PDD okurlarından Güler Zere'ye ziyaret

Kanser hastalığına yakalandıktan sonra tedavisi engellenen ve hastalığın seyrini uzatılan Güler Zere, Hasta Tutsaklara Özgürlük Platformu'nun yaptığı eylemler sonucu tahliye edilmişti. Tedavisi de devam ediyor. Ancak tedavinin artık hastalığın çok ilerlediği koşullarda zorlaştığı belirtilirken, Güler Zere umutla ve coşkuyla yaşamına devam ediyor.

PDD okurları da 22 Mart'ta Güler Zere'nin Armutlu'da bulunan evini ziyaret etti. Yarım saat süren ziyarette gündemle ilgili sohbet edilirken, hastalığın seyri hakkında da bilgi alındı.

1 Mayıs'ta hayatı durduralım! 1 Mayıs Alanına Akalım!

Her sınıfın bir bayramı vardır. İşçi ve emekçilerin bayramı da 1 Mayıs'tır. Fakat bu bayram, ne herhangi bir eğlence ya da şenlik, ne de kar-navaldır. Bu bir kavga günüdür.

Dünyanın her yerinde tüm emekçiler, 1 Mayıs'ta emperyalist-kapitalist sisteme, faşizme ve tüm gericiğe karşı, kavga bayrağını yükseltirler. Birleşik mücadelenin, enternasyonal dayanışmanın en güzel örneğini sunarlar.

2010 1 Mayıs'na krize karşı mücadele ile giriyoruz

2010 1 Mayıs'na, emperyalist-kapitalist sistemin krizi ve onun sonuçlarıyla giriyoruz. Burjuvazi, kendi yarattığı krizden çıkmak için, işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve baskıyı arttırmış durumda. İşsizlik rekor düzeyde. Hak gaspları, düşük ücret ve uzun çalışma saatleri dayatılmakta.

Buna karşılık dünyanın her yerinde "krizin faturası burjuvaziye" sloganıyla işçi ve emekçiler alanlarda. Yunanistan'da peş peşe genel grevler yaşanıyor. İngiltere, 15 yıl aradan sonra yeniden genel grevle tanışıyor. İngiliz hava ve demir yolu işçileri, grev silahını tetiklediler. Fransa, işyeri işgalleri ile sarsıldı. Sadece Avrupa'da değil, dünyanın pek çok ülkesinde grevler, militan sokak eylemleri artarak sürüyor. Ayrıca emperyalist işgal altındaki halkların direnişi engellenemiyor. Irak, Afganistan, Filistin halkları, emperyalist-siyonist işgale ve baskılara karşı direnişlerini sürdürüyor.

Türkiye'de de krizden bu yana işçi ve emekçilerin eylemlerinde gözle görülür bir artış yaşandı. Tekel direnişi ise, kararlılığı ve ısrarı ile tüm emekçilerin desteğini ka-

zandı. Son olarak 1 Nisan eylemleriyle direnişin sürdüğünü gösterdiler. Hem devletin kolluk güçlerine, hem de sendika ağalarının barikatlarına karşı tepkilerini ortaya koydular.

Tekel'le birlikte birçok işyerinde yeni direnişler başladı. Tekel, ezilen, sömürülen tüm toplumsal kesimlere ayrı bir moral ve güç verdi. Bu yanı sıra 1 Mayıs'a yükselen bir mücadele ile girdiğimizi söyleyebiliriz.

Sendikacıların tutumu

2010 1 Mayısına günler kaldı. Fakat 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin gündemine yeterince girmiş değil. Bunun bir yanı, Tekel işçilerinin görkemli direnişinin sürüyor olması ise, diğer yanı ve aslolanı, sendika bürokratlarının bilinçli bir şekilde işi ağırdan almalarıdır.

İşçilerin yükselen mücadelesi, özellikle de Tekel direnişi, sendika bürokratlarını da köşeye sıkıştırdı. Kitlelerden yükselen "genel grev genel direniş" sloganını daha fazla bastıramadılar. Fakat ya içini boşaltarak, ya da çok ileri tarihlere atarak oyalama taktiği izlediler. Direnişleri büyötmeyi değil, aksine pasifize etmeyi, bitirmeyi düşündüler.

Son olarak Tekel direnişinde yaptıkları gibi "hukuksal mücadeleyi" ön plana geçirip, direnişi kırmaya çalıştılar. "Mücadele takvimi" adı altında aylara yayan ve direnişi eritmeye dönük bir tutum içinde oldular.

Başta Tekel işçileri olmak üzere, onları destekleyen tüm kesimleri Ankara'ya yığmak yerine, temsilcilerle sınırlı tuttular. Buna rağmen kendi olanaklarıyla Ankara'ya gelen Tekel işçilerini devletin saldırıları karşısında yalnız bıraktılar. Bırakalım Türk-İş merkez yöneticilerini, Tek Gıda İş yöneticileri bile,

Akkardan işçilerinin direnişi sürüyor

İşten atılan Akkardan işçilerinin direnişi, ikinci ayında kararlılıkla devam ediyor.

Gebze'de bulunan Akkardan fabrikasında 96 işçi ve 12 idari personel (toplam 108 kişi) kriz gerekçe gösterilerek işten atılmıştı. İşçiler, gerçek nedenin, sendikada örgütlenmek olduğunu belirtiyorlar. Özellikle öncü işçilerin ve sendika temsilcilerinin işten atılması, bunu doğruluyor.

Krizle birlikte tüm patronların başvurduğu yöntem, uzun mesailer, düşük ücret, sendikasızsiz sigortasız çalıştırma ve işten atmalar oldu. Özellikle de sendika temsilcileri ve öncü işçileri hedefe çaktılar. Sinter gibi, Akkardan gibi...

Birleşik Metal İş'te örgütlü olan Akkardan işçileri, sendikanın direnişlerine ilgi göstermediklerini söylüyorlar. Fabrika önünde süren direnişte, sendikadan kimsenin gelmediğini, sendikayı yanlarında göremediklerini belirtiyorlar. Fabrika önünde beklemekle yetinmek istemeyen işçi-

ler, sendikanın farklı bir eylem biçimi önermediğinden yakınıyor.

Sendikanın bu tutumuna karşı işçiler, Birleşik Metal İş'in Genel Merkezi'ne geldiler ve 2 gün sendikadan çıkmadılar. Bunun üzerine sendikacılarla belli bir gerginlik yaşandı. Fakat sendikacılar, bunun üzerine Akkardan patronuyla görüşme sağladı.

Yapılan görüşmede, Akkardan patronunun, "iş darlığı" yaşadığını, "işler açılınca" Temmuz ayında işçileri yeniden işe alacağını bildirdiğini söylediler. Fakat patron, fabrika önünde işçilerin kurduğu çadırların sökülmesini de istiyor. Sendika, bu görüşmede protokol anlaşmasına varıldığı belirtti.

Sendika, işçilerin taleplerini içeren bir taslak hazırlayacak. Taslak üzerinden patronla görüşecek. Anlaşma sağlanırsa, işçiler çadırları söcekler ve Temmuz ayında işbaşı yapacaklar. Anlaşma sağlanamazsa direniş devam edecek.

Akkardan işçileri, hala fabrika önündeki direnişlerini sürdürüyorlar.

direnen işçilerin yanında değildi.

Tekel işçilerinin yanında, yine komünist ve devrimciler vardı. Ankara'nın Sakarya caddesi, 1 Mayıs'ın Taksim'i gibi oldu. Polisin kuşattığı caddeye girmek için, tıpkı 1 Mayıs'ta olduğu gibi ısrar ve kararlılık gerekiyordu. 1 Mayıs'ın provası, 1 Nisan'da yapıldı.

1 Mayıs ve Taksim

Krizle birlikte artan işçi-emekçi eylemleri ve son olarak Tekel işçilerinin yükselttiği mücadele, 1 Mayıs'ın işçi ağırlıklı ve kitlesel geçeceğini gösteriyor. 1 Mayıs'ın bu yıl tek bir alanda yapılması yönünde istekler de artıyor. Daha önceki yıllarda Türk-İş'in bölünme tavrına tepkili olan çeşitli sendika şubeleri, bu yılın birleşik geçmesi için ortak açıklamalar yaptılar.

Fakat **1 Mayıs'ın, 1 Mayıs alanında, Taksim'de kutlanması konusunda hala net bir duruş görülüyor. "Meseleyi alan sorununda daraltmama" diyerek kaçak güreşiyorlar ve demagoji yapıyorlar. Çünkü Taksim, herhangi bir alan değildir. Onun siyasal anlamı çok büyüktür. O yüzden ki, yıllardır Taksim'e girilmek için kan ve can bedeli savaşılmıştır. '77 1 Mayıs'ından bu yana şehitler verilmiştir. Son üç yıldır da Taksim'e yeniden yüklenilmiş ve fiilen kazanılmıştır. Şimdi ondan geri adım atılmamalıdır.**

Geçen yıl AKP hükümeti, 1 Mayıs "tatil günü" ve "işçi bayramı" olarak tanımak zorunda kalmıştı. Fakat 1 Mayıs'ın, 1 Mayıs alanında yapılması konusu ortada bırakıldı. Fiilen kazanılan Taksim'i, yasal olarak da kazanmak gerekiyor. Bunun için de gelinen noktadan geri adım atmadan, aksine daha bir ısrarlı üzerine gidilmelidir. Yasalar ancak bu şekilde yaptırılır. **Bugün Taksim'den geri adım atmak, sınıf mücadelesinin geldiği noktadan da geri adım atmak anlamına gelecektir.**

DİSK, daha geçen 1 Mayıs'ta bu yıl da Taksim'de olacağını bildirmiş ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, devletin yetkililerine seslenerek "hazırlıklarınızı bir yıl önceden yapın" demişti. Ayrıca DİSK Temsilciler Kurulu, bu yönde bir karar aldı. Aynı şekilde KESK'in yönetim kademesi de 1 Mayıs'ta Taksim'de kutlanması kararını almıştı. Fakat günler yaklaştıkça, sendikalardan da net bir açıklama gelmedi.

Komünist ve devrimciler, 2010 1 Mayıs'ını Taksim'de kutlamak için çalışmalarına başladı. "Devrimci 1 Mayıs Platformu" bu yöndeki kararını deklare etti. Keza başta Tekel işçileri olmak üzere öncü işçi ve emekçiler de 1 Mayıs'ta Taksim'de buluşma sözü verdiler.

Şimdi 1 Mayıs Taksim'de kutlamak isteyenlere büyük iş düşüyor. Sendikaları ve kitle örgütlerini bu yönde zorlamalı ve taban çalışmasını başlatmalıyız.

Krizin şiddetinin daha da arttığı, buna karşılık mücadelenin de büyüdüğü bir dönemde, 1 Mayıs'ı özünü layık bir şekilde kutlamanın zamanıdır.

Artan işsizliğe, hak gasplarına, güvencesiz çalışmaya, faşist baskılara karşı 1 Mayıs'ta tüm güçlerimizi birleştirip Taksim'e akalım. Taksim'i bir kez daha zaptedelim!

Çapa temizlik işçileri maaşlarını istiyor

2009 Aralık'ında yapılan ihale sonucunda, başka bir şirkete devredilen İstanbul Üniversitesi hastanelerinde çalışan temizlik işçilerine maaşları ödenmiyor. İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa, Çapa ve Kardiyoloji hastanelerinde çalışan 800 temizlik işçisinin Aralık ayı maaşları tüm girişimlere rağmen ödenmezken, ihaleyi kaybeden Çağ şirketi sorumluluğu üzerinden atarak, işçileri İÜ rektörlüğüne yönlendirdi. İÜ rektörlüğü de sorumlunun taşeron şirkete ait olduğunu söyleyerek, maaşları ödemek istemiyor. Ortalama 600 TL maaş alan işçiler, girişimlerinden sonuç çıkmayınca 25 Mart'ta Taksim'de basın açıklaması gerçekleştirdi.

Taksim tramvay durağında, saat 18.000'de toplanan işçilere, Belediye-İş sendikası üyelerinin yanı sıra, İÜ'ye bağlı hastanelerde çalışan SES ve Dev Sağlık İş üyeleri ve yöneticileri de destek verdi. Belediye-İş 5 Nolu şube imzalı "İstanbul Üniversitesi'nde ücretli köleliğe, ücret hırsızlığına karşı yürüyoruz" ve SES Aksaray Şubesi imzalı "İstanbul Üniversitesi'nde (Bilim Yuvasında) emek hırsızlığına son" pankartlarının açıldığı yürüyüşte "Taşerona değil işçiye ücret", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "İSKİ işçisi yalnız değildir" sloganları atıldı.

Galatasaray Lisesi önüne yapılan yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında, İstanbul Üniversitesi'nde 2007'de örgütlenen taşeron temizlik işçilerinin sendikalaşma hakkı tanınmadığı gibi, ücretlerinin de gaspedilmek istendiğine, bu haklarını istediklerinde de işten atılmakla tehdit edildiklerine değinilirken, taşeronlaştırma saldırısı sonucunda birçok işçinin işinden olduğuna vurgu yapıldı. Belediye-İş 5 Nolu şube adına yapılan açıklamanın ardından, SES adına da bir açıklama gerçekleştirilirken, ücretlerin ödenmemesi durumunda yeni eylemlerin yapılacağı duyuruldu.

İşçilerin gönderdikleri açıklamayı, aynen yayınlıyoruz

Merhabalar

Bizler, İstanbul Üniversitesi'nin Cerrahpaşa ve Çapa Tıp fakültesiyle, kardiyoloji enstitüsünde çalışan temizlik işçileriyiz. 2009 yılının sonunda yapılan ihalenin sonucunda, Çağ temizlik şirketine bağlı olarak çalışırken, Seven temizlik firmasına devredildik. Bu devir sırasında Aralık ayının maaşlarını alamadık. Bu maaşlar üniversitenin döner sermayesinden karşılanıyorken, şu anda "sizin alacağınız Çağ'dan" diyerek paranın üzerine yatmaya çalışıyorlar. Temizlik işinde çalışan 750-800 temizlik işçisiyiz ve maaşların tutarı hesaplandığında üzerine yatan miktarın devasallığı ortaya çıkıyor. Defalarca kez maaşlarımızı istememize rağmen, hiçbir ses çıkmıyor yönetimden.

Daha önce de temizlik işçilerinin talepleri görmezlikten gelinmiş, sendikalaşmaya çalışan taşeron temizlik işçileri işlerinden atılmıştı. Bizler Belediye-İş'e bağlı sendikali işçileriz ve buna rağmen haklarımız gasp edilmeye devam ediyor. Maaşlarımızı düzenli alamıyoruz, fazla çalışıyoruz ve fazla çalıştığımız halde mesai de ödenmiyor. Her yıl yapılan ihalelerin ardından sözleşmelerimiz yenileniyor ve bu arada girçik yapılarak haklarımız gasp ediliyor. Bağlı olduğumuz sendika da bu duruma sesini çıkartmıyor. Sorunlarımızı iletmemize rağmen sürekli oyalıyorlar. Örneğin Aralık ayının maaşlarının alınmadığı bilinmesine rağmen bir hukuki süreç dahi başlatılmadı. Taleplerimiz için eylem yapmaya kalkıştığımızda da hem yönetimin hem de ihaleyi yeni alan firma yetkililerinin baskısıyla karşı karşıya kalıyoruz. İşten atılmakla tehdit ediliyor. "Ya bu koşullarda çalışırsınız ya da gidersiniz" diyorlar. Çalışanların yaş ortalaması 40-45 arası ve emekliliğine az kalan işçiler bir çoğu. Hem ekonomik kaygılar hem de uygulanan baskılar sonucu bir sessizliğe büründürerek haklarımızdan vazgeçmemizi istiyorlar.

Bir yetkili "Ne olacak bu işçilerin hali" diye sormuyor, durumumuzu geçiştiriyor. Ancak biz haklarımızdan vazgeçmek niyetinde değiliz. Gerçek İÜ yönetimini gerekse şirket yetkililerini paramızı ödemeye çağırıyoruz. Biz emek harcayarak kazandığımız paraları, birilerine rant olarak bırakmayacağız. Tüm işçi ve emekçileri baskı altına almaya çalıştıkları kriz koşullarında biz de emeğimizi koruyacak, alinterimizi gasp ettirmeyeceğiz.

Haklarımızı gasp ettirmeyeceğiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İstanbul Üniversitesi'nde çalışan bir grup temizlik işçisi

İSKİ işçileri eylemde

İSKİ'de su sayacı okuma işinde çalışan 2000'e yakın taşeron işçi işten atıldı.

12 Mart'ta işten atılan Karel, Elsan, Sistem İnşaat taşeronlarına bağlı işçiler, İSKİ önünde direnişe geçtiler. Her gün saat 8-16 saatleri arasında İSKİ önünde bekleyen işçiler, Büyükşehir Belediye binasına yürüyüş gerçekleştirdiler. İSKİ önünden Büyükşehir önüne kadar, "İşimizi istiyoruz" pankartının arkasından yürüyen işçiler, yıllardır bu işleri yaptıklarını, en ağır çalışma koşullarında çalıştıklarını, ama bugün kapı önlerine konulduklarını belirttiler.

24 Mart'ta ise Taksim tramvay durağından Galatasaray Lisesi önüne yürüyen işçiler, aynı taleplerini dile getirdiler. İSKİ işçileri imzalı "İşimizi geri istiyoruz" ve "İşçiyiz haklıyız kazanacağız" pankartlarla yürüyüşe geçtiler. "Yaşasın onurlu dire-

nişimiz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Birleşe birleşe kazanacağız" sloganlarını atan işçiler adına Adnan Kondak açıklama gerçekleştirdi. Yıllardır yok sayıldıklarını belirten Kondak, işe alınincaya kadar eylemlerin devam edeceğini vurguladı.

İSKİ işçilerine Marmaray işçileri ve Tekel işçilerinin de destek ziyaretleri gerçekleştirildi. İşçiler 26 Mart'ta Ümraniye İSKİ önünde de bir eylem gerçekleştirerek taleplerini dile getirdiler.

1 Mart'ta başlayan Tarih direnişi devam ediyor. Fabrika-

nın kapatılacağına belirtilmesi üzerine 600'e yakın TEKSİF üyesi işçinin işine son verilmiş, sosyal haklar ve kıdem tazminatları gasp edilmek istenmişti. TEKEL direnişinin hemen akabinde başlayan direnişe ilgi ve destek de her geçen gün artıyor. Başta TEKEL işçileri olmak üzere, İzmir'deki işçi ve emekçiler ziyaretlerini sürdürüyorlar.

Tarih fabrikası 1970'li ve '80'li yıllarda da önemli direnişlere tanıklık etmiş bir işyeri olması itibarıyla yakından biliniyor. TEKEL işçileri Ankara'daki eyleme ara verdiklerinde evlerine gitmeden İzmir'deki Tarih işçilerinin yanlarına gelmiş ve "Kavga bitmedi daha yeni başlıyor" sloganlarını hep bir ağızdan atmışlardı. İzmir Tekel işçileri

Tarih'te direniş sürüyor

bir yandan kendi talepleri için mücadele ederken, bir

yandan da sınıf kardeşlerini yalnız bırakmıyor, fırsat bulduğu anda yanlarına geliyor. 24 Mart'ta TEKEL işçileri Alsancak Garı'nda toplanarak yürüyüşe geçtiler. "Yaşasın sınıf dayanışması", "Tekel, Tarih ölümüne direniş", "Tarih işçisi yalnız değildir" sloganlarını atarak Tarih Genel Müdürlüğü önündeki işçilerin yanına geldiler. Tekel işçileri yaptıkları konuşmalarda direnişin önemine vurgu yaptılar. Aynı gün devrimci ve ilerici kesimler de işçileri ziyaret ettiler.

TEKSİF yapılan görüşmelerden bir sonuç çıkmadığını, özelleştirmelerin bir devlet politikası olarak uygulandığını ve buna karşı tek yolun direnmek olduğunu açıkladı.

Marmaray işçileri direnişe devam

işçilere destek ziyaretleri de

sürüyor. Çalışma şartları ve ücretlerinin düzeltilmesi talebiyle 1 Ocak'tan itibaren Yenikapı'daki şantiye önünde direnişe geçen Marmaray işçileri, direnişe başlatıkları günden itibaren aktif bir eylemlilik hattı izlediler. İşçiler, Mart ayı içinde Taksim yürüyüşlerinin yanı sıra, iki kez de işyerini işgal ederek, taleplerini kamuoyuna duyurdular. İşçiler, ayrıca Ankara'ya giderek Çalışma Bakanlığı'na taleplerini iletiler.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Valilik ve metro hattını yapan firmaların merkezleri önünde eylemler gerçekleştiren işçilere, sadece 1 TL'lik artış önerilirken, işgüvencesi de verilmiyor. Patronlar söz vermelerine rağmen görüşmelerden kaçarken, emekliliğine kısa süre kalmış işçilerin sigorta primlerinin de ödenmediği bu süreçte açığa çıktı. "Ya 1 TL'yi kabul edersiniz ya da gidersiniz" tehditlerine direnişle karşılık veren

sürüyor.

Direnişte olan İSKİ işçileriyle sürekli dayanışma içinde olan işçilere ayrıca HSGGP platformu da destek ziyaretleri gerçekleştirdi. Son olarak 26 Mart'ta gıda yardımlarını işçilere ulaştıran HSGGP, yaptığı açıklamada desteklerinin süreceğini belirtti.

Tekel işçileri de 20 Mart'ta İSKİ işçileri ve Marmaray işçilerine destek ziyaretinde bulundu. İşyeri önünde kurdukları çadırda bekleyişlerini sürdüren işçilerin iki işgaline karşılık şantiye içinde çevik kuvvet bekletiliyor.

İşçi direnişlerinin hergün bir yerde patlak verdiği koşullarda dayanışmayı büyüten işçiler, patronların tüm saldırılarına karşı direnmekte kararlı.

IRAK ŞEÇİMLERİ

ABD'nin yeni politikası

Irak'ta 7 Mart günü gerçekleştirilen seçimlerin sonuçları, 20 gün sonra nihayet açıklanabildi. Bu 20 gün, ortaya çıkan rakamlar üzerinden yürütülen tartışmalarla geçti. **Sonuçlar, ne şimdiki başbakan Maliki'yi, ne de Kürt bölgesel yönetimini tatmin etmişti.** Hatta Maliki, El Irakiye listesinin Yüksek Seçim Konseyi ile işbirliği yaptığı gerekçesiyle oyların yeniden sayılması ve usulsüzlüklerin ortaya çıkarılması için, başbakanlıktan doğan yetkilerini ve gücünü kullanabileceğini de söylemişti. Ama sonuçta tartışmalara bir yerde nokta konması ve ortaya çıkan durumun kabullenilmesi gerekiyordu. Bu nedenle üç haftalık yoğun bir maratonun arkasından, seçim sonuçları açıklandı.

Bu sonuçlara göre; "Laik-Şii" olarak tanımlanan İyad Allewi'nin El Irakiye listesi, parlamento-da kazandığı 91 koltuk ile birinci oldu. İran'a yakınlığı ile bilinen ve Sünnilerin tepki gösterdiği şimdiki başbakan Maliki'nin Hukuk Devleti listesi 89 koltuk kazandı. İran ile güçlü ilişkileri olan Şii lider Mukteda El Sadr'ın da desteklediği Ammar El Hakim'in Irak Ulusal Vatan listesi, 71 koltukla üçüncü sıraya yerleşti. KDP-YNK ittifakıyla kurulan Kürdistan listesi ise, 43 koltuk ile dördüncü sıraya geriledi. Kürtlerin çıkardığı toplam parlamenter sayısı 56'da kaldı.

Allawi'nin sürprizi, Kürtlerin gerilemesi

Seçimlerden önce yapılan tahminler, 2005 seçimlerinin bir benzerinin yaşanacağı doğrultusundaydı. Yani oyların asıl olarak Şiilerle Kürtler arasında paylaşılacağı, hükümetin de yine asıl olarak Şiilerle Kürtler arasında dengeleneceği bir sonuc bekleniyordu. 2005 seçimlerinin dışında duran Sünnilerin yine aynı tavrı göstermeyecekleri, bu defa daha fazla katılım sağlayacakları biliniyordu elbette. Ancak BAAS'çı adayların çeşitli listelere dağılmış olması, bütün Sünni ve BAAS güçlerini toplayan güçlü bir listenin olmayışı, Sünni oyların etkisini zayıflatacak bir unsur olarak görülüyordu.

Fakat sonuçlar çok farklı bir tablo ortaya koydu. 2005 yılında BAAS'çı olduğu gerekçeyle seçimlere alınmayan ve bu seçimlerde üçüncü sıraya bile gelemeyeceği öngörülen Allawi, seçimin galibi olarak çıktı. Hem de seçim öncesinde, alel-acele yasakları kaldırılan bazı eski BAAS'çıları listesine alarak.

Seçimin ikinci sürprizi ise Kürtlerden geldi. 2005 seçimlerinde toplam 58 sandalye kazanan Kürt partiler, bu seçimlerde toplam 56 sandalye ile yetinmek zorunda kaldılar. Üstelik 2005 seçimlerinde 275 olan meclis sandalye sayısı, bu seçimlerde 325'e çıktığı halde. Yani oransal olarak çok büyük bir kayıp yaşadılar ve meclisteki ağırlıkları önemli oranda azaldı.

Bunun kadar önemli olan bir başka sonuç ise, **Kürtlerin Musul'da hezimet düzeyinde bir yenilgi almalarıdır. Aynı şekilde "Kürdistan'ın kalbi" olarak tanımladıkları Kerkük'te ise iddialarını gerçekleştirememiş olmalarıdır.** Musul'da El Irakiye listesi, 20 sandalye alarak Kürdistan İttifakı'nın sadece 8 sandalye kazanması, Kürtlerin Musul'a ilişkin hedeflerini yerle bir eden bir gelişmedir. Kerkük'te ise, El Irakiye ile Kürdistan İttifakı, 6'şar sandalye kazandılar. **Böylece Kürtlerin, seçimlerin adeta bir referandum olacağı ve Kerkük'ün Kürt kimliğinin kesinleşeceği yönündeki beklentileri de darbelenmiş oldu.**

ABD'nin Irak politikası sürekli dalgalandı

Seçim sonuçlarının toplamda ortaya koyduğu en önemli unsur, ABD'nin Irak politikasındaki değişimdir. 2003'te Irak'ın işgalinden bugüne kadar bir çok defa değişiklik geçiren ABD'nin Irak politikası, bugün yeni bir şekle sokulmaktadır.

ABD'nin bu dönem Ortadoğu genelindeki en önemli ittifak gücü, Sünni Araplardır. İsrail ile arasının gerilmesine bile neden olan bu politikanın bir uzantısı da Irak'ta Sünni Arap güçlerinin yeniden öne sürülmesidir.

Irak işgalinden bu yana ABD, Irak'ta istikrar-sız ve değişken bir politika izledi. Kapsamlı planlardan ve somut hedeflerden yoksun olarak başlayan işgal, her aşamada ortaya çıkan durumlar üzerinden değişiklik geçirdi. Attığı her adım kendisini vuran yeni sonuçlar doğurdu.

ABD'nin politika değişiklikleri asıl olarak iki konuda odaklaştı: Irak'ın toprak bütünlüğü ve Irak'taki ittifak güçleri.

İşgal başladığında ABD, toprak bütünlüğü korunan bir Irak'ı Şiilerin yönetimine bırakmayı hedeflemişti. Ancak Sünni ve Şii direnişlerinin yoğunluğu, ABD ile işbirliği yapmıyor oluşları, Kürtler dışında ABD'nin varlığını isteyen bir kesimin bulunmaması gibi etkenler, politika değiştirmesine neden oldu. Irak genelinde hakimiyetini kuramayan ABD, Irak'ı parçalamaya ve kendisine en bağlı olan parçada, Kürt bölgesinde hakimiyetini sürdürmeye yöneldi. Irak'ı Sünni, Şii ve Kürt bölgelerine bölme konusunda harekete geçen ABD, bu konuda epeyce yol almış olmasına rağmen

önemli bir sorunla karşılaştı. Aslında bu konuda en istekli kesim olan Kürtler, neredeyse kendi devletlerini ilan etme noktasına gelmişlerdi. Ancak bölgedeki diğer ülkeler ve uluslararası dengeler, böyle bir bölünmeye izin vermiyordu. Bölünme ihtimali büyük bir tepki topluyordu. ABD bölünme gerçekleşirse, Suudi Arabistan ve Türkiye gibi kendisine daha fazla bağlamayı hedeflediği ülkeleri bile karşısına alacaktı. Üstelik bölünme, İran'ı daha fazla güçlendirecekti. Diğer taraftan ABD, denize kıyısı olmayan ve bütün komşularıyla kavgalı bir Kürt devletinin, kendi çıkarlarına uygun olmadığını, bölgedeki petrolün denize ulaşmıyor oluşunun bölgenin en büyük handikapı olduğunu biliyordu. Keza Musul ve Kerkük gibi tartışmalı bölgelerin hangi parçaya dahil olacağı da ayrı bir sorundu. Bölünme sonrasında Kürtlerle Sünniler arasında Musul-Kerkük sorunu nedeniyle yaşanacak çatışmalar, bölge devletlerinin buna müdahil olması ihtimali gibi durumlar, ABD'yi durduran bir etki yarattı. **Bugün ise, ABD Irak'ın toprak bütünlüğünü sağlamlaştırmaya, bölünme ile ilgili her türlü olasılığı ortadan kaldırmaya özel bir önem veriyor.**

ABD'nin politikalarındaki diğer dalgalanma, ittifak güçleri konusunda çıktı. Irak'a ilk saldırdığı zaman, hedefindeki güç, BAAS'çılarla birlikte Sünni Araplardı. Irak'taki diğer halklarla önceden yapılmış anlaşmalar yoktu. Ancak ABD, o günlerde kendine o kadar güvenliydi ki, Sünnileri devirmek üzere Irak sınırlarından girdiği anda, Sünni baskısından bunalmış olan Şiilerin hemen kendisine kucak açacağını, "çiçeklerle karşılanacağı"nı düşünüyordu. Oysa tam tersi oldu. En büyük direniş, ABD'nin ilk işgal ettiği Şii kasabalarında gerçekleşti.

ABD, Şiilerden istediği alamayınca, daha önceden ilişkilerini geliştirmiş olduğu Kürtlere dayanmak dışında seçeneği kalmadı. Kürtler, ABD'nin en büyük müttefiki, daha doğru bir ifade ile Irak'taki tek müttefiki haline geldi. Hatta Sünni-Şii bölgelerine dönük ABD saldırılarında, ABD ordusuyla birlikte savaşan peşmergelerle ilgili sayısız haber çıktı basında.

Şiiler her şeye rağmen uzun bir süre boyunca ABD'nin kazanmayı hedeflediği bir kesim oldu. Zaten Sünniler, bir direniş gösteriyor ve ABD'yi zorluyorlardı. Bunun bir sonucu olarak, 2005 seçimlerinde BAAS'çıların seçimlere girmesi engellendi. Sünniler, seçimlerin dışında kaldı. Seçim sonrasında Kürtlerle Şiilerden oluşan bir yönetim kuruldu.

Şiilerin bu kadar öne çıkarılması, ABD'yi değil, İran'ı güçlendiren bir etki yarattı. ABD, bu durumun kendisi için yarattığı tehlikenin farkına vardığında, 2007 yılından itibaren Sünnilerle kurduğu ilişki tarzını değiştirmeye başladı. Direniş örgütleriyle görüşmeler yapıldı,

önemli bir kısmı satın alındı. kalanı da güçsüzleştirildi. Zaten ABD'nin Sünnilerle Şiileri birbirine düşürme politikası da iki kesimin epeyce enerjisini alıyordu.

Ortadoğu'da ABD-Sünni ittifakı

Son seçimler, ABD'nin Ortadoğu'daki ve Irak'taki son yönelimini ortaya koyması yönüyle çarpıcı bir tablo sundu.

Allawî'nin listesinin bu kadar yüksek bir oy almasında, BAAS'ın eski yasaklı isimlerinden bazılarının listeye alınmış olmasının önemli bir payı vardı. 2005 seçimlerini boykot eden ve 2003'ten beri Irak siyasetinde söz hakkı verilmeyen Sünniler, bu tepkiyle Allawî'nin listesinde birleştiler. Sünni olmayan ve işgale tepki duyan ABD'nin bir an önce çekilmesini isteyen pek çok kesim de Allawî'nin listesine oy verdi. Kitlelerin tepkisi Allawî'nin kazanmasında önemli bir unsurdu. Ancak listenin bu tarzda hazırlanmasında ve seçim sonuçlarında ABD'nin bugünkü politikalarının belirleyici bir rolü de oldu. Maliki'nin itirazları ve Allawî'nin Seçim Konseyi ile işbirliği içinde hile yaptığı iddiaları bu gerçeğe dayanıyor.

Fakat ABD'nin seçimlerde Sünni kesime verdiği destek, Sünnileri öne çıkarmayı değil, Şii ve Kürtleri dengelemeyi hedefliyor. Şiilerin bölgede İran ve Hizbullah ile kurdukları ittifakı zedelemeyi; Kürtlerin bağımsız devlet, Musul ve Kerkük konularında hak iddia etmesini engellemeyi, Sünnilerin ise kontrolden çıkmadan bir denge unsuru olmasını istiyor. Çünkü ABD son on yılda, bölgede hangi güce yaslandıysa, bunda zararlı çıktı, kontrol edemez oldu ve izlediği politika kendisini vuran bir silaha dönüştü.

Son dönemde ABD'nin Türkiye ve Suudi Arabistan'la olan ilişkilerini ve bu iki ülkenin Irak'a dönük yaklaşımlarına bakarak da seçim sonuçlarını okumak mümkün.

Ortadoğu'nun en güçlü Sünni Arap ülkesi olan Suudi Arabistan, İran'ın güçlenmesinde ve Irak-Lübnan hattında bir Şii ittifakı oluşmasından büyük bir rahatsızlık duyuyor. 11 Eylül saldırılarının arakasından ABD'den uzaklaşan, Irak savaşı başladığında açıkça ABD'ye tepki gösteren Suudi Arabistan'ın, bugün yeniden ABD ile yakınlaşmasında Şii İran karşıtlığı önemli bir unsurdur. Bunun yanında Suudi Arabistan, Irak Sünni Araplarını himayesi altına almayı, ABD'nin çekilme sürecinde bölgede daha etkin bir güç olmayı hesaplamaktadır. Musul ve Kerkük'deki seçim sonuçları, yani bu iki bölgenin Kürt Bölgesel Yönetim'e dahil edilmemesi ve aşamalı olarak Araplaştırılması da orta vadede Suudi Arabistan'ın çıkarları arasındadır. Bu nedenle Suudiler, sadece Irak seçimlerinde değil, Ortadoğu politikalarında da ABD ile yakınlıklarını arttırmaktadır.

Türkiye de kendi cephesinden yaptığı hesaplarla seçimlere yakından dahil olmuştur. Türkiye'nin en büyük hesabı, Musul ve Kerkük üzerinedir. Kürtlerin bağımsız devlet kurma ihtimalinin ortadan kalkması, zengin petrol kaynaklarına sahip olan Musul ve Kerkük'ün Kürtlerden uzaklaştırılması, Türkiye için belirleyici önemdedir. Zaten bu nedenle Türkiye'ye göre, politika belirleyen Irak Türkmen Cephesi, Kerkük'te Allawî listesini desteklemektedir.

ABD, bu seçimlerde Irak'taki ve Ortadoğu'daki dengelere bir kere daha müdahale etmiş oldu. Sünniler bu durumdan memnun olsalar da Kürtler ve Şiiler ortaya çıkan sonuçtan büyük rahatsızlık duyuyorlar. Seçim sonuçlarının açıklandığı gün, Talabani'nin İran'a ziyarete gitmesi son derece çarpıcıdır. **Bugün Ortadoğu'daki ilişkiler, ABD'nin tam olarak hakimiyetinde ve denetiminde değildir. Ortadoğu'da bütün emperyalist ülkelerin bir biçimde ilişkileri vardır. Ve Ortadoğu'daki bütün güçler bu durumdan yararlanmaya çalışmaktadır.**

Bugün, Irak'taki hükümetin nasıl bir denklemlerle ve ne tür pazarlıklarla kurulacağı belli değildir. **Belli olan tek şey, pazarlıklardan memnun olmayan kesimlerin, farklı arayışlara hızla girecekleri, Ortadoğu'nun kaygan kumları üzerinde kendi çıkar hesaplarını gerçekleştirmeye çalışacaklarıdır. ABD'nin seçimlerde kurduğu yeni denge, çok daha büyük dengesizlikler üretme potansiyeli taşımaktadır.**

Öğrencilere saldırılar eylemlerle yanıtlanıyor

Mart ayı içinde 16 Mart anımlarının dışında, üniversitelerde yoğun bir süreç yaşandı. Gerek devletin saldırıları gerekse sivil faşistler ve Özel Güvenlik Birimleri ne karşı çatışmalı eylemlerin yanı sıra, ulaşım ücretleri ve yemekhane ücretlerine karşı da çeşitli eylemler gerçekleştirildi.

Ankara'da ulaşım büyükşehir belediyesinin yaptığı zamların iptal edilmesinin ardından fiyatları eski tarifieden sürdürmek isteyen belediyeye karşı öğrenciler eylemler gerçekleştirdiler. Hacettepe ve ODTÜ'de gerçekleştirilen eylemlerde, otobüsleri işgal eden öğrenciler, ücretsiz ulaşım haklarını kullanmak istediler. 17 Mart'ta otobüsü işgal eden öğrencilere müdahale eden polis, 127 öğrenciyi gözaltına aldı. 24 Mart'ta ise **Hacettepe Beytepe Kampüsü** ve **ODTÜ'de** yapılan eylemlerle zamların iptal edilmesi ve ulaşımın ücretsiz hale getirilmesi istendi.

Kocaeli Üniversitesi öğrencileri ise İş Bankası'nın kartını kullanmaya zorlanıyorlar. Yemekhaneden de ancak 4 TL vererek yararlanabilen öğrenciler bu durumu protesto etmek için 24 Mart'ta eylem gerçekleştirdiler. Umuttepe Kampüsü'ndeki yemekhane önünde gerçekleştirilen oturma eyleminde zamların geri çekilmesi istenirken, öğrenciler duyarlılığa çağrıldı. Genç-Sen tarafından örgütlenen eyleme 40 öğrenci katıldı.

İTÜ Maçka Kampüsü öğrencileri de 23 Mart'ta yaptıkları eylemle yemekhane sorununun çözülmesini istediler. Yemekhane önüne serdikleri sofa bezleri üzerinde yemek yiyen öğrencilere geçen dönemlerde söz verilmiş olmasına rağmen yemekhane yapılmadı. Rektörlük yaptığı açıklamada

900 kişilik bir yemekhanenin yapılacağını duyurdu.

Faşist saldırılar ise hız kesmeden devam ediyor. 24 Mart'ta **Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi**'nde faşistler Kürt

öğrencilere saldırdı. Saldırıya karşılık veren öğrencilerden 10'u gözaltına alındı. Anadolu Üniversitesi'nde ise son dönemlerde yapılan afişlere ve eylemlere ÖGB'lerin saldırıları dikkat çekiyor. Neredeyse yapılan her afiş ÖGB'ler tarafından indirilirken, buna karşı koyan öğrenciler güvenlik şiddetine maruz kalıyor. 24 Mart'ta da Bologna Süreci'yle ilgili afiş yapan öğrencilere ÖGB'ler joplarla saldırdı ve öğrencileri yaraladılar. Polis ise hastaneye tedavi için giden öğrencileri gözaltına aldı. 25 Mart'ta bu durumu protesto etmek için hazırladıkları afişleri yapmak isteyen 25 öğrenci, 70 kişilik ÖGB saldırısına maruz kaldılar. Joplar ve kalaslarla gerçekleştirilen saldırıda öğrenciler yaralandı. Oturma eyleminin ardından toplu halde okuldan çıkış yapıldı.

İstanbul Üniversitesi'nde 18 Mart'ta İstiklal Marşı'nın kabulü dolayısıyla panel yapmak isteyen faşistler engellendi. Öğrenci Kültür Merkezi, devrimci öğrencilerin faaliyetlerine kapatılırken, faşist Türkçe Kulübü'nün faaliyetlerine açılınca ÖKM önünde toplanan 150 öğrenci durumu protesto etti. Polisin ÖKM çevresinde aldığı önlemlere rağmen panel gerçekleştirilemedi. Ayrıca geçtiğimiz ay içinde Ankara'da panel yapmak isteyen TGB'lilerin paneli de devrimci öğrenciler tarafından yaptırılmadı.

14 Mart'ta Tayyip Erdoğan'ın katıldığı ve "Roman açılımı" konulu Abdi İpekçi Spor salonunda protesto gösterisi yapan 3 Gençlik Federasyonu üyesi öğrenciden ikisi tutuklanarak cezaevine konuldu.

16 Mart'ta gençlik alanlardaydı

16 Mart 1978'de gerçekleştirilen Beyazıt Üniversitesi katliamı ve 16 Mart 1987'de gerçekleştirilen Halepçe katliamının yıldönümünde, anma etkinlikleri ve eylemleri yapıldı. Eylemlerin merkezi İstanbul Beyazıt meydanı olurken, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Adana, Malatya, Çanakkale, Kars, Antakya, Eskişehir ve Mersin'de de anımlar vardı.

İstanbul Eczacılık Fakültesi önünde 1978'de üniversite çıkışında devletin organize ettiği katliamda, sivil faşistler, devrimci öğrencilerin üzerine bombalar atmış ve 7 öğrenci yaşamını yitirmiş, onlarca öğrenci yaralanmıştı. Katliamı gerçekleştiren sivil faşistler ise, ellerini kollarını sallayarak kaçmıştı. Dönemin polis amiri Ramazan Akyürek, geçtiğimiz yıllarda Trabzon Emniyet Müdürlüğü görevini yaparken, Hrant Dink cinayeti öncesinde tüm bilgileri sahipti.

Gıda üzerinde oyunlar bitmiyor

Gıda üzerine oynanan oyunlar, AB'ye ihraç edilen sebze ve meyvelerin üzerinde yüksek oranlı ilaç kalıntısı çıkması ile bir kez daha açığa çıktı. Daha doğrusu, AB bu nedenle yeni bir yönetmelik hazırlayınca, meyve ve sebzeceilikte kullanılan ilaçların nasıl bir zehir saçtığı gerçeği ile yeniden yüz yüze gelindi.

Türkiye geçen yıllarda Rusya'nın, daha önce de yine AB ülkelerinin bu konuda yaptırımları ile karşılaşmıştı. Biz de, Rusya ve AB'nin almadığı ve gümrükten çevirdiği sebze ve meyveleri kendi soframızda bulmuştuk. Domates, patates, biber, armut, bunların en bilinenleriydi.

Türkiye, zirai ilaç kalıntısı konusunda öylesine sabıkalı ki, AB başka ülkelerden gelen ürünleri, yüzde 1-2 oranında denetime tabi tutarken, Türkiye'den gelen ürünler için yüzde 10 oranında denetim yapabiliyor. Üstelik Türkiye için, AB büyük bir pazar. Pazar ürünlerini büyük oranda AB ülkelerine ihraç ediyor.

Kapitalistlerin insan sağlığını hiçe saydıkları bilinen bir gerçektir. Amaç, tümüyle azami kar olduğu için, kar, herşeyin üzerindedir. Zirai ilaç kullanımında, gümrükten dönen ürünlerde ortaya çıkan sorunlar, gümrükteki yolsuzluk, rüşvet vs. gibi her tür pislikle hallettiğinde işler tıkrındadır. Kaldı ki AB vs. ülkeler de kendi halkının sağlığını düşündüklerinden değil, bunu bir koz, şantaj, tehdit unsuru olarak kullanmaktadır. Türkiye ile ilgili farklı bir sorun yaşadıklarında, bu "hassasiyet" gösterilmektedir. Dedik ya, azami kar her şeyin üzerindedir.

Hal böyle olunca iç piyasanın durumunu tahmin etmek zor olmaz. Çünkü ihraç ürünlerde kısmen gösterilen dikkat, iç pazarda hiç gösterilmez. Üstelik iç piyasada bulunan ürün, 40 milyon tonu bulurken ihraç edilen ürün 2-3 milyon ton kadardır. Bu rakamlar işin vehametini daha fazla gözler önüne sermektedir ve zaten ihraç ürünlerinde gümrükten dönenler, yine iç piyasaya sürülmektedir. Öyle ya da böyle, zehir saçan ürünler soframızdan eksik edilmemektedir. GDO'lu ürünler de ayrıca hiç eksik değildir.

Ekmekte oynanan oyunlar

Öte yandan ekmek bulmakta zorlanan kesimlerin sayısında yaşanan artış, dehşet vericidir. Ekmek bulanlar ise, sorunun diğer boyutunu yaşıyorlar. **İstatistikler, kriz koşullarında ekmek tüketimindeki artışın yüzde 10'u bulduğunu gösteriyor. Bu aslında, yoksulluk oranındaki artıştır. Yine istatistikler, bu oranın emekçi semtlerinde**

çok daha fazla olduğunu bildirmektedir. Ve rakamlar da resmi ağızlardan çıkmaktadır.

Üstelik emperyalist tarım politikaları gereği buğdayın ithal edilmesi ve son yıllarda ithal edilen buğday miktarının çok fazla arttığını düşünürsek, yakında ekmek bulamayanların ve açlıktan ölenlerin sayısında olağanüstü artışlar yaşanabilir. Ve artık ekmekle karın doyurmak da hayal olacaktır.

Yoksulluğa çözüm: Sadaka!

Burjuva liberallerin, yoksulluğa çözüm önerilerini duymak da insanın tüylerini diken diken ediyor. "Yoksullara bütçeden destek sağlamak gerekir" diyebiliyorlar örneğin. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in "bütçe açık veriyor" açıklaması yaptığı günlerde hem de. Aynı Maliye Bakanı, çok yüksek açık veren 2009 bütçesi için "kriz nedeniyle bu yıl açık yüksek oldu" dedi. "Tekel işçileri merhametimiz nedeniyle şımarıyor" diyen de Maliye Bakanı idi.

Böylesine pervasız konuşurlarken, burjuva liberaller, halkımız adına dilencilik yapıyor. Tencere-kapak gibi de yakışıyorlar birbirlerine. Yalancılıkta, ham hayal yaymakta, alay etmekte, hiç üstlerine yok. Oysa insanlar sadaka değil iş istemektedir. Kendi ekmeğini alını teriyle kazanmak için iş aramakta, ekmek parası için didinmektedir.

Açıkladıkları rakamlara bakılırsa, bu ülkede 12 milyondan fazla yoksul varmış. Belli ki bu 12 milyon kişi, üzerlerine yürüyene dek, kösele gibi suratlarını görmeye devam edeceğimiz bu gibilerinin. Aslında Tekel işçilerinin verdiği ders, dizlerini titretmeye yetti. Arkası da gelecektir...

İşsizliğe çözüm: Patronlar!

Başbakan'ın işsizlik çözümü de yürek soğutmaktadır, ne demeli? Hükümet işverenlerle birlikte el ele çezecekmiş işsizliği! "Şıracının şahidi bozacı" hesabı. İşveren ve işsizliğin çözümü... İki bir arada olmayacağına göre, işsizliği işverenin çezeceği kocaman bir yalandır.

Sadece genç işsiz oranı, kenlerde yüzde 24'ten yaklaşık yüzde 27'ye, kırdı ise yüzde 17'den yaklaşık yüzde 19'a çıkan bir ülkede, hangi işveren sorunu çezecekmiş? Sorunu yaratanlar, onu çezebilir mi?

Hem de Türkiye'deki en zengin 25 aile, krizde servetini ikiye katlamışken.... Esas "şımaranların" bu 25 zengin aile olduğu açığa çıkıyor. Krizi fırsata çevirenlerin kim olduğu da anlaşılıyor.

* * *

Zamlar, vergiler, düşük ücret, hiçbir sosyal hakın olmadığı kölece çalışma koşulları ve işsizlik...

Hakkını arayanlar da cop, biber gazı, işkence, hapishane...

Sistemin çarkını böyle sürdürmek isteyenlerle, bunu kabul etmeyenler çarpışıyor, çarpışacaklar. Ve bu mücadeleden, gelecek adına güzel şeyler doğacak.

BÜYÜK İNSANLIK

Büyük insanlık gemide güverte yolcusu

*trende üçüncü mevki
şosede yayan
büyük insanlık.*

Büyük insanlık sekizinde işe gider

*yirmisinde evlenir
kırkında ölür
büyük insanlık.*

Ekmek büyük insanlıktan başka herkese yeter

*pirinç de öyle
şeker de öyle
kumaş da öyle
kitap da öyle*

büyük insanlıktan başka herkese yeter.

Büyük insanlığın toprağında gölge yok

*sokağında fener
penceresinde cam*

Ama umudu var büyük insanlığın

umutsuz yaşanmıyor.

Nazım Hikmet

İşçiler, emekçiler!

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de, bu büyük enternasyonalist gün, coşku ile kutlanacak.

1 Mayısların en önemli özelliği, tüm dünya işçi ve emekçilerinin, emperyalist burjuvazi ve işbirlikçilerine karşı, tek yürek, tek yumruk olmasıdır. O dönem öne çıkan sorunlarını dile getirmesi, taleplerini hep birlikte haykırmasıdır.

Krizin faturası burjuvaziye!

2010 1 Mayıs'ına, emperyalist-kapitalist sistemin süren krizi ile giriyoruz. Burjuvazi, kendi çıkardığı krizi, işçi ve emekçilerin sırtından atlatmak istiyor. Dünyanın her

yerinde işçi sınıfına dönük saldırılar artıyor, hak gaspları sürüyor.

1 Mayısı, 1 Mayıs yapan, 8 saatlik işgünü, gaspedilen hakların başında geliyor. İşçiler, vahşi kapitalizm dönemindeki gibi 10, 12 saat çalıştırılıyor, mesailerle bu daha da artıyor. Buna karşın ücretler düşürülüyor, çalışma koşulları ağırlaştırılıyor, üstüne üstük patronun hakaret ve aşağılamalarına maruz kalınıyor. Bu duruma karşı çıkan, örgütlenmek, sendikalaşmak isteyenler ise, kapı dışına ilk bırakılanlar oluyor.

İşsizlik, Amerika'dan Avrupa'ya tüm dünyada en yüksek rakamlara ulaşmış durumda. Krizle birlikte patronların ilk başvurduğu yöntem, işten çıkarma ve çalışanları işsizlik tehdidi ile daha fazla sömürme oldu. Hükümetlere verdikleri direktiflerle, yasaları da kendi çıkarlarına daha fazla hizmet edecek şekilde değiştirdiler, değiştiriyorlar.

Burjuvazi ve onun devleti, bir yandan baskı ve şiddete başvurarak, bir yandan da çalışma koşullarını ağırlaştırarak işçi ve emekçileri iliklerine dek sömürüyor. Ve herkesin buna itaat etmesini istiyor.

Krize ve faşist baskılara karşı 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına!

Dikensiz bir gül bahçesi hayal ediyor.

Ama bu hiç bir zaman olmadı, olmaya-cak da. Çünkü nerede zulüm ve sömürü varsa, orada isyan ve başkaldırı vardır!

Köleciler toplumundan itibaren bu böyledir! Ücretli kölelik sistemi olan kapitalizmde de, ilk aşamasından itibaren işçilerin mücadelesi hep sürmüştür.

Bunların içinde en bilineni ve tüm dünyaya mal olanı, Amerika işçi sınıfının 8 saatli işgünü talebiyle greve çıktığı 1886 yılındaki 1 Mayıs'tır. Bu eylemde onlarca işçi öldürülmüş, dört işçi de asılmıştır. İl. Enternasyonal, bu işçileri anmak ve bugünün sınıfa mal etmek için, 1 Mayıs'ı tüm işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü ilan etmiştir.

Mücadele edenler her zaman kazanmazlar. Ama kazanlar hep mücadele edenlerdir!

İlk köle ayaklanmasından bu yana, büyük insanlığın baskıya ve sömürüye karşı mücadelesi devam ediyor. Bu mücadelede yendi, yenildi... Yenilgiden ders çıkararak, daha büyük kavgalara atıldı.

Bugün de işçi ve emekçiler, burjuvazinin şiddetli saldırısıyla karşı karşıya. Yüzyıl önce can ve kan bedeli kazandığı haklar bir bir gaspediliyor. Krizi fırsata çevirmek isteyenler, yoğun bir sömürü ve baskı uyguluyor. Bu sayede kriz döneminde bile karlarına kar katıyorlar. Servet, giderek daha küçük bir azınlığın elinde birikirken, sefalet daha da artıyor, yaygınlaşıyor.

Böyle adaletsiz bir düzene tepkisiz kalabilir mi?

Krizden bu yana işçiler, grev dahil bir çok eylem biçimiyle direniyorlar. Fabrika işgalleri ve patronu rehin almalar, dünyanın dört bir yanında görüldü. Hemen her ülkede genel grev yaşanıyor. Yunanistan işçi ve emekçileri, son aylarda defalarca genel greve gittiler. Sokaklar, işçi ve emekçilerin ayak sesleriyle inliyor.

Türkiye işçi sınıfı da krizle birlikte daha yaygın ve etkili eylemler gerçekleştiriyor. Fabrika önü direnişler, işgallere, sokak gösterilerine dönüştü. Grevler, genel grevden, dayanışma grevine kadar uzadı.

Tekel işçilerinin direnişi, sınıf hareketinde bir dönüm noktası oldu. İşçiler giderek daha fazla kendi güçlerinin farkına

vardılar. Komünist ve devrimcilerle yakınlaşma, onların uyarı ve önerilerini dikkate alma başladı.

Bu durum, egemenlerin ve sendika ağalarının korkularını daha da artırıyor. Çünkü onların iktidarlarını sarsacak en büyük güç, işçi hareketiyle sosyalist hareketin kaynaşmasıdır. Bu nedenle Tekel işçisinin 1 Nisan eylemine tüm gücüyle saldırdı. Sendikalar aracılığıyla zamana yayarak eritmeye çalıştı.

Ama boşuna! Ok yaydan çıktı bir kez!

Hak verilmez alınır

Zafer sokakta kazanılır!

Şimdi tüm işçi ve emekçiler, yüreği emekten yana atan herkes, 1 Mayıs'a kilitlenmelidir. İşçi sınıfı ile burjuvazinin, devrim ile karşı-devrimin, karşı karşıya geldiği bu günde, krizle birlikte artan sömürüye, işsizliğe, hak gasplarına, faşist saldırılara karşı seslerimizi birleştirmeli ve daha güçlü yürümelimiz burjuvazinin ve faşizmin üzerine.

Sendikalar, tabandan gelen baskı ile bu 1 Mayısı birlikte kutlama kararı aldı. Ancak 1 Mayıs alanı Taksim için, göstermelik bir başvuru ile geçiştirebilirler. Buna izin vermemek, karşılarına kararlı bir şekilde dikilmekten geçiyor.

Sendikalar ve reformist partiler, yine koro halinde, 1 Mayıs'ın Taksim'de yapılması talebini, bir alan sorunuymuş gibi gösteriyorlar. Oysa '77 1 Mayıs'ından itibaren o meydan, kaç şehidin kanyıyla sulandı. Adına boş yere "1 Mayıs alanı" denmedi.

Tüm dünyada 1 Mayıslar, şehrin en merkezi yerlerinde kutlanıyor. Türkiye'de bunun adı Taksim'dir. Taksim ise, işçi sınıfının dışında herkese açık! Son olarak "polis günü"nde Vali'den Emniyet Müdürü'ne hepsi Taksim alanını doldurdu.

Taksim, 1 Mayıs'la özdeşleşmiştir. Ve işçi

sınıfının, burjuvaziyle olan çatışmasında, önemli bir eşik haline gelmiştir. Bu eşik artık tamamen aşılmalıdır. Bunun zemini oluşmuştur. Son üç yıldır Taksim için verilen mücadelenin, 2010 yılında yüzbinlerin alanı doldurmasıyla taçlanması gerekir.

Her şey bizim kararlılığımıza, gelinen noktadan geri adım atmamamıza bağlı. Tüm kazanımlarda olduğu gibi 1 Mayıs alanı da tırnakla sökülüp alınacaktır!

1 Mayıs'ın Taksim'de ve yüzbinlerce işçi, emekçi ile kutlanması, sınıf mücadelesinin geleceği açısından da tayin edici olacaktır.

Devletin ve sendika ağalarının barikatını aşmalı, Taksim'i zaptetmeliyiz!..

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın

**Proletarya Enternasyonalizmi!
1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına!**

1 Mayısın tarihçesi

1 Mayıs, Amerika'lı işçilerin "8 saatlik işgünü ve ücret zammı talebi" mücadelesinden doğdu.

1800'lü yıllarda, Amerikan sanayisi yeni geliyordu ve işçiler, kendilerini sömürecek bu gücü, kanlarıyla inşa ettiler. Uzun ve giden demiryolu inşaatlarında yorgun işçilerin cesetleri vardı. Vahşi kapitalizm, insanlık dışı tüm uygulamalarıyla sahnede idi.

Amerika işçi sınıfı, daha sonra dünyaya yayılacak olan "8 saatlik işgünü" mücadelesine bu koşullarda başladı.

Mücadeleyi büyütmek için 1886 yılının 1 Mayıs günü, Amerikan İşçi Federasyonu (AFL)'nin önderliğinde, greve çıktılar. O gün 350 bin işçi grevdeydi. Özellikle işçi şehri Şikago'lu 40 bin işçi, grevin en önünde idi.

Patrolar da grev kararı karşısında boş durmadılar. Grevi ezmek için saldırıya geçtiler. 3 Mayıs günü, Mc Cokmic Kereste Fabrikası'nda ilk saldırı gerçekleşti. Fabrika önüne yığılan polis, işçilerin üzerine ateş açtı. Ölen, yaralanan, dövülen işçilerle dolu miting alanı...

5 Mayıs günü Haymarket Meydanı'ndaki mitinge, binlerce kişi katıldı. O sırada nereden geldiği belli olmayan bir bomba polislerin arasına düştü. Bu açık provokasyonunun ardından, bir insan kıyımı başladı. Binlerce kişi tutuldu, 8 işçi bombayı atmamakla yargılandı.

Dava bir buçuk yıl sürdü. Bir avuç burjuva dışında tüm Şikago bir buçuk yıl ayakta ydı. Yargılanan işçiler, mensup oldukları emek ordusuna yaraşır bir nefer olarak durdular mahkeme heyetinin karşısında.

Aralarından dört işçiyi idam ettiler. Birisini idam etmeyi dahi beklemeden hücrelerinde öldürüye dövüp ağzına dinamit koyarak öldürdüler.

Amerika böyle bir cenaze görmemişti. Öncü işçilerin cenaze töreninde bütün Amerika ayakta ydı...

1 Mayıs böyle yaratıldı!

Bu yaşananalardan sonra, 2. Enternasyonalin 1889'daki kongresinde Amerikan işçi sınıfının 8 saatlik iş günü mücadelesini desteklemek için, katledilen işçilerin anısına 1 Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kabul edildi. O günden sonra da dünyanın dört bir yanında artan kitleliliğiyle 1 Mayıslar kutlanır oldu.

Türkiye'de 1 Mayıs

Ülkemizde de 1 Mayıslar, Osmanlı döneminden beri kutlanıyor. Bunlardan en kitleli, 1921-1922 yıllarında kutlanan 1 Mayıslardır. Bu yıllarda Osmanlı'nın emperyalist işgal altında olması, 1 Mayıs kutlamalarını, işgale karşı protesto gösterilerine dönüştürür.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonraki ilk yıllarda da 1 Mayıslar "amele bayramı" olarak kutlanır. Ancak sonrasında '70'li yıllara dek yasaklıdır. Kimi zaman yakalara takılan bir karanfille, kimi zaman yasa-dışı gösterilerle, ama mutlaka bir biçimde kutlanmaya devam eder...

'76'da, meydanlara çıkılır yeniden. '77 1 Mayısı ise, devletin provokasyonu ile kana bulanır, 36 kişi katledilir. Sonrasında Taksim meydanı yasaklanır. Fakat kitleler kutlamalar devam eder. Ta ki '80 cuntasına dek...

'88 yılından itibaren yeniden başlar kitleler ve açık kutlamalar. '89, '90, '91 yılında Taksim'e açılan cadde ve sokaklar, işçi ve emekçilerle, gençlerle dolar. Dövüşe dövüşe yürünür, şehitler, yaralılar, tutsaklar verilir... Yasal 1 Mayıs kutlamalarının yolu böyle düzlenir...

2007 yılından itibaren ise, Taksim yeniden kitleler biçimde zorlanır. Ve son üç yıldır, devletin kolluk güçleriyle çatışa çatışa, Taksim alanına girilir, Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu dost-düşmana gösterilir...

ANAYASA

Anayasa, bir devletin yönetim şeklini belirleyen esas ilkeleri, temel kuralları ortaya koyar. Adı üzerinde o 'ana' yasadır. Tüm yasaların anası, onların temelidir. Diğer birçok yasa, ona bağlı olarak belirlenir, hukuksal temel sunar. Bu yasaların anayasa ile çelişmemesi, onunla bütünlük arz etmesi şarttır.

Ve anayasa, elde edilmiş, güvence altına alınmış kazanımların tescil edilmesi, yasalarla pekiştirilmesidir. Dolayısıyla anayasalar, gelecekte gerçekleşecek olanla, hedeflerle ilgilenmez, bugünle, varolan durumla ilgilenir. Başarılmış olandan, şimdi olandan hareket eder. Pratikte ulaşılmış, elde edilmiş kazanımların sonuçlarını gösterir. Onu herhangi bir partinin programından ayıran da bu özellikleridir. Ne geçmişte kalabilir, ne geleceği saptayabilir. Onun misyonu verili durum üzerinden hareket ederek fiilen gerçekleşmiş olanları hukuksal bir nitelik kazandırmaktır.

Anayasalar, devletle birlikte ortaya çıktı

Tarihte ilk anayasa, devletin ilk olarak ortaya çıktığı Atina'da görülmüştür. "Yan yana yaşayan aşiretlerin basit bir konfederasyonu yerine, tek bir halk biçiminde kaynaşmasıyla oluşan" Atina kent devleti, ulusal bir Atina hukukunu oluşturur. Theseus'a maledilen ilk anayasa da bu dönemde ortaya çıkar.

Ne zamanki işbölümü ve sınıfsal ayrımlar ortaya çıktı, devlet olgusu kendini gösterdi. Ve ne zamanki devlet olgusu ortaya çıktı, anayasa ve yasalar oluştu. Devlet gibi onun yasaları da toplumun içinden doğdu ama onun üstünde yer aldı ve gitgide ona yabancılaşan bir güç haline geldiler. Bu olgu, aynı zamanda toplumun uzlaşmaz karşıtlıklara bölündüğünün, kendi kendisiyle çözülmez bir çelişki içine girdiğinin resmiydi. Karşıt iktisadi çıkarlara sahip sınıfların kendilerini ve toplumu bir savaşın içinde eritip bitirmemeleri; çatışmayı hafifleten, "düzen" sınırları içinde tutan bir güce gereksinimleri vardı ve bu da devleti, onun anayasasını doğurdu.

Öyleyse anayasa ve sınıflar, birbirini dışlayan değil, birbiriyle iç içe olan kavramlardır. Her toplumsal düzen, üretim ilişkileriyle belirlenmiş ve ona uygun anayasalar oluşmuştur. "Antik devlet, her şeyden önce köleleri boyunduruk altında tutmak için köle sahiplerinin devletiydi; tıpkı feodal devletin, serf ve angaryacı köylüleri boyunduruk altında tutmak için soyluların organı ve modern temsili devletin de ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesi aleti olması gibi..." (Engels, Ailenin, özel mülkiyetin, devletin kökeni sf:201)

Her devletin de yasaları, bu yasalarla donatılmış hapishaneleri, mahkemeleri, silahlı birlikleri(ordu ve polis) oldu. Bir üst yapı kurumu olarak hukuk, gelişen iktisadi alt yapının üzerinden oluştu ve her dönem hakim olan sınıfın çıkarlarını gözetti, onlara hizmet etti. Köleci toplumda köle sahipleri-

nin hukuku, feodal toplumda senyörlerin hukuku, kapitalizmde ise, burjuvazinin hukuku vardı. Ve bu hukukun temel çerçevesini çizen anayasaları...

"Toplumsal sözleşme" yalanı

Anayasalarla ilgili tartışmalar, genellikle bir ön kabulde başlar. O da Anayasaların "toplumsal bir sözleşme" olduğudur. Bu ön kabul, bir ilüzyon oluşturarak işçi sınıfı ve emekçileri aldatmaya yöneliktir. Bu tanım, burjuva sınıfın siyaset sahnesine çıkmasıyla birlikte ortaya atılmıştır.

17. yüzyıldan itibaren anayasalar, burjuvazinin feodal aristokrasiye karşı giriştiği iktidar mücadelesinde, feodal aristokrasiyi sınırlayan ve burjuvazinin daha özgür gelişiminin önünü açan araçlar olmuştur. Avrupa burjuvazisi savaş meydanında kazandıklarını anayasalar aracılığıyla kurumsallaştırmıştır. Anayasal bir metin olmasa da, 1789 İnsan ve Yurttaş Hakları Beyannamesi, bu alanda bir simgeyi ve zirveyi ifade eder. "Eşitlik, özgürlük, kardeşlik" sloganlarıyla emekçilerle birlikte, feodal aristokrasiyi deviren burjuvazi, iktidardaki yerini sağlamlaştırmış, sağlamlaştırmaz, anayasaları özgürleştirici belgelerden çok, "bir sınıfın iktidar tapusu" olarak kullanmıştır. Anayasaların "bir sınıfın iktidar tapusu" olarak kullanılması, bugün de anayasa konusunda temel belirleyici noktadır. Böylece anayasalar, değişen hükümetler ve parlamentolara rağmen burjuva egemenliğin sürekliliğini sağlamıştır yani sistemin omurgası olmuştur.

Bütün üst yapı kavramları gibi, anayasalar da sınıf savaşımı teorisinden bağımsız ele alınamaz. Sınıflar savaşımının kaynağı ekonomik alt yapıdadır. Buradaki savaşım, kendisini felsefede, siyasette, ahlakta, anayasalarda, yani bir bütün olarak üst yapıda şekillendirir.

Komünist Parti Manifestosu, "...düşünceleriniz, görüşleriniz burjuva üretim ve mülkiyet ilişkilerinin ürünleridir. Tıpkı hukukunuzun kendi sınıfınızın yasa katına çıkarılmış bir iradesi olduğu gibi. Bu öyle bir iradedir ki içeriğiyle yine kendi sınıfınızın maddi ekonomik yaşam koşullarınca saptanır" diyor.

"Hangi sınıfın demokrasisi, hangi sınıfın anayasası" soruları, devrimci proleterya için iktidar pusulasıdır. Asker ya da sivil kim yaparsa yapsın, sınıfsal özü önemlidir. 12 Eylül Anayasası da, şimdi gündemde olan "sivil anayasa" da burjuvazinin sömürme özgürlüğüne dayanmaktadır çünkü. "Sivil Anayasa", sömürme özgürlüğüne zerre kadar sınır getirmemektedir. Bundan dolayı TUSİAD da "sivil anayasa"dan yanadır.

Burjuva iktidarın korunması

Egemenliğin ulusa ya da halka ait olduğunu belirten cümleler, hemen hemen bütün burjuva anayasaların tepesine oturtulur. Türkiye anayasalarının hepsi için de geçerlidir bu tepeye oturtma. Egemen-

lik, yani hükmetme, iktidar olma gücü, sınıflardan bağımsız olarak, sözde bütün topluma dağıtılır! Böylece burjuva devlet kendisine bir meşruiyet kaynağı yaratmış olur.

Felsefi temelini, burjuva aydınlanmacıların en ünlüsü J.J. Rousseau'dan alan bu meşruiyet dayanağının, en etkili araçları, seçimler ve parlamento- dur. Seçimlerde oy kullanma hakkına sahip her "yurttaş", hükmetme gücünü oy aracılığıyla vekiline aktarır. Farklı siyasal partiler üzerinden, parlamento-ya akan "yurttaş" iradesi, dolaylı olarak kendisini var etmiş olur. Anayasalarda geçen ulus ya da halk egemenliği iddiası biçimsel olarak böyle gerçekleşir.

Anayasalar bu işleyiş içinde, iktidardaki sınıf için kritik bir rol oynar. İktidarı, genel doğrultudan "sapma" gösterebilecek "yurttaş" eğilimine karşı korur. Ola ki, büyük burjuvazinin onaylamadığı siyasi bir parti, "sapan" "yurttaş" eğilimi tarafından hükümete getirilsin. Normlar normu anayasa, hemen koruyucu bir zırh olarak devreye girer ve "sapan eğilimi" büyük burjuvazinin genel rotasına çekme işlevi görür. Anayasaların bu işlevi ile birlikte "parti kapatma"ların hepsinin anayasal dayanaklı olması şaşırtıcı değildir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin genel programı ile örtüşmeyen durumlarda, anayasal araçlar devreye sokulur.

Türkiye Cumhuriyeti, yasalara göre, "demokratik bir devlet"tir. Bu kavram, '61 ve '82 Anayasaları'nda faşist devletin bir özelliği olarak sayılmıştır. (m. 2) Ve içinde "demokratik devlet" kavramının da bulunduğu ikinci maddenin, değil değiştirilmesi, "değiştirme teklifi" bile yasaktır. Doğrusu faşizm ancak bu kadar makyajlanabilir ve devletin sınıfsal karakteri bu kadar gizlenebilir. İşin özü de budur zaten; kapitalist sınıf egemen olacak ve onu "sınıfsız, imtiyazsız" diyerek, emekçi sınıflara karşı koruyacak! Bütün burjuva anayasalar bu özü taşır.

Demokrasi için tek yol devrim

Burjuvazi, sınıf iktidarını sadece emekçileri kandırarak, sözde "rıza"larını alarak koruyamaz. Devlet zoru olmaksızın bunu başarması mümkün değildir. Ancak geniş kitleler aldatılıp "rıza"ları sağlanmadan da, uzun süre ayakta kalamayacağını bilir. En açık faşist diktatörlüklerde bile, bin bir türlü araç kullanılarak, kitleler düzenin toplumsal dayanağı haline getirilmeye çalışılır.

Anayasalara, "toplum sözleşme" niteliğinin yüklenmesi ve yine anayasaların toplumsal sınıfların kendi aralarındaki "konsensüs" olduğu iddiası, devletin sınıfsallığını gizleme ve böylece düzene meşruiyet sağlama amacını taşır. Ancak buradaki meşruiyet amacının başarısı, daha fazla ekonomiyle ilgilidir. Kapitalizm, işçi sınıfına yaratılan ekonomik değerden verdiği pay oranında, devletin sınıfsallığını gizleyebilir. "Demokratik cumhuriyet" kapitalizmin olanaklı olan en ileri politik biçimidir. Burjuva demokratik anayasalar da bunu gizlemenin en gelişmiş şablonlarıdır.

12 Eylül faşist cuntanın, iki yıl içinde anayasa

yapması, kendine yasal bir kılıf uydurmasının nede- ni, kurumsallaş- ma ve meşrulaş- madır. 1980'den '82'ye kadar fiilen oluşturulan faşist cendere, '82 Ana- yasası'yla yasal statüye kavuş- muştur. Böylece fiili olan kurum- sallaştırılmıştır.

'82 Faşist Anayasası, devlet zorunu, devletin kut- sallığını (böylece dokunul- mazlığını), ırkçılığını ve öz- gürlük düşmanı olduğunu çıplak biçimde gösterir. Yani burjuva iktidarın, faşist nite- liği, söz de dahi olsa giz- lenmeye gerek duyulmaksı- zın yasalaştırılmıştır. Bu anayasa, hem yapım süreci, hem de içerik olarak, koyu bir faşizmi yansıtmaktadır.

'82 Anayasası'nın yürür- lüğe giriş sürecinde de gör- üldüğü gibi, hukuk ekono- miden ve politikadan sonra gelir. "Sivil Anayasa", "De- mokratik Anayasa" tartışma- ları da, devletin yeni dö- nemdeki ihtiyaçlarından doğmuştur. Böylesi bir tar- tışmanın baş aktörlerdi de elbette burjuva liberaller ola- caktır. Ve patronlar kulübü, TÜSİAD. Bunlar, 12 Eylül anayasasına destek veren- lerin de başında gelir. Zaten TÜSİAD, 12 Eylül'ü "şimdi gülme sırası bizde" diyerek karşılamıştır. Burjuvaziye sı- nırsız bir sömürü alanı açan 24 Ocak kararları, 12 Eylül sayesinde gerçekleşmiştir. Aynı TÜSİAD, daha sonra demokrasi havarisi kesilmiş- tir.

Oysa Türkiye'de özgür- lükten, demokrasiden söz edilemiyorsa, bunun önün- deki en büyük engel, işbir- likçi tekelci burjuvazi ve onun düzenidir. Bu düzen değişmediği sürece, en de- mokratik anayasa bile, bur- juvazinin iktidarını koruyup kollayacak, işçi ve emekçile- re sömürü ve baskıdan baş- ka bir şey getirmeyecektir. İşçi ve emekçilerin demok- rasisi, ancak devrimle gele- ceğidir.

En demokratik anayasa: Sosyalist Anayasa

İlk sınıflı toplum olan köleciler toplumdan, kapitalist topluma kadar tüm sömürücü toplumlarda, anayasalar ve yasalar, köle- leri, serfleri, işçileri sömürmek için yapıldı. İşçi ve köylülerin devleti ele geçirdiği halk cumhuriyetlerinde ve proletarya diktatör- lüğünün kurulduğu sosyalist devletlerde ise, durum tam tersi oldu. Azınlığın ço- ğunluk üzerindeki diktatörlüğü ve sömürü son buldu. Do- ğallığında başta anayasa olmak üzere yasalar da buna göre şekillendi.

Bunların içinde en ileri örneği temsil eden Sovyet ana- yasası, "demokratik anayasa"nın hem yapılış biçimi, hem içeriği ile nasıl olması gerektiğini gösteren somut bir ör- nektir.

Devrimden sonra Rusya'da ilk anayasa, 1918 yılında yapıldı. Devrimin ilk yıllarının verdiği olağanüstü dönem bu anayasaya damgasını vurdu. İkinci anayasa ise 1924 yılında gerçekleşti. Bu aynı zamanda Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği adına yapılan ilk anayasaydı. Fakat 1924 yılında Sovyet iktidarı, kapitalizmin belli ölçülerde varlığına izin vermek zorunda kalmıştı. NEP dönemi (Yeni Ekonomi Politika) olarak geçen bu dönemde, kapitalist unsurların tasfiyesi henüz gerçekleşmemişti. Endüstri eski ve geriye, teknik yönden sıkıntılar aşılamamıştı. Dolayı- sıyla 1924 anayasasına bu dönemin özellikleri damgasını vurdu.

Bu dönem 1936 yılında sona erdi. Ekonominin bütün alanlarında kapitalizm tasfiye edildi. Ağır sanayi geliştirildi, zengin ve modern tekniğe ulaşıldı. Sosyalist üretim biçimi egemen sistem haline geldi. Ekonominin bütün alanlarında sosyalist sistemin zaferi gerçekleşti ve NEP döneminin so- nuna gelindi.

Bu yeni durum, yeni bir anayasayı gerekli kılıyordu. 6 Şubat 1935 yılında alınan bir kararla "anayasa komisyo- nu" oluşturuldu.

"Bir yıl süreyle komisyon, ortak amaç için insanların örgütlendikleri -hem devlet hem de gönüllü kuruluşların- bütün tarihi biçimlerini inceledi. Sonra hazırlanan teklif 1936 Haziranında, hükümetçe geçici olarak kabul edildi ve 6 milyon adet basılarak halka sunuldu. Tasarı, 36 mil- yon kişinin katıldığı, 527 bin toplantıda tartışıldı. Ayırı- ca bütün gazeteler, halkın gönderdiği mektuplarla do- luydu. 154 bin değişiklik teklifi yapıldı." (Stalin Döne- mi, Anna Strong, sf.83)

İtirazlar ve öneriler dikkate alınarak son değişiklikler de yapıldıktan sonra 25 Kasım 1936'da yeni anayasa kabul edildi.

Yeni bir anayasanın hazırlanması için komisyonun oluşturulması ile kabul edilmesi arasında geçen yaklaşık iki yıllık süre ve bu süre zarfında halkın tüm kesimlerinin anayasanın hazırlanmasına bizzat katılması, Sovyet ana- yasasını, yani sosyalist anayasayı, başta burjuva anaya- sası olmak üzere daha önceki tüm anayasalardan ayıran en temel farktır.

Sadece bu da değil tabi.

Burjuva ülkelerin yasaları, kapitalist toplumsal düzenin sarsılmaz olduğundan hareket ederler. Bu anayasaların esasını kapitalizmin ilkeleri oluşturur. Toprak, ormanlar, fabrikalar, üretim araç ve gereçleri üzerindeki özel mülki- yet, insanın insan tarafından sömürülmesi, bir kutupta top-

lumun çoğunluğunu oluşturan emek- çilerin geçim koşullarının güvensizli- ği, diğer kutupta ise tüm yaşamları güvence altına alınmış azınlığın israfı vardır. Anayasa da kapitalizmin bu ve benzeri temel direklerine dayanır.

Bunları yansıtır, yasalarla pekiştirir.

Sosyalist anayasanın temelini ise sosyalizmin ilkeleri oluşturur. Toprak, ormanlar, fabrikalar, tüm üretim araç- ları üzerinde sosyalist mülkiyet, sömürünün ve sömürücü sınıfların ortadan kaldırılması, çoğunluğun sefaletine, azınlığın har vurup harman savurmasına son verilmesi, herkesin güvenceli iş sahibi olabilmek hakkı, dinlenme, eğitim hakkı vb. sosyalizmin temel direkleri vardır.

Burjuva anayasaları, toplumun uzlaşmaz sınıflarından zenginliklere sahip olanların çıkarları üzerine hazırlanır. Hangi parti işbaşına gelirse gelsin, siyasal yönetim, yani burjuvazinin iktidarı elinde tutması değişmez. Anayasa, mülk sahibi sınıfların yararına olan toplumsal ilişkileri pe- kiştirmek için hazırlanır. Sosyalist anayasa ise, toplumda uzlaşmaz sınıflar olmadığı, toplumun iki dost sınıf işçi ve köylülerden oluştuğu, iktidarda bu emekçi sınıfların oldu- ğu, siyasal yönetimin ise, en ileri sınıfa, proletaryaya düştü- ğünü ortaya koyar. Anayasa, emekçilerin yararına olan toplumsal ilişkileri pekiştirir.

Burjuva anayasaları, uluslar ve ırkların eşit olmayaca- ğından, tam bağımsız uluslarla, bağımsız olmayan ulusla- rın varlığından, bunların ilkinin göre daha az haklara sahip bulunduğundan hareket eder. Bütün bu anayasalar, temel- leri itibarıyla ulusaldır; yani egemen ulusların anayasaları- dır. **Sosyalist anayasa ise, enternasyondur. Bütün ulus ve ırkların eşit olduğundan hareket eder. Ulus ve ırkların geçmişleri ve şimdiki durumlarından, güç ve güçsüzlükle- rinden bağımsız olarak, toplumun ekonomik, kültürel, sosyal yaşamın bütün alanlarında eşit haklara sahip ol- ması gerektiğini ortaya koyar.**

Burjuva anayasaların bir kısmı, demokratik hak ve öz- gürlükleri açıktan reddeder. Bir kısmı ise, bu ilkeleri tanır, ancak öylesine kayıtlar ve sınırlamalar koyar ki, hemen hepsi kağıt üzerinde kalır. Sözde yurttaşların eşitliğinden bahseder örneğin, fakat işverenle işçi, toprak sahibiyle köylü arasında birinciler zenginlikleri ve toplumsal ağırlığı ellerinde tuttukça, ikinciler ise bunlardan yoksun kaldıkça, yani sömürenle sömürülenler varolduğu sürece, gerçek eşitliğin olmayacağını gözlerden saklamaya çalışır.

Sosyalist anayasa ise, her tür kayıt ve sınırlamadan uzaktır. Bütün yurttaşlar eşit ve aktiftir. Kadın-erkek ayrımı, bir yerde ikamet eden, etmeyen ayrımı, eğitim gör- müş, görmemiş ayrımı tanımaz. Her yurttaşın toplumdaki yerini servet durumu, ulusal kökeni, cinsi, görevi değil, kişisel yetenekleri ve yaptığı iş belirler. Sosyalist anayasa- da, daha da önemli olarak, bu hakları garanti altına alınır. Sadece yurttaşların eşit olduğunu ilan etmekle kalmaz, sö- mürü rejimini ortadan kaldırarak bunun zeminini yaratır. Demokratik özgürlükleri sıralamakla yetinmez, gerek mad- di, gerek yasal olarak güvence altına alır.

* * *

Bütün bu farklar, sosyalist anayasayı, bur- juva anayasasından ve bugüne dek oluşan sömürücü sınıfların anayasalarından temelde ayırmakta, dünyanın en demokratik anayasa- sı haline getirmektedir.

İşte iki ayrı sınıf, iki ayrı devlet ve iki ayrı anayasa... Bir yanda burjuvazinin, diğer yan- da proletaryanın, bir yanda kapitalizmin, di- ğer yanda sosyalizmin anayasası..

TİKB(B) 5. Konferansı, 2010 yılı Ocak ayı içinde gerçekleştirildi. Konferansın duyurusunun, 31. kuruluş yıldönümüne denk getirilmesi kararlaştırıldı.

Gündemin, üç ay önceden belirlenip hazırlıklarına başlandığı 5. Konferans, ağır gizlilik koşulları altında başarıyla tamamlandı. “Yeni-den doğuş” olarak adlandırdığımız ’98 yılından itibaren, kongre ve konferansların zamanında yapılması, gerek içerik, gerekse biçim olarak adına uygun şekilde olması yönündeki titizliğimiz, 5. Konferans’ta da yaşama geçirildi. Her şey tüzüğümüzde belirtildiği biçimde işletildi ve sonuçlandırıldı.

Konferansımızın **siyasal gündemi; emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı şiddetli ekonomik krizdi**. Bu kriz koşullarında giderek keskinleşen emperyalistler arası çelişkiler, bunun yeni emperyalist paylaşım savaşını kaçınılmaz hale getiren yönleri üzerinde şekillendi. Krizle birlikte başta Avrupa işçi-emekçileri olmak üzere, tüm dünya çapında gelişen sınıf hareketi, öte yandan emperyalist işgale karşı Irak’tan sonra Afganistan’da da büyüyen direniş, bu gelişmelerin ABD başta olmak üzere emperyalist sistemi sarsması, **yeniden Marks’ın ve sosyalizmin öne çıkması, ’90’lı yılların karşıdevrimci havasını değiştiren, devrim ve sosyalizmin prestijini yükselten bir döneme girilmesi** üzerinde duruldu.

Emperyalistler arası artan çelişkilerin ve krizin Türkiye’ye yansımaları, burjuva klikler arasında şiddetlenen “it dalaşı”, bunun sonuçları, tarihsel evrimi ile birlikte ele alındı. Bu konularda çarpık yaklaşımlarla ideolojik mücadelenin önemi bir kez daha vurgulandı.

Krizle birlikte artan işçi-emekçi hareketi değerlendirildi ve **saflaşmanın giderek doğru bir zemine oturduğu, dikkatlerin de bu noktada yoğunlaşılması gerektiği** belirlendi.

Konferansımızın örgütsel gündemini ise, kriz ve savaş koşullarına devrim cephesinin hazırlık düzeyi oluşturdu. Genel olarak devrimci hareketlerin,

özelde örgütümüzün durumu ele alındı. **Tasfiyeciliğin ve onun en önemli tezahürü olan legalizmin giderek gerileyeceği, devrimci yapıların ise gelişeceği elverişli nesnel zeminin doğduğu, bütün sorunun buna uygun örgütlenme ve kadrosal güçte düğümlendiği tespit edildi**. Bu yönleriyle kendimiz, örgütsel ve kadrosal gelişimimiz değerlendirildi ve kadro kriterlerinde altını çizmemiz gereken yönler saptandı. Konferansta bütün kararlar oybirliği ile alındı.

TİKB(B) 5. Konferansı Başarıyla Gerçekleşti

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) merkezi yayın organı İhtilalci Komünist’in Mart 2010 tarihli 69. sayısında yer alan TİKB(B) 5. Konferansı ile ilgili yazıyı güncel öneminden dolayı yayınlıyoruz.

1. Kongremizin üzerinden 7 yıl, 4. Konferansımızın üzerinden ise 4 yıl geçti. 1. Kongremizi 11 Eylül saldırılarının hemen arkasından, savaş tamamlarının çalındığı bir dönemde gerçekleştirmiştik. 11 Eylül 2001 tarihinde gerçekleşen saldırılar, dünyada hegemonya dengelerinin yerinden oynadığının göstergesi oldular. Aynı zamanda, bu dengenin yeniden kurulabilmesinin tek yolu olan “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı” için, yeni hegemonya savaşlarının işaret fişeği görevini de üstlenmişti. Ancak **Afganistan ve Irak’ta yaşadığı yenilgi, ABD’nin askeri gücünün sorgulanmasına neden olurken, siyasi gücünün de eskisi kadar etkili olmadığını gösterdi**.

4. Konferansımız, emperyalistler arasındaki hegemonya mücadelesinin şiddetlendiği bir dönemde gerçekleştirilmişti. Güç ve etkinliğini kaybetmeye başlamış olan ABD emperyalizmi, hegemonya alanlarını ve “imparatorluğu”nu korumak için çok daha saldırgan ve kararlı bir politika izliyordu. Çin ve Rusya ise, “kurtlar sofrası”ndaki paylarını artırmak, paylaşılmış toprakları, kendi çıkarları doğrultusunda yeniden paylaşmak için, daha fazla çaba harcamaya başlamışlardı. Kendilerine daha güvenli biçimde siyaset sahnesine çıkıyorlardı artık.

O günden bu yana **dünya genelinde, emperyalistlerin arasındaki saflaşmalar derinleşti**. **’90’lı yılların başından itibaren ilan edilen “tek kutuplu dünya” “çok kutuplu” hale geldi**. Ülkemizin durumu da, dünyadaki gelişmelerden bağımsız değildi elbette. Burjuvazinin klik çatışmaları, belki de TC’nin kurulmasından bu yana en üst noktaya çıktı. Giderek keskinleşen emperyalist kampanya, Türkiye’deki işbirlikçi tekelleri burjuvazinin de hangi safta, hangi emperyalistin arkasında yer alacağı üzerinden şiddetli bir çatışma başlattı. 11 Eylül sonrası, işbirlikçi burjuvazinin attığı her adımda, bu çatışmanın işaretleri göründü.

Son bir buçuk yıla damgasını vuran ise, ABD’de başlayarak dünyayı etkisi altına alan ekonomik kriz oldu. **’70’lerden bu yana ertelenen ve kronikleşen aşırı üretim krizi, 2008 yılında, bütün dünyayı birden vurdu. ’80 sonrası yıllara damgasını vuran, ’90’larda ise dizginsiz biçimde uygulanan “neoliberal” ekonomik sistem yerle bir oldu**. Kriz, “ABD’nin ekonomik modelinin iflası” ola-

rak tanımlandı. Bu durum, **krizin merkezi ve nedeni olarak tespit edilen ABD’nin, ekonomik hegemonyasının sonunu ifade ediyordu**.

“Neoliberal” ekonominin ve vahşi kapitalist sömürünün kitlelerin gözünde teşhir olması, yeni arayışları gündeme getirdi. İşgüvencesi, gaspedilen hakların geri verilmesi, sağlık, eğitim, ulaşım gibi kamu hizmetlerine rahat ulaşabilmek gibi talepler, tüm dünyada işçi-emekçi hareketinin en önemli talebi haline geldi. **“Krizin faturasını çıkaranlar ödesin” tüm eylemlerin temel sloganıydı**.

“Yeni ekonomik model” arayışı, bugüne kadar krizden en az etkilenen Çin ekonomik modelinin prestijini artırdı. **Çin, emperyalist bir ülke olması ve emperyalist sistemin kuralları içinde bir ekonomik model uygulamasına rağmen, krizin yarattığı konjonktür, Çin’in daha fazla öne çıkmasına neden oldu**. Keza, krizden etkilenen yarı-sömürge ülkelerin, IMF reçeteleri ve kredileri yerine, çok daha uygun koşullar taşıyan Çin kredilerine yönelmesi, Çin’in dünya ekonomisi üzerindeki ağırlığının artmasına, yarı-sömürge ülkelerin ekonomik olarak Çin’e daha fazla bağlanmasına yol açtı.

Kriz, sınıflar mücadelesini güçlendiren bir etki yarattı. Krizin faturasını ödemek istemeyen işçi ve emekçiler, dünyanın her tarafında eylemler gerçekleştirdiler. Bu eylemler, genel grevden, işgal ve patronların rehin alınmasına uzanan çeşitlilikte ve militan bir karakterde sürdü. **Ülkemizde de krizin başlangıç döneminden itibaren, kitle hareketi giderek güçlenen bir yükseliş yaşadı. İşçi ve emekçiler, yaptıkları kitlesel eylemler ve işçi direnişleriyle, kriz karşısındaki tepkilerini ortaya koydular. Bu tepkiler, burjuvazinin saldırı paketlerinin hızını kesen bir rol oynadı**. Krizin faturasını kitlelere çıkarmak isteyen burjuvazinin önündeki en büyük engel, pervasızlığını sınırlayan en önemli etken, bu eylemler oldu. Eylemler, kitlelerin kendi güçlerine güvenlerini de artırdı.

Krize karşı eylemler, sadece ülkemizde değil, dünya genelinde oldukça etkili bir rol oynadı. İzlanda’dan Yunanistan’a kadar, krizden en çok etkilenen ülkelerde kitleler sokaklara döküldüler. Yunanistan gibi mücadele geleneği güçlü ama devrimci hareketi zayıf ülkelerde, onbinlerce insan militan eylemler gerçekleştirdiler ve bu eylem süreci, yeni devrimci örgütlerin doğmasına, güçlenmesine yol açtı. **Emperyalist-kapitalist sistemin en etkili ekonomik krizlerinden olan bu kriz, emperyalist sistemin de temellerini sarstı. Kitle eylemlerinin hem ülkemizde, hem de tüm dünyada yükselen ivmesi, sınıf mücadelesinin yönünün eskisinden farklı ve daha etkili bir yöne girdiğini gösterdi**.

2000’li yıllar, dünyada sınıf ve kitle hareketinin yükseldiği, ancak devrimci yapıların güç kaybettiği yıllar oldu. ML önderlik boşluğu, kitlelerin farklı ara-

yıllara yönelmesine neden oldu. Bir taraftan reformizm ve parlamentarizm, diğer taraftan dinci gerici-lik yükseldi. Dinci gerici-liğin yükselmesinin nedeni, Afganistan, Irak savaşlarında ve Lübnan işgalinde radikal İslamcı direniş hareketlerinin kazandığı başarıydı. ABD'nin ve İsrail'in "yenilmezlik" mitini yerle bir eden bu direnişler, Müslüman ülkelerde radikal İslamcı hareketlerin güç ve prestijini artırdı.

Güney Amerika ülkelerinden esen "sol" rüzgarlar ise, 2000'nin ilk on yılına damgasını vuran en önemli gelişmeydi. Güney Amerika ülkelerinin büyük çoğunluğunda, Bolivarcı hükümetler başa geldiler. Bir taraftan Güney Amerika'daki Bolivarcı yönetimler, diğer taraftan Nepal'de Maocuların kazandığı seçim zaferleri, parlamentarist ve reformist eğilimlerin artmasına neden oldu.

Son ekonomik kriz ise, yeniden dönölüp Marks'a bakılmaya başlanması ve kapitalist sistemin bir bütün olarak sorgulanması, Sovyetler Birliği'nin sosyalist dönemdeki ekonomik durumunun yeniden incelenmesi yönüyle olumlu bir etki yaratmıştır. Ancak yine de, **dünya genelinde komünist ve devrimci hareketin, yaşanan ekonomik ve siyasi altüst oluşu hazırlıklı biçimde karşıladığını, bu altüst oluşu devrim ve sosyalizm yönüne çekmeye muktedir olduğunu (en azından şimdi-lik) söyleyemiyoruz. Bu durum, önümüzdeki dönemde en önemli eksikliğimiz-zaafımız olarak kendini hissettirmeye devam edecektir.**

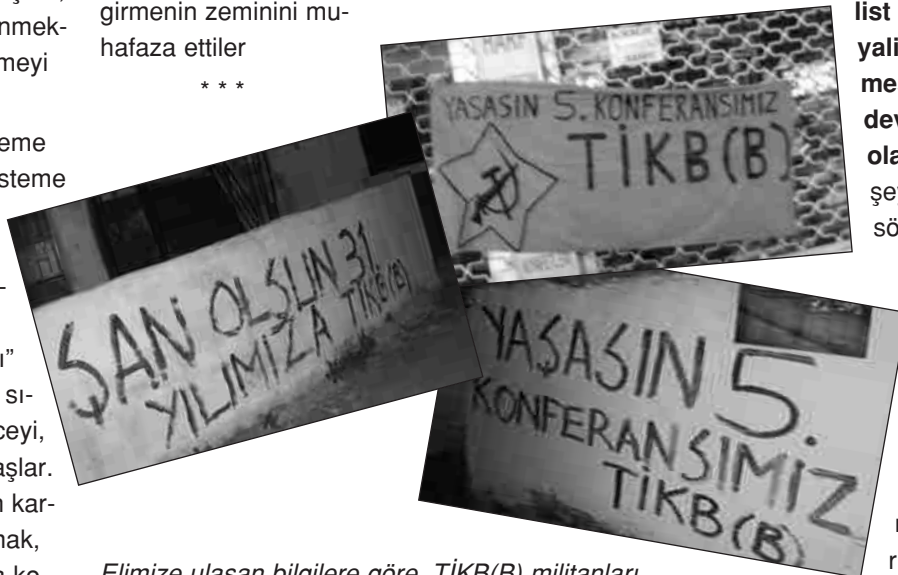
Tarihsel dönüm noktalarında, önemli altüst oluş günlerinde büyük devrimler ve kitle hareketleri patlak vermiştir. Altüst oluş dönemleri, devrim ve sosyalizm idealini gerçeğe dönüştürmek açısından en uygun fırsatları sunar. Ekonomik refah dönemlerinde (kriz, durgunluk, canlanma ve refah döngüsündeki refah dönemlerinde) kitleleri örgütleyebilmek, harekete geçirmek daha zordur. Çünkü her ekonomik canlanma ve üretimin yeniden hız kazanması, kitlelerin yaşamlarında değişiklikler yapar. Canlanma dönemlerinde artıdeğer sömürüsü artar, ancak kitlelerin üretilen metalara erişimi kolaylaşır. Daha da önemlisi, "bundan sonra daha iyi olacak" yanılsaması yaratır. Bu nedenle, ekonomik refah dönemlerinde, kitlelerin "daha iyi bir dünya" arayışları, zaten sistem tarafından karşılanıyor gibi görünmekte, büyük altüst oluşlar getirecek "risk"lere girmeyi durdurmaktadır.

Ekonomik kriz dönemleri ise, kitlelerin sisteme karşı güvensizliklerinin had safhaya çıktığı, sisteme dair her şeyi sorgulamaya başladığı dönemlerdir. Çünkü kendi yaşamı altüst olmuştur; açlık, sefalet ve işsizlik onun da yaşamına girmiştir. Sisteme olan inancı, ona kazandırmamış, tersine kaybettirmiştir. Bu nedenle, "farklı" bütün söylemlere aklını ve yaşamını açar. Bu sınıktılardan kurtulma yolu gösteren her düşüncüyü, her eylemi anlamaya çalışır, desteklemeye başlar. Açlıktan ve işsizlikten kurtulma çabası, sistem karşıtı ajitasyona açık hale getirir. Kitlelere ulaşmak, onları örgütlemek, her zamankinden çok daha kolay bir hal alır.

Emperyalist sistemin en şiddetli krizini yaşadığı bu günler, kitlelerin de örgütlenmeye, devrimci ajitasyon-propagandaya ve eyleme açık olduğu gün-

lerdir. Devrimin nesnel koşulları, her zamankinden daha elverişli, kitlelerin arayışları her zamankinden daha büyüktür. Ancak, elbette ki **sadece nesnel koşullar, devrimi gerçekleştirmek için yeterli değildir. Ve ne yazık ki, devrimin öznel koşulları, ülkemizde son derece zayıftır. Bu nedenle, bugün öncelikli görev, öznel koşulları güçlendirmek, devrime önderlik edecek örgütsel güce ulaşabilmektir.** Çünkü, kitlelerin kabaran dalgası, hoşnutsuzluğu ve arayışları, eğer akacakları devrimci bir kanal bulamazlarsa, başka kanallara akar. Bu kimi zaman dinci gerici hareket olur, kimi zaman reformizm, kimi zaman başka bir burjuva akım...

Geçen yıllar, sınıf mücadelesi açısından oldukça sancılı-zorlu yıllar, adeta "sınama" yıllarıydı. '96 1 Mayısından sonra başlayan gerileme, 19 Aralık katliamının gerçekleştiği 2000 sonlarında, koyu bir karanlığa dönüştü. 19 Aralık'tan bugüne kadar geçen süre içinde, bu dönemin ağırlığını üzerinden atmaya çalışan, kitlelerde büyük yankı bulan önemli çıkışlar yaşandı. En başta 2002-03 yıllarına damgasını vuran savaş karşıtı hareketi saymak gerekir. Keza 2004 yılındaki Saraçhane 1 Mayıs, 2005 başında gerçekleşen SEKA direnişi, 2005 sonrasında başta Tekel işçileri olmak üzere özelleştirme karşıtı eylemler, 2005 yılından itibaren feministlerin tahakkümünden kopartılan 8 Martlar, 2007 1 Mayıs'ında Taksim'in zorlanması ve 2007 sonunda Telekom grevi bunların en önemlileri arasındadır. Ancak bütün bu çıkış çabalarına rağmen, döneme damgasını vuran şey, sancının ağırlığı ve devrimci hareketin güç kaybıydı. Pek çok devrimci yapı, bu süreçte güç ve etkinlik, en önemlisi de prestij ve nitelik kaybına uğradı. Legalizm devrimci yapılar içinde hızla yayıldı, yeraltı normları ve yeraltı bilinci giderek zayıfladı. "Kitleler korkuyor" demagojisiyle yeraltından uzaklaşan ve legalizmden etkilenen yapılar arttı. Sözde kiteselleşme adına devrimci yönlerini törpüleyip, reformizme yelken açanlar, eski güçlerini bile koruyamadılar. Her şeye rağmen devrimci değerlerini ve normlarını korumaya çalışan devrimci yapılar ise, belki kitesellik ve güç kazanamadılar, ancak yeni süreçte daha sağlam ve güçlü girmenin zeminini muhafaza ettiler

Elimize ulaşan bilgilere göre, TIKB(B) militanları, 5. Konferans ve Kuruluş ayı dolayısıyla emekçi semtlere ve merkezi yerlere duvar yazılamaları yapmış, pankartlar asmıştır.

Bu dönem boyunca yaşanan tüm deformasyona, ML'den uzaklaşmaya, temel devrimci değerlerin gözden düşürülmesine rağmen, İhtilalci Komünistler olarak bizler, dönemin saldırı sağanağından en az etkilenecek çıktık. Geçen zorlu yılları, örgütsel yapımızı ve değerlerimizi korumak, güçlendirmek ve sağlamlaştırmak amacıyla değerlendirdik. Bu süre boyunca, siyasi-ideolojik donanımımızı yetkinleştirdik, tasfiyeciliğe ve burjuva propaganda-ya karşı ideolojik mücadeleyi yükselttik; güncel-siyasal sorunları çözümlmek için her aşamada ML'ye daha fazla başvurduk; tasfiyecilik döneminde yerle bir edilen örgütsel normları yeniden kurabilmek için uğraştık. **Yenilgi ve tasfiyecilik yılları boyunca, devrimci örgütleri şekilsiz yığınlara çeviren her türden liberalizme ve gevşekliğe, kuralsızlığa ve kitle kuyrukçuluğuna karşı savaş açtık.** Bolşevik-çelikten bir savaş örgütünün en önemli iki unsurunun, sağlam ayaklar üzerine oturmuş bir yeraltı örgütü ve çelikten Bolşevik kadrolar olduğunu bir an bile aklımızdan çıkarmadık.

5. Konferansımız, ülkemiz devriminin günümüzdeki en önemli ihtiyacının, sağlam bir yeraltı örgütü ve çelikten kadrolar olduğunun altını bir kere daha çizdi. Büyük ekonomik kriz ve bu kriz nedeniyle yaşanacak en şiddetli emperyalist savaş koşullarında, ülkemiz devrimini gerçekleştirmenin tek koşulunun, örgüt ve kadro sorununda düğümlendiğini tespit etti. Sadece kitlelerle geniş ve yaygın bağlar kurmak değil, bu kitleleri örgütlü ve devrim savaşçısı haline getirebilmenin yolunun da buradan geçtiğini ortaya koydu.

İhtilalci Komünistler olarak, sürece, ideolojik-siyasi ve örgütsel yönden daha donanımlı, daha hazırlıklı girmeliyiz. Devrim ve sosyalizm idealimizi gerçeğe dönüştürebilmek için, daha fazla sağlamlaşmak, güçlenmek, kitlelerle bağlarımızı derinleştirmek zorundayız. Her iki emperyalist paylaşım savaşı, sosyalizmin zaferiyle sonuçlandı. **I. Emperyalist savaş, dünyanın altıda birinin devrimi gerçekleştirmesine ve sosyalizmin inşasına yol açtı. II. Emperyalist savaşta ise, dünyanın üçte biri devrimini gerçekleştirerek sosyalist kampa dahil oldu. Ve bugün, yaşanan şiddetli ekonomik krizin yol açacağı bir emperyalist paylaşım savaşı, dünyada sosyalizm dalgasının daha da güçlü esmesine neden olacak, peşpeşe devrimler patlamasını sağlayacak olanaklar sunacaktır.** Eksik olan tek şey, devrimci-komünist önderliklerin sözü-gücüdür.

Üzerimize düşen sorumluluk budur ve bu sorumluluğun büyüklüğü ile hareket etmeliyiz. 5. Konferansımızın asıl önemi, bu sorumluluğa uygun hareket etme istek ve iradesini göstermesindedir. Bugüne dek biriktirdiğimiz deney ve tecrübe, aldığımız yol üzerinden, bunu başarmaya daha yakın olduğumuzu söyleyebiliriz.

5. Konferansımızın başarısı, bu konuda kat edeceğimiz mesafe ile orantılı olacaktır.

1 Mayıs'ı Yaratan Öncü İşçilerden ALBERT PARSONS

Albert Parsons bir işçiydi.

Teksas'da doğdu. Tornacı Ahmet, konfeksiyoncu Ayşe gibi bir işçiydi o da. Adı değişti yalnız.

Yoksa onunda sofrası işçi sofrası, elleri nasırlı, bedeni yorgundu çalışmaktan. İkimizden biriydi her şeyiyle.

Basın işçisiydi Parsons. Arada bir çobanlık yaptığı da olurdu. Aslında ailesinde "soylu"lar da vardı. Ama o gerçekte "özgürlük soyu"ndandı. "Özgürlüğün asaleti"ni taşıyordu her şeye rağmen dik tuttuğu omuzlarında. Yarı yerli, yarı İspanyol melezi bir karısı vardı: Luck Parsons. Karikatür sevdalara inat bir kere sevmişti Parsons, Luck da kendisi gibiydi.

Tarafsız değildi o. Bir işçinin asla tarafsız olmayacağını adından daha iyi bilirdi. Hem de öncü işçiydi Parsons. On binlerce işçi ilkin bir demiryolu grevinde tanıdı onu. Yıl 1877. Örgütsüzdü işçiler. Grevin ne demek olduğunu bilen bile çok azdı aralarında. Ama şunu çok iyi öğrenmişlerdi; gün doğumundan akşam karanlığına dek çalışmak bükümüştü bellerini. Demiryolunun her kilometresi arkadaşlarının kolları, bacakları, ceketleri ile döşenmişti. Tüm Amerika'da böyleydi durum. "Fırsatlar ülkesi" giderek geliyordu. Demiryolları, fabrikalar, maden ocakları... Gelişirdi elbet, ne de olsa erkek, kadın, çocuk, işçiler öğütülüyordu temellerinde.

Bir demiryolu greviydi yine. İşçiler miting düzenlemişlerdi. Yukardan baksanız meşale ve pankartlardan oluşan sonsuz bir halı gibiydi işçiler. Çoğunun ağlamak gelmişti içinden, bu kadar kalabalığı görünce. O gün Parsons coşkulu bir konuşma yaptı. **"Ekmeği özgürlük, sütü bağimsızlık olanlar"** diye başladı *"Umut"*tan devam etti.

İyi bir sendikacıydı o. Kendi işyerinde basın işçileri sendikasının kurulmasına öncülük etmişti. Chicago'da ilk esnaf derneğini bile o kurmuştu. O dönem işçileri ya sendikalara ya da işçi partisinde birleştirmeye çalışıyordu. İşçi direnişleri örgütüyor, konuşmalar yapıyor, sendika dergileri çıkarıyor, bir de onlara yazı yazıyordu. Yüzlerce kilometre ötede bile bir grev olsa, işçiler emindi ki, orada Parsons vardı. *"Ne biçim adamdı bu? Yorulmak bilmezdi. İşlerin ters gitmesi ya da bir karşı çıkış onu daha güçlü yaptı. Herkesin su ratı bir mil uzamış olsa bile, o gülebilirdi. Bir akşamda dört kez konuşma yapabiliirdi."* Dedik ya öncü bir işçiydi o.

Her gün mücadele içerisinde gördükleri, tanıdıkları ve işittikleri ile daha da çelikleşen sınıf bilinci, proleter disiplini ile birleşti mi, korkunç bir enerji çıkıyordu ortaya, o da bu enerji ile sarılıyordu işlere. Çünkü yaptığı kendi kurtuluşlarının yolunu örmekti. Bu yol zordu. Durmadan gözaltına alınmak, dayak yemek, patronların kara listesinde olduğu için işe alınmamak; eşi ve çocukları ile yarı aç yarı tok yaşamak... Ve inadına Parsons gibi hep neşeli, enerjik ve mutlu olmak...

Proleter sevgileri ile işçi partisinin de diğerleri gibi oy avcısı olduğunu anlayınca çıktı oradan. 8 saatlik işgünü mücadelesinin başına geçti. **"8 saat hareketi"** öyle sıradan bir hareket değildi. İşçi sınıfının tarihsel kazanımı olacaktı bu. Dalga dalga yüz binlerce işçi içine alıyor, Ameri-

ka'dan Avrupa'ya yayılıyordu.

Kavga çok çetin yürüyordu. İşçiler birçok defa saldırıya uğruyor, şehitler veriyordu. Maden işçilerinde bastırılıyorsa direniş, dokuma işçilerinde yeniden patlıyordu.

Albert Parsons, bu çetin kavganın tam ortasıydı. Sendikalar birleşip Orta-Amerika'nın batısına gönderdiler onu. Sonrada Washington'daki büyük "8 saat kongresine" Chicago delegesi olarak katıldı. Kongre onu işçi hareketini yönetecek komiteye üye seçti. Amerika'nın en ücra kasabaları, kömür ocakları onun ayakları ile tanıştı. Ateşli söylevlerini dinledi. "8 saat hareketinin" bayrağı gibi yaşıyordu işçilerle.

"Washington'da bir şeyler oldu ona, değişti." Artık daha başka türlü şeyler de anlatır oldu. Evet, sosyalizmi anlatıyordu Parsons, kendisi gibi olanlara. Sosyalizm... Rahatça nefes alabilecekleri tek yer gibi hayal ediyordu onu işçiler. Çocuklarının şen kahkahalarla güleceği, tüm yeteneklerinin serpilip gelişeceği, "yaratan ve kahreden" ellerin birbirine korkusuzca uzanacağı yer...

Parsons uluslararası işçi örgütüne girmişti. O artık ihtilalci bir sosyalist. Sosyalizm ve işçi sınıfı konusunda eline ne geçerse okuyan, işçilere sonsuz güven veren, sögukkanlı, mantıklı ve cesurdu. Hem bir çelik kadar sert, hem bir pamuk kadar nazikti.

Arkadaşları onu hep köşebaşında ölü halde bulacaklarından korktular. Çünkü polis onu ne zaman ele geçirse, böyle tehdit ediyordu. Pinkerton ordularına gizli emir verilmişti, onu öldürmeleri için. Bir de çok komik bir afiş basmışlardı onunla ilgili: Parsons, uzun sakallı bir eşkıya görünümünde ve iki elinde birer bomba tutuyor. Resmin altında da kocaman bir "Anarşist" etiketi yapıştırılmış! Tehlikeliydi Parsons, çünkü mücadele içinde yorulmadan, bıkmadan uğraşan, işçilerle sonuna kadar ilgilenen bir proleter devrimciydi.

İşçiler, "8 saat hareketini" kazanmakta ne kadar kararlı ve birlik olduklarını damgalayacakları bir gün seçtiler kendilerine. 1 Mayıs! O gün ülke çapında örgütlenmişlerdi. Bütün Pinkerton ordusu akın etmişti Chicago'ya. O gün kılına bile dokunmadılar işçilerin.

Ama 3 Mayıs günü Kereste Sürücüleri Sendikası, bin kadar Mc Cormic işçisiyle fabrika önünde miting yaparken, olanlar oldu. 6 bin grevcinin önünden, grev kırıcılar fabrikadan çıkmaya başladılar. İşçiler kin doluydu onlara karşı. Sövdüler, üzerlerine yürüdüler. Bu sırada fabrika polisi ateş açtı işçilere.

Ertesi gün Hay Market önünde toplandılar. Kürsüden konuşma yapılırken polislerin önüne nereden geldiği belli olmayan bir bomba düştü.

1 Mayıs'ı yaratanlar konuşuyor

8 saatlik işgünü mücadelesini örgütleyen öncü işçilerden; August Spies, Louis Lingg, George Engel, Adolph Fischer ve Albert Parsons, 1,5 yıl süren davada yargılandılar. İşçiler, mahkemede sınıfın gerçek öncüleri olarak, sanık sandalyesinden tüm burjuvaziyi yargıladılar. Bu süre boyunca işçiler, önderleri için sokakları doldurdu, onların idamını durdurmaya çalıştı. Buna rağmen dört işçi idam edildi. **Louins Lingg** ise, idam edilmeden önce hücresinde katledildi

George Engel karar duruşmasında şöyle bağıırıyordu, *"Hakları yalnız imtiyazlı olanlara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim."*

Adolph Fischer ise, *"Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak fikirlerimden ötürü öleceğim, bir sözüm yok."*

August Spies, idam sehpasından son kez haykırdı: *"Öyle bir zaman gelecek ki, bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü çıkacaktır!"*

Albert Parsons, zindandayken çocuklarına yazdığı mektupta ise, daha doğmamış çocuklara da sesleniyordu:

"Bu kelimeleri yazarken adlarınız üstüne gözyaşlarım damlıyor. Bir daha hiç karşılaşmayacağız. Ah, sevgili çocuklarım. Nasıl içten, derinden seviyor sizi babacığınız. Sevdiklerimiz için yaşamakla gösteririz sevgimizi ve gerektiğinde sevdiklerimiz için ölmekle de. Benim hayatımı ve doğal olmayan haksız ölümümü başkalarından öğreneceksiniz. Babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını vermiş bir kurbandır. Size miras olarak şerefli bir ad ve yerine getirilmiş bir görev bırakıyorum. Onu koruyun, bu yolda yürüyün. Kendinize karşı doğru olun, o vakit başkalarına karşı sahte olamazsınız. Yaratıcı, uyanık ve neşeli olun. Anneniz! O, kadınların en yücesi, en şereflisidir. Onu sevin, sayın ve öğütlerine uyun. Çocuklarım, değerli varlıklarım bu mektubu yalnız sizin için değil, daha doğmamış çocuklar için de ölen bir kişinin ölüm yıldönümlerinde okumanızı istiyorum."

Babanız Albert Parsons

Provokasyon! Yaşananlar, bir gün önce Mc Cormic önünde olanlardan çok daha vahşicediydi. İşçiler, eşleri, çocukları, yaprak gibi dalgalandılar kurşun rüzgarlarıyla...

Yalnız işçiler silahsızdı o gün. Kim atmıştı bombayı? Günler boyu caddeler karakola döndü Chicago. Gece yarısı baskınlarından, işkence makinalarından, sürüklenmelerden arta kalan, kan kokusu doldurdu havayı. Bir işçi tulumu görmeleri yeterliydi bunun için. Bulamadılar bombayı atanı. Çünkü asıl fail kendileriydi. Yine de bine yakın insan tutukladılar. Bomba işini de en gözlerine kestirdikleri sekiz kişiye yıktılar. En başta da çok iyi tanıdıkları işçi önderi Parsons'a. Bomba atıldığında Hay Market önünde bile değildi, ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Dava 1.5 yıl sürdü. 1.5 yıl boyunca tüm Chicago ayaktaydı. Sekiz öncü işçiden dördüne idam cezası kesildi. Biri ise hücresinde katledildi. Parsons'dan özür dilekçesi imzalamasını istediler. Sınıf bilinçli bir işçi olarak bunu yapmayı aklından bile geçirmedi. Her biri son anlarına kadar, işçi sınıfının gerçek birer evladı gibi davrandılar. Cenazeleri ardı arkası gelmeyen bir işçi seliyle kaldırıldı.

Parsons'un marangoz olan bir arkadaşı onu anlatırken "Parsons gibi tek bir adam var yer yüzünde, iki değil" diyordu. Bugün işçi sınıfın daha pek çok Parsons'lara ihtiyacı var.

☆ 2 Nisan 1948-Sabahattin Ali öldü

1907 yılında Gümlüce'de doğan Sabahattin Ali, ülkemizde işlenen ilk faili meçhul cinayetlerden birinde öldürülür. Asıl mesleği öğretmenlik olan Ali, daha sonra gazetecilik de yapmıştır. Yazıları ve romanları üzerine, hem devletin, hem de sivil faşistlerin saldırılarına maruz kalır. Aziz Nesin ve Rıfat Ilgaz'la birlikte çıkardığı Markopaşa, Malum Paşa, Merhum Paşa ve Öküz gibi mizah dergilerinde de bir süre yazar. Dergi, isminin "Milli Şef"i çağrıştırdığı iddiasıyla kapatılır. Sabahattin Ali hakkında da dava açılır ve tutuklanır. Cezaevinden çıktından sonra yurtdışına gitmek ister, fakat pasaport verilmez. Kaçak yollarla gitmek için para karşılığında anlaştığı Ali Ertekin isimli biri tarafından Bulgaristan sınırında öldürülür. Ali Ertekin, 4 yıla mahkum edilmesine rağmen, birkaç hafta içinde serbest bırakılır. Sonrasında CHP üyesi ve emniyet mensubu olduğu anlaşılmaktadır. Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yazarıdır. Yanı sıra şiir ve öykü de yazan Sabahattin Ali, makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir.

☆ 4 Nisan 1968-Amerikalı Siyah Lider Martin Luther King Öldürüldü.

15 Ocak 1929'da Atlanta'da doğdu. 1955 yılında bir siyahın kilisedeki liderliğini bir beyaza bırakması yönündeki kanunu protesto etmek için boykot düzenledi. Bu boykot 382 gün sürdü ve otobüslerdeki ırk ayrımı kalkana kadar sürdü. Yurttaş Hakları Hareketi'ni 1957 yılında kurdu. 1961 yılında harekete komünistlerle

rin sızdığından şüphelenen FBI, King'i dinlemeye ve izlemeye aldı. Hareket, '60'lı yıllarda Amerikan halkının gündemine oturmuştu. King, oy hakkı, çalışma hakkı, ayrımcılığın kalkması için eylemler düzenledi ve bu eylemler sonrası kanunların çıkmasını sağladı. Bu eylemlerden en önemlisi, 1963 yılında düzenlediği Washington yürüyüşüdür. Bu yürüyüş büyük yankı uyandırdı, bazı hakların kazanılmasında etkili oldu. Sonraki yıllarda ABD'nin diğer şehirlerinde de birçok eylem örgütledi. 1968 yılında bir eylemde yaptığı konuşmanın ardından, kaldığı otelde suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973-Pablo Picasso Öldü

Guernica tablosunun ne kadar güzel olduğunu söyleyen Alman subayına "Onu ben değil siz yaptınız" diyen Picasso, yaşadığı toplumun sorunlarına, yaşamlarına duyarlılık gösteren bir sanatçıydı. Karikatürist, grafiker, ressam, heykeltıraş, seramikçi, dokumacı, giysi ve sahne düzenleyicisi, şair, tiyatro yazarıydı. Sanatın her alanında eserler veren bu sanatçı, aynı zamanda Fransa Komünist Partisi'nin üyesiydi. 2. Dünya Savaşı başlamadan önce "Benim resimlerim düşmana karşı saldırı ve savunma silahıdır" diyordu. Savaş günlerinde ise tüm varlığıyla savaşmanın zorunlu olduğunu söylüyordu.

11 Nisan 1985-Enver Hoca öldü

Enver Hoca, II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk'taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmıştı.

Stalin'in ölümünden sonra '60'lı yıllarda Kruşçev revizyonizmine savaş açtı. '70'li yıllarda ise, bu defa "Mao Zedung Düşüncesi" (MZD) ve "Üç Dünya Teorisi"ne (ÜDT) karşı ideolojik mücadeleyi yükseltti. "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabı, tüm dünya komünistlerine ışık tuttu.

3 milyon nüfuslu bu küçük ülkede, Enver Hoca bu dönem uluslararası komünist hareketin önderliğini de üstlendi. Ülkemizde de komünistlerin ÜDT ve MZD'ye karşı mücadele bayrağını açmasında, Enver Hoca'nın önemli bir rolü oldu.

Emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Arnavutluk'u boyun eğdirme çabalarına karşı, "Arnavutluk halkı gerekirse ot yer, boyuneğmez" diyerek meydan okudu. Ve ölene kadar da her tür kuşatmaya karşı direndi, Arnavutluk'u tek sosyalist ülke olarak yaşatmayı başardı.

1985 yılında ölen Enver Hoca, dünya devrim tarihine oldukça önemli bir miras bıraktı. Ve ML önderler arasında onurlu yerini aldı.

Aires'e 24 saatlik yürüyüşler düzenlediler. Yürüyüşlerinin sonuncusunu da 2006 yılında yaptılar. Yapılan eylemler sonucu katledilenlerin polisler ve askerlere verilen çocuklarına ulaşıldı. Anaların yüzde 80'i çocuklarına değilse bile torunlarına ulaşabildi. Eylemleri dünyadaki birçok ülkeye ilham kaynağı oldu. Bestelere konu oldular. Türkiye'deki Cumartesi Anaları da Arjantin'de verilen bu onurlu ve kararlı mücadelenin temsilcisi oldular. Bugün Plaza De Mayo anneleri derneği bulunmakta ve bu dernek sadece kayıplar değil her türlü ekonomik ve siyasi hak arama mücadelesine önderlik etmeye çalışıyor.

☆ 16-17 Nisan 1992-Dev Sol Savaşçıları Şehit Düştü

Sabahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, Şadan Öngel, Ercüment Özdemir, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen, polis tarafından kuşatıldıkları evlerinde kahramanca çatışarak şehit düştüler ve devrimci mirasımıza yeni bir değer eklediler.

☆ 19 Nisan 1943-Varşova Ayaklanması Başladı

Yahudilerin katliamlara karşı gerçekleştirdikleri tek silahlı direniş olan Varşova Ayaklanması'dır. 450 bin Yahudi hapsedildikleri gettoda, aç bırakılarak, işkence yapılarak ya da gaz odalarına gönderilerek katledildiler. Nisan ayına gelindiğinde kalan 60 bin Yahudi silahlı ayaklanmaya başladı ve yüzlerce Alman askeri öldürüldü. Karşılığında ise 13 bin Yahudi katledildi. Geride kalanlar ise farklı kamplara gönderildiler. Kaçabilenler, Polonya'daki halk direnişine katıldılar.

☆ 22 Nisan 1997-Tupac Amaro (MRTA) Gerillaları Katledildi

Peru'daki Japon büyükelçiliğini işgal eden gerillalar, eylemlerinin 126. günü Peru komandolarının operasyonu sonucu katledildi.

Nisan Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

18 Nisan 1979-Azmi Akan

İhtilalci Komünist hareketin ilk şehidi olan Azmi Akan, Adana Hacıbayram Karakolunda gözaltına alınan yoldaşlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci'nin komutasında düzenlenen baskında, polis tarafından vurularak şehit düştü.

O, bir ihtilalci komünist kadronun nasıl olması gerektiğini gösteren prototiptir. Harekete bağlılığı ve dava adamı olmasıyla, kısa sürede gelişen, önder kadrolardan biridir. Kürt, Arap ve Türk halkının içiçe yaşadığı Adana'nın emekçi semtlerinde, fabrikalarında çalışma yürüttü. Varlıklı bir ailenin çocuğu olmasına rağmen onlar gibi yaşadı. İyi bir örgütçüydü. İşçi sınıfı içinde, emekçi semtlerde, yeni kadrolar yetiştirmek, hareketi büyütmek için canla başla çalıştı. İlegal faaliyetlerin örgütleyicisi, bizzat başına geçip yapanydı. Kendini askeri konularda geliştiren, tüm silahları kullanmayı öğrenen ve yoldaşlarına öğretendi. Siyasal gelişimini de ihmal etmeyen, okuyan, tartışan, yazan biriydi. Fakat bunları, bilgiçlik taslamak, entelektüel gevezelik yapmak için yapmaz, onu yaşamını değiştiren, örgütlenme ve savaşma yeteneğini geliştiren bir klavuz olarak değerlendirirdi.

Fatih ve İsmail'in örgütçülüğü ile Osman ve Sezai'in askeri yönleriydi Azmi'ye de yol gösteren. Onları örnek aldı kendine ve onlara layık biçimde, onlarla omuz omuza çarpışarak son nefesini verdi.

☆ 13 Nisan 1977-Plaza De Mayo anneleri ilk eylemini yaptı

Mayıs Meydanı anlamına gelen Plaza De Mayo adını alan anneler, Arjantin'deki cunta sırasında katledilen ve kaybedilen 30 bin insan için 1977-1983 yılları arasında eylemler yaptılar. Taktıkları beyaz başörtüleriyle tanındılar. Tıpkı Şili'deki, Türkiye'deki anneler gibi çocukların hesabını sormak için kaptillerin yakasına yapıştılar. İlk eyleme başladıklarında en genci 74 yaşındaydı ve sadece 14 anneydiler. Yaptıkları eylemler ses getirdi ve sayıları her geçen gün biraz daha arttı. Dünyaya örnek oldular ve mücadelelerini demokrasinin diğer alanlarına da taşıdılar. Her yıl 6-7 Aralık tarihlerinde başkent Bouines

TASFİYECİ BATAKLIĞIN SON 12 YILI-II

91

yılında yayınlanan “Tasfiyeciliğin son 10 yılı” broşürüne gönderme yaparak, kaleme aldığımız “Tasfiyeci bataklığının son 12 yılı” başlıklı yazımızın ilk bölümünde, tasfiyecilerin yaşadıkları çürüme ile birlikte atomlarına kadar parçalanma halini, bunun ideolojik-siyasal-örgütsel tasfiyenin doğal sonucu olduğunu ortaya koyduk. Ve son gelişmelerin, yıllar önce yaptığımız eleştiri ve uyarıları bir kez daha haklı çıkardığını, o günkü “kehanet”lerin bugün birer gerçek olarak karşımıza çıktığını gösterdik.

Yazımızı yazdığımız sırada da tasfiyeciliğin ifşaatları devam etti. Hemen her gün, internet sitelerine yeni yazılar kondu. Bu yazıların her birinde, tasfiyeciliğin içine düştüğü çürüme ve rezilliği gösterecek tonlarca örnek bulmak mümkün. Fakat yüzlerce sayfayı bulan bu külliyanın hepsini okumak gibi bir lüksümüz olamaz. Buna ayıracak ne zamanımız, ne de tahümmülümüz var. Ayrıca temel belge, içlerine düştükleri durum hakkında yeterince bilgi veriyor. O yüzden I. bölümde belirttiğimiz gibi “Devrimci Kopuşa Çağrı” başlıklı yazı ile “Sonuç Bildirgesi”ni esas alıyoruz. Onun dışında, gelişmeleri daha iyi anlamamıza yarayacak bazı yazılardan alıntılar yapıyoruz. Örneğin “Örgütsel Rapor” başlıklı yazıda, son 12 yılı nasıl yaşadıklarını anlatıyor ve birçok itirafta bulunuyorlar. 7 yıl süren son tartışma sürecinde, “örgütsel rapor”un tam beş kere yeniden yeniden yazıldığını öğrenmek bile, nasıl bir yönetim ve yapıyla karşı karşıya olduğumuzu anlamaya yetiyor.

“Tasfiyeciliğin son 10 yılı” broşürümüzde, 12 Eylül tasfiyecileri için, “onlara o anda yutamayacakları, ama yakında kabul etmek zorunda kalacakları şeyi, erken yutmaya zorlamakla karşı karşıya kalmıştık.” diyoruz. “Ama zaman, hep

bizden yana oldu” diye ekliyoruz. Gerçekten de her iki dönemde de (12 Eylül ve 2000 sonrası) aradan geçen zaman, hep bizden yana oldu ve tasfiyecilik konusundaki eleştiri ve öngörülerimizi doğruladı.

Tasfiyecilerin bir “yengeç sepeti” olduğunu ve bu durumun bölünme ve parçalanmayı getireceğini söylüyor-duk örneğin. “Üç ana grup ve ona bağlı grupçuklar” olduğunu, kendi ağızlarından duyuyoruz şimdi.

“Güncel politika” diye ortaya attıkları taktiklerin ve örgütsel alandaki uygulamaların legalizmi doğurduğunu, bu duruma set çekilmezse, tamamen legalizme kayılacağını söylüyorduk. 12 Eylül öncesi ve sonrası legalizmin en önemli göstergüsü olan “dergi-dernek devrimciliği”ni de aşarak, internet dergiciliğine, oradan sanal dünyada konferansa kadar işi götürdüler.

Burjuva-liberal kesimlerden etkilendiklerini, “yeni” adına ML’yi deforme eden teoriler savunduklarını söylüyor-duk. Girdikleri bu hattı daha da derinleştirip reformist-troçkist kırmaları tezlere sarıldılar.

O yıllarda emarelerini görmeye başladığımız, faaliyetleri yurtdışından yürütme girişimleri üzerinden 12 Eylül mülteciliğine dikkat çekmiştik. Şimdi hepsi mülteci durumundalar ve daha ileri gidip bunu teorileştiriyorlar. vb. vb...

Tasfiyecilik yenilmeye mahkumdur

Gerek 12 Eylül yıllarında, gerekse 90’lı yılların ortasından itibaren tasfiyeciliğe karşı verdiğimiz mücadele, Türkiye devrimci hareketi ve komünist hareket açısından yaşamsal önemdeydi. Onun sonuçlarını da aldığımızı söyleyebiliriz. Bunda, yürüttüğümüz ideolojik-siyasi mücadele ve devrimci duruşta ısrarımızın rolü tartışılmaz.

Fakat tasfiyeciliğin artık tel tel dökülmesinde, nesnel zemindeki değişimi de gözardı edemeyiz. Nasıl ki 12 Eylül tasfiyecileri, içlerine düştükleri durumu ‘87’den sonra -yani yenilgi yıllarından çıkıp, toplumsal kesimlerde yeniden hareketlenmenin başladığı yıllarda- itiraf etmeye başladılarsa, ‘90 sonrasında tasfiyecileri de itiraflarına, 2000’in ortalarında başladılar, ama asıl olarak son yıllarda döküldüler. Bunda kapitalist-emperyalist sistemi sarsan kriz ve tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de krize karşı yükselen işçi-emekçi hareketi belirleyici bir rol oynadı. Çünkü tasfiyecilik, oportünizmin “yenilgi yıllarında aldığı biçim”di. Devrimin toparlanma ve yükselişe geçtiği dönemlerde, tasfiyeci görüşlere artık kimse itibar etmiyordu. Böyle dönemlerde tasfiyeci yapılar da iyice eriyor ve yeni bir iç mücadele kaçınılmaz oluyordu.

“Bizim tasfiyeciler”in de yaşadıkları parçalanma ve erime halinin, daha önce değil de bu döneme rastlaması, yenilgi yıllarından çıkışla doğrudan ilintilidir. Özellikle kriz sonrası artan toplumsal hareketlenme, tasfiyeciliğin nesnel zeminini ortadan kaldırmakta, ayaklarının altındaki halıyı çekmektedir. Bu yüzden tepetaklak olmuşlar ve tasfiyecilik bataklığına saplandıklarını itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Tasfiyecilik döneminin tasfiyeci örgütü oldukları için de, yükseliş döneminde yokolmaya mahkumdurlar.

Tasfiyecilerin çok sık söyledikleri “bir dönem kapanmıştır” sözü, -bozuk saatin günde iki kez doğruyu göstermesi gibi- bugün geçerlidir. Ama kapanan, onların dönemidir! Çünkü tasfiyecilik dönemi kapanmıştır! Hareket yeniden doğrulurken, onlar yere kapaklanmışlardır.

Kopuşumuzun üzerinden 12 yıl geçti. ‘95-97 yılları arasında gerçekleşen “Tartışma Platformu”(TP) sürecinde örgütsel-tüzüksel sapmalar başta olmak üzere, o dönemki politika ve taktiklerden teoriyi ele alış tarzına, yayın politikasından önderlik ve kadro anlayışına kadar, çok boyutlu bir eleştiri sürecine tabi tuttuk. Dayanaklarımız da ML’nin temel doğruları ile ihtilalci komünist hareketin programatik görüşleri, o güne dek yarattığı gelenek ve değerler sistemiydi. TP sürecinde ortaya koyduğumuz görüşler, ‘98 Şubat’ında yapılan 3. Konferans’ta daha derli-toplu biçimde belgeleştirildi. O günden sonra da, tasfiyecileri kendi bataklıklarında bırakıp yolumuza devam ettik.

Elbette genel olarak tasfiyeciliğe karşı mücadelemiz kesintisiz sürdü. Çünkü o, yaşadığımız dönemin hastalığıydı ve devrimci kalabilmek için tasfiyeciliğe karşı her yönden savaşım vermek zorundaydı. 12 Eylül’den farklı olarak tasfiyeciliğin kendi içimize kadar sirayet etmiş olması, bu savaşımı daha köklü ve sistemli bir şekilde sürdürmeyi gerektiriyordu. Her aşamada tasfiyeciliğin izlerine karşı amansız bir mücadele yürüttük.

Bugün yeniden tasfiyecileri konu etmemizin birinci nedeni, içlerine düştükleri durumun ve geldikleri son noktanın görülmesini sağlamaktır. Ki bu, onların şahsında genel olarak tasfiyeciliğin iflasının görülmesi, bunun nesnel ve öznel yanlarının kavranması açısından öğreticidir. İkinci nedeni ise, hala “devrimci kopuş”umuz, o dönem ortaya koyduğumuz görüşleri ve mücadele yöntemlerimizi çarpıtıyor oluşlarıdır. İçlerine düştükleri durumu, kendi suçlarını, bizim devrimci duruşumuzla, hatta hareketin tarihi ile açıklamaya kalkarak, sıyrılmaya çalışmalarıdır. Bütün bunlara gözyumumuz, seyirci kalmamız düşünlümez.

Tasfiyecilerin bizleri içeride-dışarıda tecrit etme çabalarına da, “aslolan mücadeledir” diyerek ve ona uygun bir pratik tutum izleyerek, yanıt verdik. Bizim muhabatımız, işçi ve emekçilerdi. Görevimiz, sınıf mücadelesinin sorunlarına vakıf olmak, işçi ve emekçilere yol göstermekti. Bu perspektifi hiç yitirmeden, kavgada yerimizi aldık.

Bugün yeniden tasfiyecileri konu etmemizin birinci nedeni, içlerine düştükleri durumun ve geldikleri son noktanın görülmesini sağlamaktır. Ki bu, onların şahsında genel olarak tasfiyeciliğin iflasının görülmesi, bunun nesnel ve öznel yanlarının kavranması açısından öğreticidir. Aynı zamanda devrimciliğe ısrarın, her koşul altında devrimci değerleri savunmanın, bunun er-geç başarıya ulaşacağına bir kez daha görülmesi yönüyle de anlamlıdır.

İkinci nedeni ise, hala “devrimci kopuş”umuzu, o dönem ortaya koyduğumuz görüşleri ve mücadele yöntemlerimizi çarpıtıyor oluşlarıdır. İçlerine düştükleri rezil durumu, kendi suçlarını, bizim devrimci duruşumuzla, hatta hareketin tarihi ile açıklamaya kalkarak, sıyrılmaya çalışmalarıdır. Bütün bunlara gözyummamız, seyirci kalmamız düşünülemez.

Tasfiyecilik; geçmişin inkarıdır

Lenin, tasfiyeciliği, “*örgütü, her neye mal olursa olsun tasfiye etme çabası*” olarak boşuna tanımlamıyor. Ve ekliyor: “*Hatta programın, taktiklerin ve parti geleneklerinin açıktan reddedilmesi pahasına bile olsa...*” (Tasfiyecilik Üzerine sf 250)

Tasfiyeciler, “güncel politika ve taktikler” adı altında başlattıkları tasfiye hareketini, hareketin kuruluşuna, tüm tarihine dil uzatacak raddeye getirdiler. Kendilerine “*proletarya sosyalistleri*” payesi veren Q çizgisi, hareketin kuruluşundan itibaren, “*herşey yanlış*” diyecek kadar gözü dönmüş durumda. Son tartışma süreçlerindeki sloganları; “*bugüne kadar ne yapmışsak, bundan sonra tam tersini yapmalıyız*” şeklindedir. Bunu bir adım ileri taşıyıp, ihtilalci komünist hareketi, “*tarihi boyunca ara akım olmaktan kurtulamamış bir ara sınıf örgütlenmesi*” olarak niteleyebilmiştir. Başkalarından apartılmış bu tür tanımlarla, hareketi getirdikleri noktayı, bunda kendine düşen payı örtbas ederek, onun görkemli tarihine, ML çizgisine saldırmaktadır.

Aslında daha TP sürecinde ortaya çıkan geçmişin inkarı ve herşeyi kendileriyle başlatma narsizmi, yükselen devrimci tepkiyle birlikte bir süre bastırılmış, fakat sonra, daha dizginsiz bir hal alarak bugünkü noktaya ulaşmıştır. O yıllarda, bunların “kendilerine sevdalı” olduğunu, “geçmişin inkarı” üzerinden kendilerini varetmeye çalıştıklarını, “hata ve eksiklikleri kadrolara, başarıları ise kendi hanelerine yazdıklarını” söylemiştik. (Bkz: TP Tutanakları-Yol Ayrımı) Fakat işi ’79 kuruluş dönemine kadar götürecek bir cüret içinde değillerdi henüz. Şimdi tüm ipleri koparmış olarak, herşeye fütursuzca saldırıyorlar.

Hareketin bu noktaya getirilmesinde,

***Her iki taraf da
TİKB’nin geçmişi
üzerinde tepiniyor.
O tarihi sadece
kendilerinin bildiklerini,
kendileri nasıl
tanımlarsa, öyle kabul edileceğini sanıyorlar.***

***Ama yanılıyorlar!
Herkes şunu çok iyi bilmelidir ki, bu hareket sahipsiz değildir! Onun tarihi ile, geçmişi ve yarattığı değerler ile, kimsenin oynamaya hakkı yoktur! Onlarca şehidin kanı ve yüzlerce komünistin teri ile bugünlere gelmiş bir hareketi karalamak, o görkemli tarihi yok saymak, kimsenin haddi değildir! Ve hiç kimse, suçlarının kefaretinin, tarihimize ödetmeye kalkmamalıdır! Buna izin vermedik, vermeyeceğiz!***

yıllardır Q çizgisiyle suçortaklığı yapan “*Sonuç Bildirgesi*” yazarları da şimdi onları “*nihilizmle*” suçluyor. Sanki yeni bir durummuş gibi ve sanki kendileri bundan azadelermiş gibi...

“*TİKB olarak neden bu haldeyiz?*” sorusuna, Q çizgisi, “*Devrim stratejimizi 1990 başlarında değiştirerek doğrudan sosyalist devrim dememiş olmamız*” diye yanıt veriyor. Herşeyi, yaşamdan kopuk, entelektüalist “teorik gelişkinlik”le açıklayan Q çizgisi için, bu yanıt hiç şaşırtıcı değil. O, geliştirdiği “teoriler”le tüm sorunların çözeceğini sanıyor hala! **Ortada devrimci bir örgüt yok ise, “demokratik” ya da “sosyalist” hangi devrimi yapacaksınız? Bırakalım devrim yapmayı, en basit faaliyetleri bile yürütemediğiniz bir durumda, devrimin tipinin şu ya da bu olması neyi değiştirecek?** Diğer yandan, sanki “sosyalist devrim” savunucuları, bugüne dek hiç tasfiyecilik yapmamış! Rusya’da “sosyalist devrimci”lerin en sağcı ve tasfiyeci görüşlerle malul oldukları, keza Türkiye’de de reformistlerin yıllardır “sosyalist devrim”i savundukları ve 12 Eylül tasfiyeciliğinin başını çektikleri bilinmiyor mu?

TİKB’nin merkez yayın organı Orak-Çekiç’in 1982 tarihli 36. sayısında yer alan “*Tasfiyeciliğin Takvimi*” yazısında, 12 Eylül sonrası gelişen tasfiyeciliği üç bloka ayırdıktan sonra, birinci sıraya TKP, TİS, TSİP gibi “sosyalist devrim” savunucularını koyuyor. (Tasfiyeciliğin son 10 yılı: sf:74)

“Bildirge” yazarları da bu “*sosyalist devrim*” gerekçesini doğru bulmuyor. “*Bize göre*” diyorlar, “*yapısallaşmış tarihsel zaaflarımızın en başında proleter devrimci içerik ve temellerde bir iktidar bilinci ve iddiasından uzaklığımız gelir... Bu ‘iktidar-sızlık’, bize TİKB öncesi grup döneminden kalan olumsuz bir mirastır. Bu anlamda köklüdür, derindir, kısacası ‘mayamızda’ vardır... Bütün öznel zaaf ve zayıflıklarımızın ‘anası’ durumundadır.*”!

Ve şimdiye kadar “hata ve eksiklik” diye sıraladığı ne varsa, “*programsız devrimcilik*”, “*örgütlü görünen örgütsüzlük*”, “*kongre ve konferansların keyfiliği*”, “*çevrecilik*”, “*işçi ve emekçilerden kopukluk*”, “*entelektüalizm*”, vb. hepsini getirip “*iktidar perspektifi yoksunluğu*”na bağlıyor, bunu da TİKB önceli grup yapısına kadar dayandırıyor. Ne yapsınlar(!) suç onlarda değil ki, “*mayamızda var*”(!) Yani “*mayamız bozuk*”! Bütün öznel zaaf ve zayıflıkların “anası” bu “maya”!

Q çizgisinin “*tarihi boyunca ara akım olmaktan kurtulamamış, ara sınıf örgütlenmesi*” tanımı ile “Bildirge”cilerin “*mayamız bozuk*” tespiti, aynı geçmiş inkarcılığı ve kendi suçlarını hareketin tarihi ile açıklamaya gayretkeşliğinde buluşmuyor mu? Bir de Q çizgisine “*inkarcı*”, “*nihilist*” diye saldırıp, sözde harekete sahip çıkma adına yapıyor bunlar. Her iki taraf da TİKB’nin geçmişi üzerinde tepiniyor. O tarihi sadece kendilerinin bildiklerini, kendileri nasıl tanımlarsa, öyle kabul edileceğini sanıyorlar. Ama yanılıyorlar!

Herkes şunu çok iyi bilmelidir ki, bu hareket sahipsiz değildir! Onun tarihi ile, geçmişi ve yarattığı değerler ile, kimsenin oynamaya hakkı yoktur! Onlarca şehidin kanı ve yüzlerce komünistin teri ile bugünlere gelmiş bir hareketi karalamak, o görkemli tarihi yok saymak, kimsenin haddi değildir! Ve hiç kimse, suçlarının kefaretinin, tarihimize ödetmeye kalkmamalıdır! Buna izin vermedik, vermeyeceğiz!

“*İktidar perspektifi zayıflığı*” TİKB önceli grup dönemi için yapılan eski bir tespittir. O da ‘70’li yıllarda biraraya gelen küçük-burjuva grubun, o dönemki bir çok yapıdan daha ileri görüşler savunmasına rağmen, örgüt olma iradesini gösterememesi ve THKO ile yanlış bir birliğe girmesi üzerine söylenmiştir. THKO içinde devrimci bir muhalefetin başını çektikleri halde, kopuştan sonra da -yaklaşık iki yıl- örgüt olma sancılarını yaşamış, ancak ’79 Şubat’ında o iradeyi ortaya koyabilmiştir. On dan sonra da, kendini her yönden değiştirip geliştiren bir rota izlemiştir. Aksi halde kuruluşundan bir buçuk yıl sonra gerçekleşen 12 Eylül cuntasına karşı, gerek ideolojik-siyasi, gerekse örgütsel-taktiksel doğru bir hat izlemesi ve o büyük direnişi gerçekleştirmesi mümkün olamazdı. “*İktidar perspektifi*”ne sahip olmayan bir hareket, ne yeraltında öyle bir örgüt yaratabilir, ne resmi ve sivil faşizme karşı militan bir duruş sergileyebilir, ne de faşist cuntaya karşı tek başına kalma pahasına içerdedışarıda direniş destanları yazabilirdi. “İktidar perspektifi”ndeki zayıflık (“yoksunluk” değil, zayıflık! Aksi halde “devrimci” bir gruptan bile bahsedilemez!) hareketin grup dönemine aittir. Örgütlü yapıya geçişle birlikte, bu zayıflık da adım adım aşılmıştır.

Ayrıca “iktidar perspektifine” sadece komünistler sahip olmaz. Küçük-burjuva devrimcileri, ulusal kurtuluş hareketleri de pekala “*iktidar perspektifi*” ile hareket ederler. “İktidar perspektifi”ne sahip olmak; iktidarı hedeflemek, onu ele geçirmek için savaşmak ise, ülkesinde devrim yapmış birçok küçük-burjuva, ulusal hareket vardır. Fakat bu hareketlerde de tasfiyecilik görülebilir. 12 Eylül yıllarında küçük-burjuva maceracı hareketlerin, 90’lı yılların ikinci yarısından sonra da Kürt ulusal hareketinin yaşadığı gibi. Yani “iktidar perspektifine” sahip olmak, tek başına tasfiyeciliğe karşı şerbetli yapmaz.

Lenin, “*tüm devrimlerin temel sorunu, iktidar sorunudur*” der. Dolayısıyla “*iktidar perspektifi*” devrimci bir hareket açısından olmazsa olmazdır. Bırakalım bundan “yoksun” olmayı, zayıf olması bile, ciddi bir eksikliktir ve önemli sonuçlara yol açar. **Tasfiyeci önderlerin, “iktidar perspektifinden yoksun” oldukları doğrudur. Ama onlar sadece “iktidar perspektifi”nden değil, birçok şeyden yoksundur. Böyle olduğu halde kendi hatalarına bakmak ve kişisel özeleştiri vermek yerine, geçmişe, koşullara ya da başkalarına suçu yükleyip, temize çıkma çabası, onların tarzları olmuştur.** Grup döneminde kalan bir yönü, “bütün yaşanan öznel zaaf ve zayıflıkların anası” gösterecek kadar da, ger-

çeklikle bağlarını yitirmişlerdir. Çünkü bu tespit, ‘79’dan 94’e kadar süren örgütlü yapıyı yok saymak, ihtilalci komünist hareketin ulaştığı düzeyi, aştığı zaafı görmekten gelmek, grup dönemine çakılıp kalmaktır.

Tasfiyeciler önderler, gerçekten de grup döneminde kalmışlardır. O dönemin yanlış ve kötü olan neyi varsa, ona sarılmış ve tekrar ona dönmüşlerdir. Kişi kültünden keyfi yönetime, ahbap-çavuş ilişkilerden bürokratik önderlik tarzına kadar hemen her konuda, gerisin geri o döneme gitmişler, “eski”yi en kötü biçimde diriltmişlerdir.

“*Tasfiyeciler; ideolojik ve örgütsel yönden dönün devriminden arta kalan en önemli şeye ve yarının devriminin en önemli siperine karşı savaşıyorlar.*” diyor Lenin (age sf:56) Nedir bunlar? Leninist yeraltı örgütü! Yaratılan devrimci gelenek ve değerler! ML ilke ve normlar!

Tasfiyeciler, 90’lı yılların ortalarından itibaren yeraltı örgütüne, ML ilke ve normlara, gelenek ve değerlere saldırıya geçti, onları yadsıdı. Ama küçük-burjuva grup dönemini hortlattı, o dönemin özelliklerini yeniden canlandırdı. ‘79’dan 94’e örgütlü geçmişi inkar ederken, grup döneminin en kötü yönlerine sarıldılar. 90’lı yılların ikinci yarısından bu yana, yani son 15 yıldır o dönemi yaşıyor, yaşıyorlar.

Tasfiyecilik, “*liberal burjuvazinin karşı-devrimci ruh haliyle, küçük-burjuvazideki dağılma ve parçalanmayla ayrılmaz bir biçimde bağlı*”dır der Lenin. (age sf 68) Sınıfsal tabanının ise, “küçük-burjuva, aydın kesimlere dayandığını” söyler. Tasfiyeciler önderler de, “bu hale nasıl düştük”lerinin yanıtını, kendi tarihlerinde ve sınıfsal kökenlerinde aramalıdır! “Ara sınıf”ı da “maya”yı da orada bulacaklardır! “Baş dönmesi”, “kibir”, “narsizm” gibi hastalıkların kaynağı da o sınıfsal kökendedir.

Dolayısıyla ortada bir “yanlış” varsa, o da KENDİLERİDİR! Kendilerini, kendi tarihlerini inkar ediyorlarsa, o kendi bilecekleri iştir. Ama kendilerini aklamak için, gelenek ve değerleriyle tarih yazmış bir hareketi karalamaya kalkarlarsa, -ki yaptıkları budur- buna tüm gövdemizle karşı dururuz. Bu bizim tarihimize, şehitlerimize ve geleceğimize karşı sorumluluğumuzdur.

Tasfiyeciler reformisttir

Tasfiyecilerin örgütü ortadan kaldırıp, onu gevşek, şekilsiz bir çevre haline getirmeleri, ideolojik-siyasal duruşlarından bağımsız değildir. Çünkü devrim yapmak isteyen her hareket, (küçük-burjuva ve ulusal kurtuluşçu hareketler de dahil) bir örgüte, hem de illegal bir örgüte ihtiyaç duyar. Bu bir tercih değil, zorunluluktur. İktidarda bulunan sınıfları alaşağı edebilmek, başka türlü mümkün değildir çünkü. Ancak reformistler, legal partiyle veya grup-çevre yapısıyla yetinebilirler. Onların “iktidar perspektifi” en fazla seçimlerde başarılı olup hükümet kurabilmekle sınırlıdır. Ufukları da, burjuva demokrasisini aşmaz. Bunlara düzen-içi mücadele ile ulaşmak pekala mümkündür. O yüzden de düzen içinde bir

Tasfiyeciler önderler, gerçekten de grup döneminde kalmışlardır. O dönemin yanlış ve kötü olan neyi varsa, ona sarılmış ve tekrar ona dönmüşlerdir. Kişi kültünden keyfi yönetime, ahbap-çavuş ilişkilerden bürokratik önderlik tarzına kadar, hemen her konuda, gerisin geri o döneme gitmişler, “eski”yi en kötü biçimde diriltmişlerdir...

90’lı yılların ikinci yarısından bu yana, yani son 15 yıldır o dönemi yaşıyor, yaşıyorlar. “Bu hale nasıl düştük”lerinin yanıtını, kendi tarihlerinde ve sınıfsal kökenlerinde aramalıdır! “Ara sınıf”ı da “maya”yı da orada bulacaklardır! “Baş dönmesi”, “kibir”, “narsizm” gibi hastalıkların kaynağı da o sınıfsal kökendedir.

muhalefet odağı olmaktan ileri gitmezler. Hem korkuları, hem de ufukları, illegal örgütten fersah fersah uzak durmaya iter onları.

İllegal bir örgütü, hem de ML bir örgütü tasfiye etmenin altında, böyle bir arka plan vardır. Devrim fikrinden uzaklaştıkça, örgüt fikrinden de uzaklaşırlar. Yenilgi yılları, bunun için uygun bir zemin yaratır. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelere güvensizlik, ML ideolojiye inançsızlık hızla yayılır. Yenilginin nedenleri yanlış yerlerde aranmaya başlar. Karşı-devrimin ideolojik bombardımanından etkilenmeye her zamankinden daha açık hale gelinir. Hele ki, ML altyapı zayıf, kendisine ve yoldaşlarına güvensiz ise, bu etkilenme çok daha hızlı ve derin olur.

Son on yıldır tasfiyecilik yaptıklarını söyleyen tasfiyeciler önderler, bu yıllar boyunca ortaya attıkları görüşlere, o çok övündükleri “güncel politika ve taktiklere”, sergiledikleri tutumlara dönüp bakmalıdır! Ta 40 yıl önceye, grup dönemine değil!

Bu hareket açısından tasfiyecilik, son 15 yılın olgusudur. O yıllarda ortaya atılan “politika ve taktikler” bu sürecin başlangıç noktasıdır. Kurultay’dan AFMK’ya, parti’den krize, “tespit” ve “politika”larda, anti-ML tezlerin etkileri çok belirgindir. Bir prototip olarak “kurultay”, tasfiyeciliğe evrilisin önemli bir parçasıdır örneğin.

Aynı slogan ve talebi, devrimci yapılar da, reformistler de atabilir. Mesele, ona yaklaşımdadır. Kurultay da böyledir. Sınıflı örgütlemek için geliştirilen bir dizi yöntemden/araçtan biridir Kurultay. Ama tasfiyecilerde bu, yeraltı örgütünü ortadan kaldırmanın politikası olmuştur. Ve kendiliğinden o noktaya evrilmemiştir. Ortaya atanların kafasında, leninist yeraltı örgütünden uzaklaşma vardır zaten. Örgütün temel komiteleri dağıtılarak, kurultay komiteleri halini alması, örgüt imzalı faaliyetin tümünden bitirilip, kurultay faaliyetine dönüşmesi, başka nasıl açıklanabilir? İddia ettikleri gibi “basit bir ihmalkarlık”, “gevşeklik” olsa, gelen tepkiler ve eleştiriler üzerine, farkına varıp düzeltmek dururken, büyük bir hiddetle neden saldırıya geçilmiştir?

TP süreci başlamadan önce, Kurultayın ele alınış biçiminden rahatsız olan ve endişelerini belirten kadrolara, kendini Kurultayın sahibi adledenler, Güney Afrika Cumhuriyeti’ndeki “Ulusal Kurtuluş Kongresi”ni örnek vermişti. “Kongre”, “Kurultay” gibi örneklerin dünyada görüldüğünü, “örgüt fetişizmi” yapmamak gerektiği vaaz etmişti. Verilen örnek, Mandela’nın başını çektiği ırkçı beyaz yönetime karşı mücadele eden cephesel bir muhalefetti. Bu muhalefet yapısıyla, ancak Mandela’nın bugünkü Güney Afrika Cumhuriyeti’ne ulaşabilirdi, daha ilerisine değil!

TP sürecinde, yeraltının tasfiyesine büyük bir tepki olunca, bu argümanlarını yineleyemediler. Ama kafadaki yeni model, buydu. **Örgüt fikri “eski”, Kongre ya da Kurultay fikri “yeni”ydi! “Yeni” olan herşey ise doğru!**

Aynı yaklaşımı Rusya’daki tasfiyecilerde de görüyoruz. Onlar da bir “işçi kongresi” tuturmuşlar ve onu yeraltı örgütünün ortadan kaldırılmasının aracı haline getirmişler. İşte Lenin’in bu konuda söyledikleri: “*İşçi kongresini ele alalım... Kıdemli sosyal-demokrat önderlerden biri, birkaç gün önce yaptığı bir konuşmada şöyle demişti: ‘Onlar (işçi kongresinin üyeleri) sosyal-demokrasinin tüm programını, ola ki, ufak-tefek değişikliklerle benimseyebilirler, böylece parti, bir yeraltı örgütü olmaktan çıkar.’ Durum oldukça açık. Kıdemli önderler, parti programının değiştirilmesini, böylece partinin yasal bir örgüt olmasını istediklerini açıkça söylemeye utanıyorlar... Böylece -kıdemli önderlerin kapıldığı hayale göre- tutucu yasa-dışı olma durumundan, devrimcilik ve yeraltı örgütü olma niteliğinden, ‘ilerici’ anayasaya dayalı yasallığa geçiş sağlanmış olacak. İşçi kongresinin utana sıkıla saklanan özü, işte budur.*” (Tasfiyecilik Üzerine sf:11)

Ha Rusya’daki tasfiyecilerin “işçi kongresi”, ha “bizim tasfiyecilerin” “işçi kurultayı” “Utana sıkıla saklanan öz” aynı. Oysa bugüne kadar, parti örgütlenmesi dışında daha ileri bir örgütlenme yaratılamamıştır. Devrim yapmak isteyen her hareket, parti tarzı örgütlenmek zorundadır. Örgütün kendisi, partinin rüşeym halidir zaten. Örgütü dağıtarak partiye ulaşamazsınız! Ya da parti yerine “Kongre”, “Kurultay” gibi biçimlerle devrimi yapamazsınız! Bunların hepsi tasfiyecilerdir ve sonuçları da bugün tüm çıplaklığı ile ortadadır.

“Kurultay”ı örgütün yerine ikame eden “Q ekseni”, büyük bir tepkiyle karşılaşıncaya, bu kez bir “parti” yazısı döşendi. Hem de Lenin’in parti teorisini geliştirdiğini iddia ederek! Şimdi kendisinin bile küçümsediği bu yazı, III. Konferans dedikleri sanal konferansın temel belgesidir. **Ne kadar çok “parti, parti” diye bağırırsa, tasfiyeciler yüzlerini o kadar perdeleyeceklerini sandılar. Örgüt de neymiş, onlar partiyi savunuyordu! Verilmek istenen imaj buydu.**

Gerçekte ise, yine “parti rüyası”na yatıyorlar, “ütopya” görüyorlardı. “Teorik sıçrama” kabul ettikleri parti anlayışı, partiyi “ulu zamana” erteleyen, ulaşılmayacak bir “stratejik hedef” haline getiren bir anlayıştı. Partinin “stratejik bir görev” olması ile “stratejik bir hedef” olması, aynı şeyler değildi. İlki onun devrim için olmazsa olmaz önemine işaret ederken, diğeri uzak bir geleceğin sorunu haline getiriyordu. Keza partinin kurulmadığı bir aşamada, “*partiy-le devrimi birlikte örgütleme*” sloganı da, partiyi, devrime kadar ertelemekten başka bir anlam taşııyordu.

Devrimci bir kurumu veya kişiyi, bir reformistten ayıran en önemli araç, örgüte bakışta saklıdır. Reformist partiler de sosyalizmi savunduklarını iddia ederler. Programları, devrimci örgütlerin programından farksız bile olabilir. Fakat onlara göre, bunlara ulaşmak için bir yeraltı örgütüne gerek yoktur, yasal partiyle de başara bilirler. Böylece kitleleri aldatır ve burjuvaziye en büyük hizmeti sunarlar.

Amaçlara uygun araçlar yaratılmıyor ise, o amaç için mücadele ettiğini söylemek, demagojidir, iki yüzlülüktür. Devrim gibi bir amaçtan söz ediliyorsa (sosyalist ya da demokratik fark etmez) onun aracı olan illegal bir örgüt-parti şarttır. Böyle bir araca sahip olmadan, o amaca ulaşamazsınız.

Tasfiyecilik ise, örgütün yadsınması, dağıtılmasıdır. Dolayısıyla devrimin yadsınmasıdır. Sadece bu noktadan bakıldığında bile, tasfiyeciliğin reformizm olduğu kendiliğinden anlaşılır. Ama bununla da sınırlı kalmaz, liberal burjuva görüşlerden, revizyonist-troçkist tezlere kadar her tür anti-ML akımdan eklektik biçimde alınmış “yeni” teorilerle süreç tamamlanır. Ortaya çıkan, geçmişle hiçbir bağı kalmamış, bambaşka bir yapıdır.

19 Aralık tarihinin, yaşadıkları tasfiyeyi her yönden açığa vurması ve kendi deyimleriyle, tüm örgüt güçlerinin “19 Aralık saldırısı karşısında sergilenen pejmurdeliğin şokunu” yaşaması, boş yere değildir. ‘80’li yılların tasfiyecileri açısından “12 Eylül” ne ise, ‘90’lı yılların ortalarından itibaren tasfiyeciliğe kayanlar için, “19 Aralık” odur. Bu iki tarih, karşı-devrimin, komünist ve devrimci güçlere azgınca saldırısının tarihidir, dolayısıyla herkesin rengini açığa çıkartan bir “turnusol”dur. Genel olarak 12 Eylül’de özelde ise 12 Eylül zindanlarında çok iyi bir sınav vermiş, devrimin yüz akı olmuş bir hareketin devamcıları olduğunu iddia edenlerin, 19 Aralık saldırısı karşısında böyle bir “pejmurdeliği” yaşaması bile, hareketin geleneklerinden, değerlerinden ne denli koptuklarının göstergesidir. Keza tasfiyeciliğin reformizm olduğunun pratikteki kanıtı...

’96 ve 2000 ÖO eylemlerinin, tasfiyecilerin “yumuşak karnı” olduğunu, içte yaşananları dışa vurduğunu o zaman da belirtmiştik. Şimdi söylenenler, bunun kabulüdür. Tasfiyeci önderler, kritik dönemlerde hep tökezlediler. Çünkü devrimin çıkarlarına göre değil, kendilerine endeksli kararlar aldılar. Bu kararların doğru ve isabetli olması mümkün değildi. Aynı zamanda hem kendi tarihimizden, hem de bu tarihin yarattığı önderlik anlayışından kopuşun ilanıydı.

Devletin F tipi saldırıya hazırlandığı dönemde bolşevik tutsaklar, “Hücreler” kitabını hazırlayıp, en kötü koşullarda bile direnilebileceğini gösterirken, tasfiyeci önderlerden biri, Kuantum fiziği ve felsefe üzerine çalışıyor, burjuvazinin Felsefe Kongresi’ne sunuyordu. Aradaki fark bu kadar açıktır.

Tasfiyecilik aydın entellektüalizmidir

Tasfiyeciler, örgütü yadsırken, karşısına “teori”yi koydular. Konferansları ertelemenin de, örgütsel sorunları küçümsemenin de gerekçesi, hep “teorik atılım” oldu. “Teorik atılım” ise, pratikten ve örgütten kopuk bir şekilde bir yere kapanıp kitaplara gömülmek olarak ele alındı. Üstelik kapanan yer, cezaevi (ya da yurtdışı) okunan kitaplar, revizyonist-troçkist yazarlardan olunca, ortaya atılan

19 Aralık tarihinin, yaşadıkları tasfiyeyi her yönden açığa vurması ve kendi deyimleriyle, “tüm örgüt güçlerinin 19 Aralık saldırısı karşısında sergilenen pejmurdeliğin şokunu” yaşaması, boş yere değildir. ‘80’li yılların ortalarından itibaren tasfiyeciliğe kayanlar için, 19 Aralık odur. Bu iki tarih, karşıdevrimin, komünist ve devrimci güçlere azgınca saldırısının tarihidir, dolayısıyla herkesin rengini açığa vuran bir “turnusol”dur. Genel olarak 12 Eylül’de, özelde ise 12 Eylül zindanlarında çok iyi bir sınav vermiş, devrimin yüz akı olmuş bir hareketin devamcıları olduğunu iddia edenlerin, 19 Aralık saldırısı karşısında böyle bir “pejmurdeliği” yaşamaları bile, hareketin geleneklerinden, değerlerinden ne denli koptuklarının göstergesidir. Keza tasfiyeciliğin reformizm olduğunun pratikteki kanıtı...

“teoriler” de, ya kitap özetleri, ya da biraz ondan, biraz bundan eklektik yazılardan öteye geçmedi.

Ne teoriye yaklaşım doğruydı, ne de teori adına üretilenler... Böyle olunca teori, mücadelenin ve örgütün önünü aydınlatan “bir fener”, “bir eylem klavuzu” olmak bir yana, gelişmenin önündeki en ciddi engel halini aldı. Zaten teori yaptığını iddia edenlerin de, mücadelenin-örgütün önünü açmak gibi bir derterleri yoktu. Onların yaptığı teori, entelektüel-aydınca bir tatmin, bir üstünlük aracıydı. Kapitalizmin I. ve II. kesimine atf yaparak, teori üretenleri “birinci sınıf”, örgütçüleri “ikinci sınıf” kategorisine bile soktular. Bir adım daha atıp, “örgütçü” kavramını da kaldırarak, “aktivist” yaptılar ve “teorisyenler-aktivistler” ayrımını körüklediler.

Aslında yapıları teori, yapana da teorisyen demek, onlara gereksiz bir pape vermek olur. Yazı ile teori, yazı yazmakla teorisyenlik, aynı şeyler değildir çünkü. Biraz burjuva kültürü olan ve yazmaya istekli herkes, yazı yazabilir. Onlar da yazı yazdılar. Ve bu yazılar, ne kadar karışık, ne kadar anlaşılmaz ise, o kadar “derin” sayıldı! Kadro ve taraftarlar bu yazıları anlamıyorlar ise, bu onların “geri”liğine verildi! ML usta ve önderler, en karmaşık konuları bile olabildiğince yalın, bir işçinin anlayabileceği basitlikte yazmaya çalışırken, tasfiyeci yazarlar, en basit konuyu bile çetrefilli, ağdalı, anlaşılmaz hale getirmeyi marifet saydılar. Dönemin post-modern tarzını bu alana da yansıttılar.

Bu kadar teori lafı yapıp da, bu alanda bu denli kısırlık yaşamak da, “bizim tasfiyecilere” özgüydü. Teorinin her şey haline getirildiği, kadro kriterlerinin yazı yazmak ile ölçüldüğü, siyasal faaliyetin yayın faaliyetine indirildiği bir yapıda, yayın bile çıkaramaz hale geldiler. 15 günlük dedikleri yayınlar, önce aylığa, sonra zamanı belirsiz bir boşluğa bırakıldı. Yıllarca tek bir yayın çıkmadı. Ardından “interaktif yayıncılık” diyerek sanal dünyaya geçtiler, ama onu da yapamadılar. İlegal yayının ise, sözünü dahi etmiyoruz. Ona ancak, örgütün ismini arkalarına alma ihtiyacı duyduklarında başvurdular. -19 Aralık ve sonrası süreçle ilgili eleştirilere yanıt vermek, ya da devrimin karakterini değiştirmek gibi...

“Yazarlar yazar, okurlar okur” olunca, böyle bir kısırlığın doğması kaçınılmazdı. Bir de buna, kadrolara, taraftarlara karşı hiçbir sorumluluk duymamak eklenince, keyflerine göre konu belirleyen, istedikleri zaman yazan bir vurdumduymazlık, bir başıboşluk ortaya çıktı. Örgüt olmayınca, disiplin de olmuyor, herşey kişisel istek ve tercihlere kalıyordu. Bu konuda kimsenin kimseye söyleyecek bir sözü, uygulayabileceği bir yaptırımı da yoktu. Bunun temelleri TP sürecinde dinamitlenmişti.

Hal böyleyken, şimdi “bildirge” yazarları bu durumdan yakınıyorlar. Kendi yarattıkları ortamdan şikayet ediyorlar. Karşı taraf için “teoriyi pratikten kaçışın bahanesi haline getiren, sağcı aydın entellektüaliz-

minin temsilcileri” diyorlar. “Yeni ve yenilenme adına neoliberal ideolojinin etki alanına” girdiklerini söylüyorlar. Oysa 90’lı yılların ortalarından itibaren “yeni” ve “yenilenme” adına anti-ML görüşleri, hep birlikte inşa ettiler. Birbirlerinin yazdıkları yazılara en azından itiraz etmediler. Aksine “teorik katkı”, “çığır açan görüşler” “teoride sıçrama” diyerek methiyeler düzdüler.

Şimdi o “teoriler”in ipliği pazara çıkınca, ya da hasmına öldürücü darbeler indirme gereği duyunca, bu gerçekleri itiraf etmenin bir kıymeti harbiyesi kalmıyor. **Komünist ve devrimci hareketin tarihinde şu iki nokta her zaman çok önemli olmuştur: Birincisi zamanında tavır almak. İkincisi, doğru ve sağlam bir mevzide bulunmak. Tasfiyecilerde ikisi de yoktur.**

TP’nin daha başlangıç döneminde Kasım ’95 tarihinde kaleme alınan “Teorik Gelişimimiz Üzerine” başlıklı yazıda, teorinin bu aydınca ele alınış tarzına ciddi eleştiriler yapılmıştı. “Teorik gelişmişlik, örgüt gibi çalışmaktan, onu ete kemiğe büründürecek maddi bir güce dönüştürecek kadrolardan yoksun olduktan sonra anlam- lı değildir.” deniyordu mesela. (Yol Ayrımı-Tutanaklar sf:388) Lenin’in deyiimiyle bu şekilde ancak bir entellektüel çevre olunabilirdi, ama devrimci bir örgüt değil!

Örgütten ve “onu ete kemiğe dönüştürecek kadrolardan” yoksun “teori” ile geldikleri nokta, bugünkü halleridir. “Bildirge” yazarları, tüm bu süreç boyunca bu tarz ortak olmuş, onun savuncululuğunu üstlenmiştir. Aradan 15 yıl geçtikten sonra, sanki yeni ortaya çıkan bir durummuş gibi ve sanki ilk kez kendileri farketmiş gibi, “teorinin aydınca ele alınışı”ndan yakınmanın ne anlamı olabilir? TP sürecini, orada neler söylendiğini bilmeyen tabanı yanıltmak ve kendilerini aklamak dışında...

“Fikirler zinciri, sözkonusu tarihin başladığı şeyle başlamalıdır.” der Engels ve “tarihsel örneklerle, gerçeklerle sürekli teması” şart koşar. Oysa tasfiyeciler, 15 yıl önceki sorunları, -sadece “teori” konusunda değil, daha pek çok konuda- yeni Amerika keşfediyormuş gibi şimdi dile getiriyorlar. Hem de 15 yıl öncesine dair tek bir özeleştirme yapmadan. Aksini onu külleyleyerek, yok sayarak, hatta çarpıtmaya devam ederek...

Tasfiyecilik, ideolojik döneçliktir

Teoriyi, mücadelenin ve örgütün verili durumundan kopuk, “kendinde şey” olarak ele almak, troçkist bir bakıştır aynı zamanda. Troçkizmin en belirgin özelliği, somutluktan kopukluk, dogmatiklik, beklemeçiliktir. 1917 devrimi sırasında, “*enternasyonalizm*” adı altında, Almanya ile savaşa devam etme ısrarı ve Brest-Litovsk anlaşmasını geciktirmesi, bu ilk proleter devrimi tehlikeye sokmuştu. Ardından “*dünya devrimi*” teorisıyla “*tek ülkede sosyalizme*” karşı çıkmış, sosyalist inşayı sabote etmeye kalkışmıştı. Onun dogmatizmi ve “somut durumun somut tahlili”nden uzak “teorik doğruları”, devrim öncesi ve sonra-

sı her aşamada, Bolşeviklere büyük zorluklar yaşattı. Lenin, daha devrim öncesinde Troçki'yi şöyle tanımlıyor: “O, 1903'te menşevikti, menşevikliği 1904'te bıraktı. 1905'te yeniden menşeviklerin arasına döndü ve sadece ultra-devrimci sözler parlatmakla yetindi. 1906'da menşeviklerden bir kez daha ayrıldı, 1906'nın sonlarında Kadetlerle seçim anlaşması yapılmasını savundu (yani bir kez daha menşeviklerle birlik oldu)... Troçki bir gün hiziplerden birinin ideolojik stokundan, ertesi gün ötekinin stokundan çalar ve bu nedenle de kendisinin hizipler üstü olduğunu ilan eder.” (Tasfiyecilik Üzerine sf:139)

Troçki, devrimin yenilgi yıllarında da tasfiyecilerle birlik oldu, onların safından Bolşeviklere ateş açtı. Ne var ki, Stalin düşmanları, Troçki'yi hep Bolşevikmiş gibi göstermeye, Ekim devrimi ve Lenin'le birlikte anmaya büyük çaba harcadılar. Sosyalist Sovyetler Birliği'nde geri dönüş olunca da, bunu Troçki'nin doğruluğuna delalet saydılar. 90'lı yılların başında bir bütün olarak “Doğu Bloku” yıkılıp, burjuvazi kapitalizmin ebediliği üzerine yaygarayı basınca, yeniden troçkist tezler, özellikle de “dünya devrimi” tezi palazlandı.

Şimdi görüyoruz ki, bu rüzgarlar “bizim tasfiyeciler”i de etkisi altına almış. “Q ekseni” “büyük dönüşüm” adını verdiği “yeni” icadında, çağımızın (emperyalizm ve proleterler devrimler çağının) değiştiğini iddia ediyor. “Emperyalist kapitalizmin içsel dönüşümü”nden, “çağımızın temel ilişkilerinde, her bir çelişkinin kendi içerisinde ve birbiriyle olan ilişkilerinde farklılaşma”dan dem vuruyor. Buradan hareketle de “dünya devrimi”ne sığınıyor. “Dünyanın her yerinde emek-sermaye çelişkesinin belirleyici çelişki haline geldiği, tek ülkede sosyalizmi dışlamaksızın bölgesel ve dünya sosyalist devrimi olanağının proletarya hareketinin önünde uzandığı koşullarda...” diye uzayan cümleler kuruyor.

Bugüne dek burjuva liberal ve troçkist yazarlardan duyduğumuz, “emperyalist-kapitalizmin içsel dönüşümü”, “büyük teknolojik devrim”, “krize sistem içi çözümler” gibi teorileri, şimdi onlardan dinliyoruz. Buna bir de “dünya devrimi” eklenmiş durumda. Her ne kadar “tek ülkede sosyalizmi dışlamaksızın” çekincesi konmuşsa da, aslında “tek ülkede sosyalizmin” reddine varılıyor. Çünkü “tek ülkede sosyalizm” emperyalizm ve proleter devrimleri çağının bir sonucu olarak yaşam buldu.

Marks döneminde bir “dünya devrimi” bekleniyordu. Ve devrimin kapitalizmin en gelişkin olduğu Avrupa ülkelerinde patlak vereceği sanılıyordu. Fakat Lenin, emperyalizmi incelerken, “kapitalist ülkelerin iktisadi ve siyasi gelişmesinin eşitsizliği” ve “sıçramalı niteliği” yasasına ulaştı. Emperyalist savaşların kaçınılmaz bir zorunluluk haline gelmesi de bu yasanın üzerinden ortaya çıktı. Ve oradan şu sonuca vardı: “İktisadi ve siyasi gelişmenin eşitsizliği, kapitalizmin mutlak yasasıdır. Bundan şu sonuç çıkar ki, sosyalizmin zaferi, başlangıçta birkaç kapitalist ülkede ya da tek başına bir ül-

Tasfiyecilik, yine Lenin'in tanımıyla “ideolojik döneklik” değil midir?

‘98 yılından bu yana “çağı değiştirme” gayreti içine girmişlerdi. Bu yöndeki eleştirilerden sonra, “çağ” yerine “dönem” demeye başladılar. Fakat Q çizgisi “çağı” değiştirmekte kararlı! Her ne kadar hala bunu “bir dönem kapanmıştır” sözüyle gizlemeye çalışsa da, savunduğu görüşler, “çağın değiştiği” noktasına varıyor. “Dünya devrimi”ni de onun üzerine oturtuyor. Bu, emperyalizm sonrası, yeni bir aşamaya geçildiği anlamına geliyor ki, “büyük dönüşüm” ile bunun ispatına girişiyor. Fakat altından da kalkamıyor. Kautsky'nın “ultra emperyalizm” teorisini çağrıştıran savlar ortaya atıyor...

“Onun düşünceleri saman yığınının gizlenmiş iki buğday tanesi gibidir. Bulmak için bütün gün aramak gerekir; eğer bulursan aramaya değmediğini görürsün!” (Shakespeare)

kede bile olanaklıdır.” (aktaran Stalin, Leninizmin Sorunları -inter yayınları sf 119)

Böylece “yeni bir faktör” - emperyalizmin eşitsiz gelişme yasası, emperyalist savaşların kaçınılmazlığı, bunun sermayenin dünya cephesinin genel zayıflamasına ve tek tek ülkelerde sosyalizmi olanaklı hale getirmesine yol açan bir faktör- ortaya çıktı. Ekim devrimi ise, bunun pratiği oldu.

Şimdi Q ekseninin “tek ülkede sosyalizmi dışlamaksızın” ibaresi, bu nesnel durumun reddedilemez olmasındandır. Aksi halde Ekim devrimiyle birlikte ortaya çıkan yaklaşık 40 yıllık bir sosyalizm deneyimini reddetmiş olacaktır. Sosyalist inşaatı, Stalin'i, dolayısıyla Lenin'i reddetmiş olacaktır. O yüzden “çağımızın değiştiği” konusunda olduğu gibi “dünya devrimi” tezinde de utangaçça, daha gizli ve sinsî bir yol izlemektedir. Aslında bu, troçkist tezleri kabul edilebilir bir hale çekme çabasıdır.

Zaten tasfiyecilik, yine Lenin'in tanımıyla “ideolojik döneklik” değil midir? Onlar da “ideolojik dönek”liği son noktasına kadar vardırma aşamasındadırlar. '98 yılından bu yana “çağı değiştirme” gayreti içine girmişlerdi. (3. Konferans dedikleri konferansı “Sonuç Bildirgesi”, “bir çağ bitiyor” diye başlıyordu.) Ki bu iddialar, burjuva ideloglardan yıllardır duyulmaktaydı: Uzun çağ, bilim çağ, aydınlanma çağ, teknolojik devrim, post kapitalizm vb... Bu yöndeki eleştirilerden sonra, “çağ” yerine “dönem” demeye başladılar. Fakat Q çizgisi “çağı” değiştirmekte kararlı! Her ne kadar hala bunu “bir dönem kapanmıştır” sözüyle gizlemeye çalışsa da, savunduğu görüşler, “çağın değiştiği” noktasına varıyor. “Dünya devrimi”ni de onun üzerine oturtuyor. Bu, emperyalizm sonrası, yeni bir aşamaya geçildiği anlamına geliyor ki, “büyük dönüşüm” ile bunun ispatına girişiyor. Fakat altından da kalkamıyor. Kautsky'nın “ultra emperyalizm” teorisini çağrıştıran savlar ortaya atıyor.

Böylesi bir “teori” merakı ve “yeni” şeyler söyleme iddiası, aydınlara özgüdür. Bir dönem Yalçın Küçük, “Türkiye'nin Lenin'i olma”ya öykünmüştü, son geldiği yer, karşı-devrimci İP çizgisidir. Fakat “emperyalist Türkiye” tezleriyle, bir çoklarının kafasını karıştırdı, etkisi altına aldı. Bizim o yıllarda bu teze ve Yalçın Küçük'e dönük eleştirilerimiz, bugün Q ekseni için de geçerlidir. Shakespeare'den yaptığımız o alıntı da...

“Onun düşünceleri saman yığınının gizlenmiş iki buğday tanesi gibidir. Bulmak için bütün gün aramak gerekir; eğer bulursan aramaya değmediğini görürsün!”

Ama bunalım dönemlerinde, böyle “kurtarıcı”lar, sahte peygamberler çok çıkar. Bunlar, toplumsal çözümsüzlüklere, tarihsel sorunlara çare bulduklarını iddia ederek, bunun üzerinden prim edinmeye soyunurlar. Kendi krizlerini, “marksizmin krizi”, “sınıfın krizi” olarak gösterip, ona çare bulduklarını söyler ve “yeni sosyalizm” teorilerini ortaya atarlar. Biz yıllar önce, bu hastalığın adını koymuştuk: Megolomani!

“Megolomani, kişinin kendine üstün

yetenekler vehmettiği bir büyüklük hastalığıdır. Psikolojik açıdan bir yandan kendi geriliğini ve kusurlarını gizleme, öte yandan büyük iddialarla ilgi çekme ihtiyacından kaynaklanır. Politik açıdan ise, buna orta yaştan itibaren gelişme gösteren bir yaşlılık hastalığı diyebiliriz.” (Yol Ayrımı sf:86)

Tasfiyecilik dayanaksız konuşmaktır

Tasfiyeciler, genel olarak hareketin tarihini, özel olarak da TP dönemini çarpıtıyorlar. Düşükleri durumu hala TP dönemiyle, “hizip”le açıklıyorlar. Yeni kuşağın o süreci bilmemesini tepe tepe kullanıyorlar.

Kendi yazdıkları “örgütsel rapor”ların da '98 yılında yaptıklarını iddia ettikleri 3. Konferansta, TP tutanaklarının -illegaliteye aykırı bölümlerini çıkararak- yayınlama kararı aldıkları hatırlatılıyor. Sonra bu karar, “unutuluyor, unutturuluyor” Neden? Çünkü **TP tutanakları, bu hareketin adım adım nasıl tasfiyeciliğe sürüklendiğini ve bunların asıl sorumlularının kimler olduğunu ortaya koyan belgelerdir.** Her iki taraf da bunların yayınlanmasını istemiyor. Ama TP üzerine bir dolu spekülasyon yapmaya devam ediyorlar. Ve oraya atfen yalan-yanlış konuşmayı sürdürüyorlar.

Örneğin TP sürecinde kişilerin hedefe alındığını söylüyorlar ki, bunu TP tutanakları yalanlıyor. Örneğin, Q ekseninin kendini her şeyin üstünde görmesini, TP sürecindeki tutumuza bağlıyorlar ki, bunu da TP tutanakları yalanlıyor. Bunları belgelerle ispatlayacak durumdayız. Bir yandan belgeleri gizleyen, öbür yanda aslı astarı olmayan şeyleri yazıp konuşan bir yaklaşım, sahiplerine her zaman zarar verdi, kısa vadede birşeyler kazandırdıysa da uzun vadede kaybettirdi. Çünkü siyasette düristlük, güçlülüğün ifadesidir. Ancak zayıflar, korkaklar, kendi suçlarını örtbas etmek isteyenler, dayanaksız ve belgesiz konuşurlar. Tam da Lenin'in söylediği gibi:

“Herkesin bir şeyi vardır. Her toplumun katmanının kendi özgü yaşantısı, kendi alışkanlıkları ve eğilimleri vardır. Her bölgenin kendine ait bir silahı vardır. Bazı böcekler kötü kokulu bir sıvı yayarak savaşır.” (Lenin)

“Hizip” hakkında onca laf edip de tek bir alıntı yapmamak, neyin göstergesidir? TP'den, “hizip”ten o kadar yakınıp da, belgeleri gizlemek, ne anlama gelmektedir? Bugünkü rezil durumu perdelemek için, ta 40 yıl öncesine grup dönemi hatalarına dönmek yerine, 15 yıl öncesi oportünist birlik neden masaya yatırılmaz?

Hala geç değildir. TP tutanakları yayınlanmalıdır! Kim ne demiş, neyi savunmuş, belgeleriyle ortaya çıkmalıdır! Bugünü anlamak, dünü, geçmişi bilmekten geçer.

Biz bunu 12 yıl önce yaptık. Belgelerden bazılarını aynen, bazılarını alıntılarla yayınladık. Ve yaptığımız tüm eleştirileri bu belgelere dayandırdık. Bize dair ortaya atılan iddialar ise, hem TP sürecinde, hem sonrasında hep dayanaksız, belgesiz oldu.

Hala aynı şekilde yazmaya-konuşmaya devam ediyorlar. Bunları okuyan-dinleyen herkesin, dayanaklarını-belgelerini istemeleri, en doğal haklarıdır. Hele ki bu hareti yaşatmak iddiasında bulunanların...

Bir yanda, bugün artık her biri bir gerçek olarak karşınızda duran TP sürecindeki eleştirilerimize “doğruydı” demek, ama diğer yanda “yanlış yöntem izlediler, hizipçilik yaptılar” demeye devam etmek, sizin paradoksunuzdur. Ve artık inandırıcılığını tümünden yitirmiştir. Son 12 yıldır, gruplaşmalar, hizipler arasında kaybolan sizlersiniz! TP sürecinde birlikte gerçekleştirdiğiniz “merkez hizbin” faturasını böyle ödediniz. Hizipçi yaygarasını bastıklarınız ise, başından beri buna haklarının doğduğunu, ama edindikleri kültür ve gelenekten dolayı itibar etmediklerini söylediler. Ve sonrasında ne hizip, ne de grup sorunu yaşadılar.

Diyeelim ki, sizin dediğiniz gibi “hizip” yaptılar, madem eleştirileri “doğru”ydu, neden o eleştiriler doğrultusunda kendinizi düzeltmediniz?! Düzeltmek bir yana, 12 yıl boyunca derinleştirerek sürdürdünüz! Ve nasıl oluyor da “hizipçi”lerden kurtulduğunuz halde, -ki iddianız onların engel olduğu şekildedir- dolu dizgin gelişme yerine, her yıl biraz daha kan kaybedip küçüldünüz?!

Bu soruları yanıtlamadan, sarfettiğiniz hiçbir sözün, geçerliliği yoktur. Bugüne kadar bu sözlerle bir yere varılamadığı da görülmüştür.

Devrimci kopuşumuzdan sonra, durumu fırsat bilerek hareketi eleştiri yağmuru na tutanlara şöyle demiştik: “Bugüne kadar TİKB hakkında hiç bu kadar ayrıntılı eleştirileriniz olmuş mudur?.. Tasfiyeciler döneme ilişkin de doğru-düzgün bir eleştiriniz yoktur. Şimdi tüzükten partiye, taktikten politikalara kadar her konuda bir şeyler söyleyebiliyorsanız, bunu tamamen bizim verdiğimiz ideolojik mücadeleye borçlusunuz. Hem bizden besleneceksiniz, hem de bizi “ideolojik-siyasi gerilik”le itham edeceksiniz! Bunun suyundan nasiplendiğiniz kuyuya tükürmekten farkı var mıdır?” (Yol Ayrımı sf313)

Şimdi aynısını tasfiyeciler yapıyor. Teorinin ele alınışından üretimine, önderlik tarzından, kadro yapısına hemen her konuda söylediklerimizi tekrarlıyorlar, hatta “devrimci kopuş”, “yeniden doğuş” gibi bizimle özdeşleşmiş kavramları kullanıyorlar, sonra da hizipçiler” diye saldırmaya devam ediyorlar. **Bir kez daha yineleyelim: Suyundan nasiplendiğiniz kuyuya tükürmekten vazgeçin!**

Bugün sözde her iki taraf da özdeşleştiril yaklaşıyor. Fakat hareketin bu hale geliş ve kopuşların asıl suçlusu olarak her biri, diğerini gösteriyor. Q eksenini, daha önce yaptığı gibi, kopuşları da karşı tarafın tarzıyla açıklıyor. Ve kopanları, “örgüte sakinmasızca emek vermiş, ancak bu sürecin yarattığı hayal kırıklığı ile uzaklaşmış yoldaşlar” diye taltif ederek yeniden saflarına çağırıyor. Bugüne kadar, en küçük bir itiraz, eleştiriye tahammülü olmayanlar, onların elinin tersiyle itenler, şimdi çağrılar çıkarıyor! Bu çağrıya icabet eden olur mu, bile-

Onlar, sadece tek tek komünistlere acı çek-tirmekle ve eritmekle kalmadılar. 12 Eylül gibi karanlık bir döneme damgasını vurmuş, direnişin sembolü haline gelmiş, gelenek ve değerleriyle, teorisi ve pratiğiyle tüm devrimci yapılar üzerinde manyetik bir etki oluşturmuş komünist bir hareketi parçaladılar, güçsüz düşürdüler. Ona umut bağlamış işçi ve emekçileri, hayal kırıklığına uğrattılar ve öncüsüz bıraktılar. Böylece devrimin öznel unsurunu iyice zayıf düşürdüler, Türkiye devrimci hareketini ve Türkiye devrimini olumsuz yönde etkilediler. O yüzden suçları çok büyüktür. Engels’in deyimiyle “okyanusun bütün suları, onların günahlarını temizleyemez!” Tasfiyeciliğe karşı tepkimiz, öfkemiz, bundandır. Bu tepki, sınıfsaldır, devrimcidir.

miyoruz. Ancak şundan eminiz, bunlar, o meziyetleri hala üzerinde taşıyanlar olmayacaktır.

İhtilalci komünist hareketi, “ara akım” olarak niteleyenlerin, ya da “mayamız bozuk” diye suçu tarihe havale edenlerin, bu hareketi yaşatma iddiası, demogojiktir, saf-satadır. “Süreklilik içinde kopuş”, “kopuşta süreklilik” diye diye, hareketin tarihinden, geleneklerinden, değerlerinden tümünden kopmuşlardır. **İhtilalci komünist hareketin gerçek sahipleri bellidir. Bugüne dek her koşul altında bunu yüreklice ortaya koymuşlardır. Onu yaşatmak ve geliştirmek isteyenlerin yeri de orasıdır.**

Tasfiyeciler devrime karşı suçludur

Tasfiyeciler önderler, kendi suçlarından dolayı örgütten ve mücadeleden uzaklaşanlara çağrı yaparak, kendilerini affettireceklerini sanıyorlarsa, yanılıyorlar. Onlar, sadece tek tek komünistlere acı çek-tirmekle ve eritmekle kalmadılar. 12 Eylül gibi karanlık bir döneme damgasını vurmuş, direnişin sembolü haline gelmiş, gelenek ve değerleriyle, teorisi ve pratiğiyle tüm devrimci yapılar üzerinde manyetik bir etki oluşturmuş komünist bir hareketi parçaladılar, güçsüz düşürdüler. Ona umut bağlamış işçi ve emekçileri, hayal kırıklığına uğrattılar ve öncüsüz bıraktılar. Böylece devrimin öznel unsurunu iyice zayıf düşürdüler, Türkiye devrimci hareketini ve Türkiye devrimini olumsuz yönde etkilediler. O yüzden suçları çok büyüktür. Engels’in deyimiyle “okyanusun bütün suları, onların günahlarını temizleyemez!”

Tasfiyeciliğe karşı tepkimiz, öfkemiz, bundandır. Bu tepki, sınıfsaldır, devrimcidir. Her suçun bir cezası, her kötülüğün bir karşılığı vardır. Şimdi yaşanan budur. Bunu, koşullarla, başkalarıyla açıklayıp sıyırmak mümkün değildir. Artık bu gerçek görülmelidir.

Görülmesi gereken **bir diğer gerçek ise, artık aynı geleneğin insanları olmayışımızdır. Onlar, bu gelenek ve değerlerden kopalı yıllar olmuştur. Her şeyleri değişmiştir. Sadece ideolojik-siyasi yönden değil, ruhsal yönden bir farklılaşmadır bu.**

Öyle ki dilleri bile bozulmuştur. “Dilleri var, bizim dile benzemez” derler ya, tam da öyledir. Birbirlerine karşı sarfettikleri sözler inanılmazdır. “X özel örgütü”, “derin MK” diyerek, kontrgerillayı tanımlayan söylemleri birbirlerine karşı pervasızca kullanabilmektedirler. Sadece birbirlerine dönük değil, genel olarak kullandıkları jargonda büyük bir deformasyon, devrimci değerlere yabancılaşma vardır. Mesela iç yazışmalarında, ÖO eylemine “obezite sorunu”, F tiplerine “tipitip”, yeraltına “kaçgöç” diyecek kadar düşük ve incitici bir dil kullanabiliyorlar. Bu jargonun “illegallite” ile bir alakası olmadığı açıktır. İnternet üzerinden tartışmalar yürüten, her şeyi tüm açıklığı ile ortaya döken, isimleri, konumları sayıp döken kişilerin, böyle bir kaygı taşımadıkları ortadadır.

Bu noktada **bir çift sözümüz de diğer devrimci yapılara olacaktır.** Tasfiyeciler-

den kopuşumuzu, devrimin çıkarlarına göre değil de, niceliksel güce, ya da “merkeze” göre değerlendirip tutum alanlar, son gelişmeler üzerine düşünmelidirler. Bunda, kendi içlerinde yaşadıkları iç sorunlar ve tasfiyeciler rüzgarlardan etkilenmelerinin rolü olmuştur. Fakat devrimci yönlerini koruyanlar bile, tasfiyecilerin yaşadıkları çürümeyi görüp, ona göre net bir tutum alamamıştır. Uzunca bir süre (DHKP-C’nin 2005 yılındaki girişimini dışında tutarsak) cezaevlerindeki konseylerde temsil sorununu yaşatmışlardır. Yıllarca sınıf mücadelesinin en keskin yaşandığı dönemlerde, kendi deyimleriyle “esameleri okunmaz” iken, bir “dergi çevresi” olmaktan bile uzak düşmüşlerken, bu tutumlarını sürdürenler olmuştur.

Yeni bölünmede, bu yapıların hangi kriterleri esas alacakları meçhuldür. Çünkü önceki kriterlerinin hepsi çöküştür. Son ayrılıştaki ‘merkez’ kimdir, ‘çoğunluk’ kimdedir? Durumları ortadayken “örgüt” olarak görmeye devam mı edeceklerdir? Bu sorulara nasıl yanıt verecekler, neye göre tutum alacaklardır, belirsizliğini korumaktadır.

Geçmişte söylediklerinin hepsine sünger çekerek, her iki kesimle de arayışı iyi tutabilirler. Ve iki kesim, kardeş kardeş yaşadıkları sürece, bu tutum baskın gelebilir. Bizim başkaldırımımız tasfiyeciliğe karşı olmuştur, fakat son gelişmeler, tasfiyecilerin kendi içindeki çatlamadır. Dolayısıyla birbirlerine karşı daha “hoşgörülü” ve “esnek” olabilirler. Bu şaşırtıcı da olmaz. Fakat bu durum, devrimci yapıların ayrışma süreçlerindeki yanlış bakışlarını ortadan kaldırmaz. Her birine düşen, bu son gelişmelerden kendi adlarına doğru sonuçlar çıkarmaktır.

* * *

’98 bir milattı! Tasfiyeciler açısından, geriye gidişin, gruplaşmanın, çürümenin, bütün kötülüklerin miladı... Bizim içinse, “yeniden doğuş”un, tasfiyeciler izlerden kurtulmanın, komünist ilke ve normlarla hareketi yeniden diriltmenin miladı...

Onlar tasfiyeciliğin bataklığına gömülürken, biz tarihimize ve geleneklerimize kopmadan, devrimci ve militan yönlerimizi koruyarak, arına arına ilerledik. Ve **“Tasfiyecilik yenilgiye, Bolşevizm zafere götürür!”** sloganını bayrak edindik. Bu inancı hiç yitirmedik. Şimdi onun sonuçlarını yaşıyoruz.

Ama tasfiyeciliğe karşı mücadelemiz bitmedi! Devrimin yükselişe geçmesiyle birlikte tasfiyecilik gerilemeye başladıysa da, onun yeni dönemdeki tezahürleriyle savışımız sürekli olacaktır. Ve gerçek zaffer, bu hareketi yeniden güçlü kıldığımızda, devrimin hareketi haline getirdiğimizde yaşanacaktır. Kendimize vuracağımız kriter budur.

Tasfiyeciliğe ve tasfiyecilerin son durumuna ilişkin söyleyecek daha çok şey vardır. Ama bu kadar yeterlidir. Şairin dediğini gibi **“Söylenecek söz çok / Ama vaktimiz yok / YÜRÜYELİM!”**

1 Mayıs'ta

1 Mayıs Alanına!

Birlik, Mücadele, Dayanışma!